

ชื่อเรื่อง

Lv.0 Zero Class อ้าว ! ทำไมฉันถึงเลเวล 0

ชายหนุ่มคนหนึ่ง นามว่า จวินเจียน อายุ 15 ปี เขาเป็นคนที่ชื่นชอบการเล่นเกมออนไลน์อย่างมาก จนกระทั่งเขาได้เสียชีวิตและหลุดไปในโลกแฟนตาซี ซึ่งตัวเขาพบว่า ทำไมฉันถึงเลเวล 0 ละ... (เขียนโดย : SafeClub)

จวินเจียน มีทักษะประสบการณ์การเล่นเกมถึง 10 เกม ซึ่งทุกเกมที่เขาลเล่นล้วนอยู่ในอันดับ Top Rank ซึ่งเป้าหมายของเขามีเพียงอย่างเดียวคือต้องอยู่จุดสูงสุดของทุกเกม

จนกระทั่งวันหนึ่งด้วยความเบื่อเพราะเขาได้เล่นจนไปอันดับสูงสุดอีกเกมหนึ่งแล้ว ทันใดนั้นเองจวินเจียนได้พบกับเกมแฟนตาซีใหม่ที่น่าสนใจในอินเทอร์เน็ต แต่ก็น่าเสียดายที่เขาเสียชีวิตเนื่องจากเล่นเกมติดต่อกันเป็นเวลาหลายวันโดยไม่พักผ่อนจึงทำให้ร่างกายอ่อนแอจนเสียชีวิต หลังจากที่ตายไปเขาก็ได้หลุดมาในโลกแฟนตาซีในเกมที่เขา กำลังจะเล่น และพบว่าคนในเมืองเริ่มต้นทุกคนที่เริ่มเล่นใหม่ต้องเป็นเลเวล 1 อ้าว ! แล้วทำไมฉันถึงเลเวล 0 ละ...

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องแรกที่ผมแต่งขึ้น
(นิยายเรื่องนี้เป็นนิยายแฟนตาซีจินนะครับ)

หากไม่ถูกใจใครผมก็ขอภัยด้วย
สามารถติชมผลงานของผมได้ ผมรับฟังทุกความคิดเห็น

เขียนโดย : SafeClub

ผมขอฝากผลงานของผมด้วยนะครับ

พวกเรารักกันนะ !

บทนำ

ดินแดนของโลกใบนี้ประกอบไปด้วย 5 ดินแดน คือดินแดนผู้ลี้ภัย , ดินแดนแห่งนักปราชญ์ , ดินแดนแห่งเทพ , ดินแดนใต้พิภพ และดินแดนแผ่นดินใหญ่ ซึ่งดินแดนแผ่นดินใหญ่ประกอบไปด้วย 4 อาณาจักร 1.อาณาจักรเซนิช 2.อาณาจักรบาบิลอน 3.อาณาจักรไอออน 4.อาณาจักรไคลซ โดยมีแต่ละเผ่าพันธุ์ปกครอง คือเผ่ามนุษย์ , มนุษย์สัตว์ , เอลฟ์ และคนแคระ ซึ่งทุกเผ่าพันธุ์ต่างทำสงคราม แย่งชิงดินแดน นอกจากนี้ยังมีสงครามของเหล่าเทพและปีศาจ จนทำให้ทั่วทั้งโลกปั่นป่วน ทนได้นั้นได้เกิดเสียงบางอย่างดังก้องจากสวรรค์ จึงทำให้สงครามยุติลง และเสียงนั้นคืออะไร โปรดติดตาม...

4 อาณาจักรใหญ่ ของดินแดนแผ่นดินใหญ่

- 1) อาณาจักรเซนิช = เป็นอาณาจักรของพระราชินีปกครองโดยหนึ่งเดียว
- 2) อาณาจักรบาบิลอน = เป็นอาณาจักรที่มีกองทัพที่แข็งแกร่ง
- 3) อาณาจักรไอออน = เป็นอาณาจักรที่มีอาวุธยุทธโศปกรณ์อันแข็งแกร่ง
- 4) อาณาจักรไคลซ = เป็นอาณาจักรที่มีเพียงเพศหญิงเท่านั้น

4 ตระกูลใหญ่ ที่อยู่ในอาณาจักรเซนิช

- 1) ตระกูลลู
- 2) ตระกูลเหอ
- 3) ตระกูลไ้
- 4) ตระกูลไป่

5 สำนักใหญ่ ที่ทรงอำนาจในดินแดนแผ่นดินใหญ่

- 1) สำนักที่เจียง (โรงตีเหล็ก)
- 2) สำนักช่วงเจีย (โรงตีชุดเกราะ)
- 3) สำนักขางยี่ (การค้า)
- 4) สำนักเหยาหวู (นักปราชญ์)
- 5) สำนักหนงเทียน (เกษตรกรรม)

แนะนำตัวละครหลัก

จวินเจียน คือพระเอก

หลังเฟิน คือนางเอก

มูซิง คือเอลฟ์นางรอง

มูผิง คือน้องสาวเอลฟ์

เหม่ยหรง คือมนุษย์สัตว์จิ้งจอกผสมสีแดง

เหม่ยหลาน คือมนุษย์สัตว์จิ้งจอกผสมสีฟ้า

ชีวหยา คือหญิงสาวทาสและเป็นแวมไพร์

เทพผู้ชี คือจักรพรรดิจอมราชันมังกรดำหรือดวงจิตของจวินเจี้ยน

เทพหนีว้า คือจักรพรรดิจอมราชันมังกรขาวหรือดวงจิตของหลังเฟิน

เทพผานกู่ คือเทพผู้สร้างโลกหมายจะทำลายทุกสิ่ง

แนะนำตัวละครรอง

ฮั่วหลาน คือเจ้าของโรงเตี๊ยม

หยินอู๋ คือเจ้าของโรงประมูล

เผ่าพันธุ์

- 1) เผ่ามนุษย์ = เป็นเผ่าที่อ่อนแอมากที่สุดในทุกเผ่า
- 2) เผ่าปีศาจ = เป็นเผ่าที่แข็งแกร่ง อยู่ได้พิภพ
- 3) เผ่าเทพ = เป็นเผ่าที่แข็งแกร่ง อยู่สวรรค์
- 4) เผ่ามนุษย์สัตว์ = เป็นเผ่าที่ค่อนข้างแข็งแกร่งและมีความน่ารัก แต่เกลียดมนุษย์
- 5) เผ่าเอลฟ์ = เป็นเผ่าที่มีพลังเวทสูง ชอบอยู่อย่างสันโดษ และมีอายุที่ยืนยาว
- 6) เผ่าคนแคระ = เป็นเผ่าที่นักคิด นักประดิษฐ์และมีทักษะการสร้างไอเท็มสูง
- 7) เผ่าแวมไพร์ = มีพลังชีวิตเยอะแทบจะเป็นอมตะ พวกมันไม่อยู่รวมกันเป็นกลุ่ม
- 8) เผ่าภูติแห่งผืนดิน = เป็นเผ่าไม่มีตัวตน และไม่มีใครพบเห็นมาหลายร้อยปีแล้ว
- 9) เผ่าภูติแห่งผืนฟ้า = เป็นเผ่าไม่มีตัวตน และไม่มีใครพบเห็นมาหลายร้อยปีแล้ว
- 10) เผ่าภูติแห่งผืนน้ำ = เป็นเผ่าไม่มีตัวตน และไม่มีใครพบเห็นมาหลายร้อยปีแล้ว
- 11) เผ่ายักษ์โบราณ = เป็นเผ่าที่มีพลังมหาศาล เป็นเผ่าในตำนาน
- 12) เผ่ามังกรโบราณ = เป็นเผ่าที่มีพลังมหาศาล เป็นเผ่าในตำนาน
- 13) เผ่าโกอา = เป็นเผ่าอัสวินนักรบสวมเกราะ เป็นเผ่าในตำนาน

อาชีพพื้นฐาน

1.นักรบ

1.1) นักรบฝึกหัด (Lv.1)

1.2) นักรบเชี่ยวชาญ (Lv.10)

- 1.3) นักรบองคลักษณ์ (Lv.20)
- 1.4) นักรบศักสิทธิ์ (Lv.30)
- 1.5) นักรบทลายปฐพี (Lv.40)
- 1.6) นักรบทลายสวรรค์ (Lv.50)
- 1.7) ราชาเทพนักรบ (Lv.60)
- 1.8) จักรพรรดิเทพนักรบ (Lv.70)
- 1.9) เทพสงครามสวรรค์จตุติ (Lv.80)
- 1.10) ร้างก่อเกิดอวตาร (Lv.90)
- 1.11) ร้างอวตารจตุติ (Lv.???)

2.นักเวทย์

- 1.1) นักเวทย์ฝึกหัด (Lv.1)
- 1.2) นักเวทย์เชี่ยวชาญ (Lv.10)
- 1.3) นักเวทย์องคลักษณ์ (Lv.20)
- 1.4) ภูตศักสิทธิ์ (Lv.30)
- 1.5) ภูตทลายปฐพี (Lv.40)
- 1.6) ภูตทลายสวรรค์ (Lv.50)
- 1.7) ราชาเทพแห่งภูต (Lv.60)
- 1.8) จักรพรรดิเทพแห่งภูต (Lv.70)
- 1.9) ภูตเทพสวรรค์จตุติ (Lv.80)
- 1.10) ร้างก่อเกิดอวตาร (Lv.90)
- 1.11) ร้างอวตารจตุติ (Lv.???)

3.นักธนู

- 1.1) นักธนูฝึกหัด (Lv.1)
- 1.2) นักธนูเชี่ยวชาญ (Lv.10)
- 1.3) นักธนูองคลักษณ์ (Lv.20)
- 1.4) จิตรธนูแห่งแสง (Lv.30)
- 1.5) จิตรธนูทลายปฐพี (Lv.40)
- 1.6) จิตรธนูทลายสวรรค์ (Lv.50)
- 1.7) ราชาเทพธนูทำลายล้าง (Lv.60)
- 1.8) จักรพรรดิเทพธนูทำลายล้าง (Lv.70)
- 1.9) จิตรธนูเทพสวรรค์จตุติ (Lv.80)
- 1.10) ร้างก่อเกิดอวตาร (Lv.90)

1.11) ร่างอวตารจิต (Lv.???)

4.นินจา

- 1.1) นินจาฝึกหัด (Lv.1)
- 1.2) นินจาเชี่ยวชาญ (Lv.10)
- 1.3) นินจาองค์ลักษณ์ (Lv.20)
- 1.4) นินจาไร้เงา (Lv.30)
- 1.5) เงามลายปฐพี (Lv.40)
- 1.6) เงามลายสวรรค์ (Lv.50)
- 1.7) ราชาเทพเงาสังหาร (Lv.60)
- 1.8) จักรพรรดิเงาเทพสังหาร (Lv.70)
- 1.9) ไร้ลักษณ์เทพสวรรค์จิต (Lv.80)
- 1.10) ร่างก่อเกิดอวตาร (Lv.90)
- 1.11) ร่างอวตารจิต (Lv.???)

5.อาชีพพิเศษ (Rare)

สกิลอาชีพเสริม

1. พ่อค้า

- 1.1) พ่อค้านักขาย (D) = สามารถตั้งแผงวางขาย แต่ต้องใช้ราคากลางของเมืองเท่านั้น
- 1.2) พ่อค้ามืออาชีพ (C) = สามารถตั้งแผงวางขาย แต่สามารถตั้งราคาได้อิสระ
- 1.3) พ่อค้านักต่อรอง (B) = สามารถซื้อขายหรือต่อรองให้ถูกลง
- 1.4) พ่อค้านักประมูล (A) = สามารถใช้โรงประมูลในเมืองได้
- 1.5) เทพนักค้า (S) = ได้รับฉายาเซียนนักค้าซึ่งแสดงถึงความร่ำรวย

2. ชาวนา

- 1.1) ชาวนาปลูกข้าว (D) = เป็นสกิลปลูกข้าวเพียงอย่างเดียว
- 1.2) ชาวนาชาวนามืออาชีพ (C) = สามารถปลูกข้าว ทำการเกษตร เลี้ยงสัตว์ และอื่นๆ ได้
- 1.3) ชาวนารอบรู้ (B) = สามารถเร่งการเพาะปลูกให้โตได้เร็วยิ่งขึ้น
- 1.4) ชาวนารู้สวรรค์ (A) = บังคับฝนฟ้า ผืนดิน หรือเรียกฟ้าเรียกฝนได้
- 1.5) เทพชาวนา (S) = ได้รับฉายาเทพชาวนาซึ่งแสดงถึงความยิ่งใหญ่ของพื้นที่ครอบครอง

3. ข้างดีเหล็ก

- 1.1) ข้างดีเหล็กแปรรูป (D) = แปรรูปแร่ได้อย่างเดียว ไม่สามารถสร้างอาวุธได้
- 1.2) ข้างดีดาบ (C) = สามารถสร้างอาวุธได้ทุกประเภท
- 1.3) ข้างดีดาบไร้ลักษณะ (B) = สามารถซ่อนศัณยภาพที่แท้จริงของอาวุธได้
- 1.4) ข้างดีดาบประกายแสง (A) = สามารถยกระดับอาวุธได้ (ตีบวกนั่นเอง)
- 1.5) เทพดีดาบสวรรค์ (S) = ได้รับฉายาเทพดีดาบสวรรค์ซึ่งแสดงถึงผู้ใช้อาวุธทรงพลัง

4. ข้างดีชุดเกราะ

- 1.1) ข้างชุดแปรรูป (D) = แปรรูปไม้ธรรมชาติให้เป็นผ้าได้อย่างเดียว ไม่สามารถทำชุดได้
- 1.2) ข้างดีชุดเกราะ (C) = สามารถสร้างชุดเกราะได้ทุกประเภท
- 1.3) ข้างดีเกราะไร้ลักษณะ (B) = สามารถซ่อนศัณยภาพที่แท้จริงของชุดเกราะได้
- 1.4) ข้างดีเกราะประกายแสง (A) = สามารถยกระดับชุดเกราะได้ (ตีบวกนั่นเอง)
- 1.5) เทพดีเกราะสวรรค์ (S) = ได้รับฉายาเทพดีเกราะสวรรค์ซึ่งแสดงถึงเกราะที่ทรงพลัง

5. นักปราชญ์ (แพทย์)

- 1.1) แพทย์สมุนไพร (D) = สามารถใช้สมุนไพรรักษาคุณภาพต่ำได้
- 1.2) แพทย์โอสถ (C) = สามารถสกัดสมุนไพรให้เป็นยาคุณภาพสูงได้
- 1.3) แพทย์ยาพิษ (B) = สามารถสกัดสมุนไพรทำยาพิษได้
- 1.4) แพทย์สมรรถภาพ (A) = สามารถสร้างยาเพิ่มพลังกายหรือยาขับต่างๆ ได้อิสระ
- 1.5) แพทย์จู่โจม (S) = ได้รับฉายาแพทย์จู่โจม ซึ่งสามารถทำยาพิษชีวิตได้

ระดับของไอเท็ม

- 1) ระดับไอเท็มสีขาว (ระดับ 1) = ไอเท็มที่มีพลังรวม 0-100 จุด
- 2) ระดับไอเท็มสีเขียว (ระดับ 2) = ไอเท็มที่มีพลังรวม 101-200 จุด
- 3) ระดับไอเท็มสีฟ้า (ระดับ 3) = ไอเท็มที่มีพลังรวม 201-300 จุด
- 4) ระดับไอเท็มสีม่วง (ระดับ 4) = ไอเท็มที่มีพลังรวม 301-400 จุด
- 5) ระดับไอเท็มสีส้ม (ระดับ 5) = ไอเท็มที่มีพลังรวม 401-500 จุด
- 6) ระดับไอเท็มสีแดง (ระดับ 6) = ไอเท็มที่มีพลังรวม 501-600 จุด
- 7) ระดับไอเท็มสีทอง (ระดับ 7) = ไอเท็มที่มีพลังรวม 601-700 จุด
- 8) ระดับไอเท็มสีดำ (ระดับ 8) = ไอเท็มที่มีพลังรวม 701-800 จุด
- 9) ระดับไอเท็มทองคำดำ (ระดับ 9) = ไอเท็มที่มีพลังรวม 801+ จุด

ชายผู้อัปโชค

จวินเจียนชายหนุ่มวัย 15 ปี เขาชื่นชอบเกมออนไลน์เป็นอย่างมาก โดยทุกเกมที่เขาเล่นล้วนอยู่บนจุดสูงสุดของเกม แต่จวินเจียนก็ได้ใช้ชีวิตเรื่อยเปื่อยไปวันๆ เนื่องจากเขาไม่ได้เรียนต่อด้วยเหตุผลบางอย่าง จึงทำให้เขาใช้ชีวิตเล่นเกมทุกวันอย่างบ้าคลั่ง ไม่หลับไม่นอน

“เฮ้อออ ~” (เสียงจวินเจียนถอนหายใจ)

“นี่ก็เป็นเกมที่ 10 ละ ที่เราได้มาอยู่อันดับ 1 ทำไมมันถึงรู้สึกน่าเบื่อขนาดนี้กันนะ ไม่มีใครที่เล่นเก่งกว่าเราเลยหรือยังเนี่ย ไปหาเกมใหม่เล่นดีกว่า” (จวินเจียนบ่นพึมพำ)

ทันใดนั้นด้วยความบังเอิญ จวินเจียนได้พบกับเกมที่น่าสนใจในอินเทอร์เน็ต

“อุ๊วะ ! นี่มันเกมอะไรกันเนี่ย น่าสนใจเป็นบ้า มันโคตรแฟนตาซี” (จวินเจียนกล่าวอย่างตื่นเต้น)

“เอ๊ะ ! ทำไมรู้สึกว่าเกมนี้มันแปลกๆแฮะ แต่ก็ช่างมันเถอะ” (จวินเจียนบ่นพึมพำ)

ณ เวลาที่จวินเจียนกำลังจะคลิกปุ่มดาวน์โหลดนั้น จู่ๆ เขามีความรู้สึกงงงวยขึ้นอย่างกระทันหันทำให้ตัวของเขาอ่อนเพลียและไม่มีแรงในทันที

“ทำไมมันรู้สึกงงงวยขนาดนี้กันนะ ขอพักสักหน่อยละกัน นี่ก็ไม่ได้นอนติดต่อกัน 7 วันแล้ว” (จวินเจียนบ่นพึมพำ)

“รีบๆนอนดีกว่า ตื่นมาเราจะได้เล่นสักที” (จวินเจียนพึมพำอีกครั้ง)

หาว่าไม่ว่าตอนที่เขากำลังจะลงนอนนั้น ตัวเขาได้ตายจากโลกนี้ไปแล้ว เนื่องจากการเล่นเกมติดต่อกันนานเกินไปจึงทำให้ร่างกายของเขาย่ำแย่ลงจนตายในที่สุด

“วูบบบบบบบบๆ” (เสียงมิติที่ดูคลั่งจวินเจียนเข้ามา)

จวินเจียนค่อยๆ ลืมตาตื่นขึ้นช้าๆ และพบว่าที่ๆ เขาอยู่ตอนนี้ไม่ใช่ห้องของเขา แต่เป็นหมู่บ้านแห่งหนึ่ง อากาศสดชื่น ท้องฟ้าสีคราม แสงตะวันสาดส่อง ลมพัดอ่อนๆ ทำให้ต้นไม้และใบหญ้าเคลื่อนไหวไปตามสายลม และกลิ่นที่หอมหวานของเนื้ออย่างผสมกับกลิ่นของผักสด จึงทำให้เขารู้ว่าที่ๆ เขาอยู่คือตลาด !

“เจ้าหนุ่ม ! มานอนอะไรแถวนี้ คนเขาจะเดินนอนขวางทางอยู่ได้” (นักรบฝึกหัดคนหนึ่งพูด)

“ข้าขอโทษครับลุง” (จวินเจียนรีบตอบกลับในทันที)

จวินเจียนได้สังเกตเห็นบางอย่างบนหัวของลุง มันเขียนว่า

(ระบุ ชื่อ??? Lv.???)

ร่างกายจวินเจียนกระตุกเล็กน้อยและรู้ได้ทันทีว่าที่นั่นมันเป็นโลกแห่งเกมอย่างแน่นอน

“อ้าว ยังไม่ไปอีกมันเกาะขวางทางนะรู้ไหม” (นักรบฝึกหัดพูดซ้ำอีกครั้ง)

“ข้าจะไปเดี๋ยวนี้แหละ” (จวินเจียนพูดและรีบวิ่งออกไปทันที)

ตาลุงเมื่อกี้ที่เราเห็นรู้สึกว่าจะเป็น (ระบุ ชื่อ??? Lv.???) สិនะ แล้วตัวเราละดูค่าความสามารถยังไงนะ ลองตั้งสมาธิดูเหมือนนิยายแฟนตาซีที่เราเคยอ่านละกัน ทันใดนั้นก็มึนน้ำตาตาสดตัส ระบุ

Name : จักรีนเจียน (มนุษย์)

Class : Zero Class

Lv.0

HP : 10 MP : 0 ATK : 0 DEF : 0

AGI : 0 INT : 0 LUK : 0 STA : 0

Skill : 1. Zero Class Ultimate (สกิลเงื่อนไข)*

เงิน : 0 Gold / 0 Silver / 0 Copper

หมายเหตุ : รายละเอียดสดุดี

HP คือ พลังชีวิตหรือเลือดหากหมดก็จะตาย

MP คือ มานาเวทหากมีมากเท่าไรก็จะสามารถใช้สกิลเวทมนต์ได้มากเท่านั้น

ATK คือ พลังโจมตีกายภาพ ยิ่ง atk มากก็ยิ่งโจมตีแรง (ATK จะมีผลน้อยหากศัตรูที่มี DEF เยอะหรือพลังป้องกันสูง)

DEF คือ พลังป้องกันทางกายภาพและเวทมนต์

AGI คือ ความว่องไวในการเคลื่อนไหว

INT คือ พลังโจมตีเวทมนต์ (หาก int เยอะ ก็จะส่งผลให้ mp เยอะตามไปด้วย)

LUK คือ โชคลาภ ที่มีโอกาสดรอปเงินหรือดรอปไอเทมต่างๆ)

STA คือ ค่าความเหนื่อย หากมี sta มากๆก็จะสามารถวิ่ง เดินหรือสร้างไอเทมได้มากขึ้น

“นี่มันสดุดีซะอะไรกันเนี่ยยย” (จักรีนเจียนตะโกนดังลั่น)

“แล้วไอ้อาชีพและสกิล Zero Class มันคืออาชีพอะไร” (จักรีนเจียนรู้สึกปวดหัวเล็กน้อย)

“แต่ก็ยังคิดนะที่ HP มันไม่ใช่ 0” (จวินเจียนพิมพ์พาดใจและขมแข้งๆ)

จวินเจียนได้มองไปรอบๆอีกครั้ง และพบว่าคนทุกคนที่เขาเห็นล้วนเลเวลต่ำสุดคือเลเวล 1 แล้วทำไมตัวเราถึงเลเวล 0 ละ มันจะแปลกเกินไปแล้ว หรือบางทีเราอาจจะคิดมากไป พวกชาวบ้านอาจจะเริ่มต้นเลเวล 0 มาก่อนก็ได้ ก่อนจะเลเวลอัพเป็นเลเวล 1

หลังจากจวินเจียนคิดได้ ดังนั้นก็รู้สึกผ่อนคลายลงแต่ก็ยังมีความกังวลเล็กน้อย

“เราลองออกไปนอกเมืองล้ามอนสเตอร์ดูก็น่าจะรู้สาเหตุเองแหละ”

ในระหว่างที่จวินเจียนค้นหาทางออกไปนอกเมืองนั้น เขาก็ได้เดินวนไปวนมาอยู่ในเมืองหลายรอบ เพราะว่าเขาหลงทางนั่นเอง

“แต่ไม่เป็นไรเถอะว่าเดินชมเมืองและตลาดภายในเมืองไปด้วยก็แล้วกัน” (จวินเจียนบ่นพิมพ์พาด)

หลังจากที่เขาเดินจนทั่วแล้วก็ได้สอบถามคนที่เดินผ่านไปผ่านมา เพียงไม่นานก็รู้เรื่องมอนสเตอร์ร้านขายของต่างๆ เช่นร้านหนังสือทักษะสกิล ร้านยา ร้านอาวุธ ร้านชุดเกราะ และต่างๆอีกมากมาย รวมถึงอาณาจักรที่อยู่รอบข้าง อาณาจักรเซนิช อาณาจักรบาบิลลอน อาณาจักรไอออน อาณาจักรไคลซ์ ซึ่งที่จวินเจียนอยู่ตอนนี้คืออาณาจักรเซนิช

“ถือว่าไม่เลวเลยนะ ข้อมูลที่เราได้มานั้นคุ้มค่ามาก” (จวินเจียนพิมพ์พาดใจ)

และไม่นานก็เดินออกจากเมืองได้

“แจ้งเตือนออกจากพื้นที่ปลอดภัย”

“น้ำมันตัวอะไร” (จวินเจียนกล่าว)

ตัวที่เขาเห็นนั้นเป็นมอนสเตอร์ หนูหิมะ มันมีเขาสีส้ม มีขนสีขาวเหมือนหิมะ ขนปุกปุยยาวนานนุ่มนิ่ม ตากลมโตสีฟ้า แต่ตัวมันใหญ่กว่าปกติ จวินเจียนได้ฟังข้อมูลจากพวกชาวบ้านจึงทำให้รู้ว่าหนูตัวนี้อ่อนแอมากที่สุดในพื้นที่นี้

“น้ำมันหนูหิมะ” (ที่รู้ชื่อนั้นเพราะว่ามองเห็นสถานะของมอนสเตอร์)

จวินเจียนไม่รอช้ารีบวิ่งเข้าไปโจมตีโดยใช้หมัดของเขาตอยเข้าหน้าหนูอย่างเต็มแรง

“เจ้าหนูบ้า แกตายซะ” (จวินเจียนตะโกนเสียงดัง)

“แปะ” (เสียงตอยของจวินเจียน)

*** ทำ Damage : 0***

หนูหิมะ HP : 5 – (0)

*** HP : 5***

“แฉ่งเดือน หนูหิมะเตรียมพร้อมต่อสู้”

จวินเจียนหน้าซ้ดลงในทันทีเพราะตัวเขาล้มไปว่า ATK ของเขานั้น มัน 0 จึงไม่สามารถความเสียหายใดๆกับหนูหิมะได้ ทันใดนั้นหนูหิมะมันก็ใช้เขาของมันพุ่งเข้ามาโจมตี

“อ๊กกกก”

ทำ Damage Critical : 9

จวินเจี้ยน HP : 10 – (9)

HP : 1

สถานะ Break Out (Break out คืออุปกรณ์ของผู้ที่สวมใส่แตกออกหรือชำรุดซึ่งส่งผลต่อพลังป้องกัน(DEF) แต่เนื่องจากชุดที่จวินเจี้ยนใส่เป็นชุดเริ่มต้นจึงไม่ +พลังป้องกันนั่นเอง)

เสื้อผ้าของจวินเจี้ยนได้ขาดกระจายพร้อมกระอักเลือดออกมาทำให้ร่างกายของเขากระเด็นลงไปกลิ้งในทันที

“ทำไมหนูตัวนี้มันโหดจังวะ ไหนอีป้าพวกนั้นมันบอกว่ากากที่สุดไง” (จวินเจี้ยนบ่นพึมพำ)

จวินเจี้ยนไม่รอช้ารีบวิ่งหนีออกไปจากพื้นที่ต่อสู้ทันที แต่วิ่งไปไม่นานเขาก็เหนื่อยและวิ่งช้าเป็นอย่างมาก เพราะค่า AGI และ STA เป็น 0 นั่นเอง

จวินเจี้ยนจึงตัดสินใจเปลี่ยนจากวิ่งเป็นนอนกลิ้งหลุนๆ เข้าเมืองแทนซึ่งเมืองก็อยู่ไม่ห่างจากเขาเท่าไรหรอก เพราะในระบบเกมค่า AGI และ STA จะส่งผลก็ต่อเมื่ออยู่ในสถานะวิ่งหรือเดินเท่านั้น ซึ่งการกลิ้งของจวินเจี้ยนไม่มีผลอะไรจากค่าดังกล่าว หลังจากกลิ้งไปไม่นานทั้งตัวของจวินเจี้ยนเต็มไปด้วยดินโคลน และด้วยความเร็วในการกลิ้งนั้นทำให้จวินเจี้ยนเข้าเมืองได้ทันพอดี

“แจ๊งเดือน เข้าสู่พื้นที่ปลอดภัย”

“แจ๊งเดือน หลุดพ้นจากการต่อสู้”

จวินเจี้ยนรู้สึกโล่งอกเพราะเขารู้ดีว่าหากสู้ต่อไปเขาก็จะตายอย่างแน่นอนต่อไปเป็นที่ 1 มาแล้ว 10 เกม ก็เถอะ แต่จวินเจี้ยนไม่มีพลังโจมตีเลยต่อให้เก่งขนาดไหนก็ไม่มีทางสู้ได้หรอก ดังนั้นต้องหาอาวุธเพื่อเพิ่มพลังโจมตี

“แต่เราไม่มีเงินเลยจะไปหาอาหารจากไหนนะ ช่วงมันเถอะเดี๋ยวเข้าเมืองก็หนีออกเอง” (จวินเจียนบ่นพึมพำ)

ในระหว่างที่จวินเจียนกำลังเดินไปตามท้องถนนนั้น ก็ได้ยินเสียงคนซุบซิบนินทา

“คู่นั้นสิ เจ้าชายคนนั้น มอมแมมสกปรกจริงๆเลย” (มนุษย์ป่าผู้หนึ่งกล่าว)

“ใช่ๆ คูสิ กลิ่นก็เหม็นเน่าอย่างกับหมาตาย” (มนุษย์ป่าผู้สองกล่าว)

“โธ่เอ๊ย อิมมนุษย์ป่า พุดแบบนี้สักฝุ่นได้นะ” (จวินเจียนนึกในใจโดยไม่แสดงออกทางสีหน้าหรืออารมณ์โกรธเลย)

จวินเจียนไม่สนใจและเดินต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่สนใจคำนิทนาบที่กล่าวของคนในเมือง เขายังคงทำหน้าตาเย็นชาเหมือนเดิม ทันใดนั้นก็มองเห็นกระป๋องใบหนึ่ง และคิดบางอย่างในใจ นึกออกแล้วเราควรจะหาเงินได้ยังไงถึงแม้จะต้องใช้ดวงสักหน่อย จวินเจียนไม่รอช้าเขารีบคว้ากระป๋องใบนั้นและนั่งลงอย่างรวดเร็ว

“ใครก็ได้ช่วยบริจาคเงินให้ข้าหน่อย” (จวินเจียนตะโกนออกมาเสียงดัง)

จวินเจียนรู้สึกวุ่นวายทุกคนก็มองเขาเป็นพวกขี้โกงเพราะว่าเสื้อผ้าที่ขาด (Break Out) และเนื้อตัวที่มอมแมมที่สู้กับมอนสเตอร์ เขาก็ไม่คิดที่จะสนใจคนพวกนั้นอยู่แล้ว จนเวลาล่วงเลยไปจนค่ำ ไม่มีใครเลยที่ให้อะไรเขาสักโกดัลเดียว อย่างไรก็ตามแต่โกดัลเลยแม้คอปเปอร์เดียวก็ยังไม่ได้ จวินเจียนก็ได้แต่คิดว่าทำไมตัวเองถึงไม่มีโชคเลย แล้วทันใดนั้นก็นึกได้ว่าค่าสเตตัส LUK ของเรามัน 0 ...

“โธ่เอ๊ยยยยยๆๆ อยากจะบ้าตาย ” (จวินเจียนตะโกนเสียงดัง)

“ทำไมผู้เล่นระดับท็อปอย่างเราที่สามารถทำลายสถิติได้ทุกเกม คนทั่วทั้งเซิร์ฟเวอร์ต้องสยบต่อความสามารถของเรา แต่ทำไมตัวเราถึงโชคร้ายในเกมนี้นักนะ” (จวินเจียนกล่าวพร้อมน้ำตาและสลับไปด้วยความเจ็บใจ)

การพบเจอ

หลังจากที่จวินเจียนสลบไปเขาก็ค่อยๆลืมตาตื่นขึ้นและมองไปรอบๆ พบว่ามีเด็กผู้หญิง 2 คน เด็กสาวทั้งสองมีหูเหมือนจิ้งจอกและมีหางขนฟูสีขาว มีผมคนละสี คนหนึ่งสีแดงและอีกคนสีฟ้า ดวงตาทั้งสองข้างมีสีไม่เหมือนกันคือสีฟ้าครามและสีแดงเพลิง ทำให้ทั้งสองดูน่ารักน่าชังเป็นอย่างมาก ซึ่งทั้งสองกำลังนั่งเฝ้ามองจวินเจียนอยู่บนเตียง มองดูแล้วเป็นเด็กฝาแฝดน่าจะอายุ 10 ขวบเท่านั้น

“นี่มันเผ่ามนุษย์สัตว์ น่าร้ากกกก ~” (จวินเจียนนึกในใจ) ก่อนที่จะพูดออกไปว่า

“ที่นี่ที่ไหนกัน” (จวินเจียนกล่าว)

เด็กน้อยจิ้งจอกทั้ง 2 คน เมื่อได้ยินดังนั้นจึงตะโกนหาพี่สาวของนางโดยทันที

“พี่หญิงเฟินๆ พี่ชายที่พวกเราช่วยไว้เขาคืนแล้วจ้ะ”

จวินเจียนได้สังเกตเห็นว่ามนุษย์สัตว์ทั้งสองนั้นมีคำพูดติดปากว่าจู้ ซึ่งทำให้เขารู้สึกแปลกๆ อยู่เหมือนกัน

ทันใดนั้นก็ปรากฏร่างหญิงสาวรูปร่างงามใบหน้าของนางเย็นชาขาวซีดเหมือนหิมะ แต่มีแก้มแดงอมชมพูนิดหน่อยทำให้น่าหลงใหลเป็นอย่างมาก ผมของนางสีขาวยาวสลวยและมีกลิ่นหอมอ่อนๆออกมาจากตัวของนาง ผิวพรรณเปล่งประกายขาวเนียน ใต้ชุดรัดรูปให้เห็นสัดส่วนและเนินอกเล็กน้อย ทำให้จวินเจียนตกตะลึงในความงามของนางในทันที

“เขาคืนแล้ว เป็นยังงี้บ้าง” (หญิงเฟินกล่าว)

จวินเจียนรีบดึงสติกลับมาแล้วกล่าวว่า

“จำอยู่ที่ไหน”(จวินเจียนกล่าว)

“จำอยู่ในบ้านของข้า”(หลังเฟินกล่าว)

จวินเจียนนั่งครุ่นคิดอยู่สักพักว่าเกิดอะไรขึ้น เพียงไม่นานเขาก็นึกออกได้ทั้งหมดและกล่าวกับหลังเฟินว่า

“เจ้าเป็นคนช่วยเหลือข้าอย่างนั้นหรือ”(จวินเจียนกล่าว)

หลังเฟินพยักหน้าเล็กน้อยและกล่าวต่อ

“หากเจ้าหายดีแล้วก็ควรออกไปจากที่นี่ซะ”(หลังเฟินกล่าวและค่อยๆเดินออกไป)

เหตุผลที่หลังเฟินได้ช่วยเขาไว้นั้นเพราะว่าน้องๆทั้งสองของนางบังเอิญเดินผ่านไปเห็นจวินเจียนที่นอนอยู่และขอให้นางช่วยเหลือเขาไว้ ดังนั้นหลังเฟินจึงไม่กล้าปฏิเสธน้องๆทั้งสอง

“อืมมม”(จวินเจียนกล่าวพร้อมพยักหน้าเล็กน้อย)

“เด็กหญิงผมสีฟ้าก็พูดขึ้นว่าหนูชื่อเหมยหยง ส่วนนี้น้องสาวของหนูชื่อเหมยหลาน แล้วพี่ชายชื่ออะไรหรอจู่”

จวินเจียนได้มองไปหน้าต่างตัวละครของทั้ง 2 คน

(ระบุนุ ชื่อเหมยหลาน Lv.10 อาชีพนักเวทย์เชี่ยวชาญ (สายอัคคี) เผ่าครึ่งสัตว์)

(ระบุ ชื่อเหมยหง Lv.10 อาชีพนักเวทย์เชี่ยวชาญ (สายวารี) เผ่าครึ่งสัตว์)

จวินเจียนตกใจเล็กน้อยเพราะเขาสามารถเห็นทั้งชื่อ เเลเวล และอาชีพด้วย เพราะตอนที่จวินเจียนมาโลกนี้ตอนแรกเขามองไม่เห็นอะไรเลยแม้กระทั่งชื่อ หรือว่าต้องรู้ชื่อของคนๆนั้นก่อนจึงจะสามารถเห็นข้อมูลได้มากขึ้น หลังจากจวินเจียนครุ่นคิดสักพัก เขาก็ตอบคำถามเหมยหงและเหมยหลานว่า

“ชื่อ จวินเจียน” (จวินเจียนพูดเบาๆ)

จวินเจียนเอามือทั้งสองข้างลูบหัวเด็กน้อยทั้งสองอย่างอ่อนโยน ทำให้เหมยหงและเหมยหลานทำท่าออดอ้อนเป็นอย่างมากพร้อมกับสายหางไปมาอย่างกับสัตว์เลี้ยงอย่างนั้นแหละ

“ช่างน่ารัก น่าเอ็นดูจริงๆเลย” (จวินเจียนพึมพำในใจ)

ซึ่งดูจากลักษณะของคู่แฝดนี้แล้วก็มีใบหน้าสีแดงเล็กน้อย

“ฟินนนน =^= ~~~~~” (หางส่ายไปส่ายมา)

หลังจากนั้นก็เกิดเสียงประตูดังขึ้น

“ปัง” (เสียงเปิดประตู)

ทุกคนในห้องจึงหันไปดูและพบว่าหญิงสาวที่แอบมองอยู่ข้างนอกทนมั่ไหวที่เห็นน้องๆทั้งสองไปติดสนิทกับชายที่ไม่รู้จัก และตะโกนไล่ให้จวินเจียนออกไป

“ออกไปได้แล้ว” (หลังเฟินกล่าวและส่งสาytaยื่นขาไปที่จวินเจียน)

จวินเจียนได้สังเกตเห็น หน้าต่างตัวละครของหลังเฟิน

(ระบุ ชื่อหลังเฟิน Lv.20 อาชีพนักรบองคัลกษณ์ เผ่ามนุษย์)

จวินเจียนหน้าซัดตกใจเล็กน้อย ในระดับเลเวลของนาง

“ข้าเข้าใจแล้ว จะไปเดี๋ยวนี้” (จวินเจียนกล่าวพร้อมกับส่ายหัวเล็กน้อย)

จากนั้นเหมยหงกับเหมยหลาน ทำหน้าเศร้าใจพร้อมกับหางที่ตกลงอย่างกับหมาหงอยยังงั้นจั้น ทำให้หลังเฟินที่เห็นถึงกับถอนหายใจออกมาและกล่าวกับพวกน้องๆทั้งสองว่า

“เรายังไม่รู้จักเขาดีพอ เขาอาจจะเป็นคนไม่ดีก็ได้”

เมื่อได้ยินดังนั้น เหมยหงกับเหมยหลาน ก็ส่งสาytaให้กับพี่สาวของตนเหมือนกับอยากจะบอกว่า เขาไม่มีกลิ่นอายอันตรายหรอกระ

จวินเจียนได้กลับหันมาลูบหัวทั้งสองคนและกล่าวว่า

“สักวันเราคงได้เจอกันอีก” (จวินเจียนกล่าวและเดินออกไป)

หลังจากที่จวินเจียนเดินออกไป หลังเฟินได้เห็นน้องๆทั้งสองทำหน้าตาหงายหงอยจึงกล่าวว่า

“เฮ้อออออ ~” (หลังเฟินถอนหายใจ)

“ผู้ชายคนนั้นเป็นใครกันถึงทำให้เหมยหงกับเหมยหลานติดได้ขนาดนี้” (หลังเฟินบ่นพึมพำ)

“จ้ะพวกเราตามไปดูเขากันไหม” (หลังเฟินกล่าว)

เมื่อเหมยหงกับเหมยหลานได้ยินดังนั้นจึงกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ

“เฮ้อออออ ~” (หลังเฟินถอนหายใจอีกครั้งและยิ้มอ่อนๆ)

บนใบหน้ายิ้มอ่อนๆของหลังเฟิน หากชายใดมาเห็นใบหน้านี้ของนาง ย่อมตกหลุมรักนางอย่างแน่นอน

หลังจากที่จวินเจียนได้เดินออกจากบ้านของหลังเฟินแล้ว เขาก็พุ่งตรงไปยังส่วนกลางของเมืองทันที เพื่อหาอาวุธที่ใช้ในการต่อสู้อีกครั้ง จนกระทั่งเขาเจอกับดาบไม้เก่าๆสภาพดีในกองถังขยะ จวินเจียนไม่รอช้ารีบไปคว้าดาบไม้ขึ้นมาทันที ซึ่งดาบไม้อันนี้หลังเฟินเป็นคนวางไว้ให้จวินเจียนนั่นเอง

“อย่างน้อยโชคเราก็ไม่ใช่ 0 ซะทีเดียว ฮ่าๆๆๆ” (จวินเจียนบ่นพึมพำ)

ได้รับไอเท็ม : ดาบไม้คู่พิง (ระดับ1) 1 อัน (จวินเจียนรีบสวมใส่ในทันที)

จากนั้นจวินเจียนได้ฟังสมาธิของเขาอีกครั้งเพื่อให้หน้าตาสดสดตัวละครปรากฏ ระบุ

Name : จวินเจียน (มนุษย์)

Class : Zero Class

Lv.0

HP : 10 MP : 0 ATK : 2 DEF : 0

AGI : 0 INT : 0 LUK : 0 STA : 0

Skill : 1. Zero Class Ultimate (เงื่อนไช)*

เงิน : 0 Gold / 0 Silver / 0 Copper

“โอ้ มันได้ผลจริงๆด้วย ATK ขึ้นมา 2 แล้ว” (จวินเจียนพูดออกมาด้วยความดีใจ)

เมื่อหลังเฟินเห็นดังนั้นจึงอดที่จะหัวเราะไม่ได้ เพราะอาวุธที่นางให้ไปนั้นมันโคตรกากเลย จนทำให้ใบหน้าของนางแดงขึ้นเล็กน้อย แต่ยังคงคงามซึ่งทำให้นางเหมือนกับนางฟ้าบนสวรรค์ลงมาจุติ

จวินเจียนไม่รอช้าเมื่อเขาได้อาวุธแล้วก็พร้อมที่จะปราบหนูหิมะ

“แจ้งเตือน ออกจากพื้นที่ปลอดภัย”

จวินเจียนได้เดินออกจากเมืองมาสักพัก แต่ก็ยังไม่พบมอนสเตอร์ใดๆเลย

“เอ๊ะ ทำไมมอนสเตอร์หายไปไหนกันหมดนะ” (จวินเจียนบ่นพึมพำ)

จวินเจียนได้เดินเข้าป่าไปเรื่อยๆ จนพบกับ งูเขียวมรณะ Lv.30 มันตัวใหญ่มาก เป็นอย่างมาก ลำตัวเป็นสีเขียวผสมแดงจนทำให้รู้สึกว่ามันต้องเป็นงูพิษอย่างแน่นอน

“ฟอออๆ ฟอออๆ ~”

“แจ้งเตือน งูเขียวมรณะเตรียมพร้อมต่อสู้”

งูเขียวมรณะไม่รอช้า เมื่อมันเห็นจิ้งจอกที่ขี้นิ่งอยู่ มันจึงพุ่งเข้าโจมตีอย่างรวดเร็ว

“แย่แล้ววว” (จิ้งจอกขี้นิ่งไปทั้งตัวและหางที่เต็มไปด้วยหนาม)

จิ้งจอกขี้นิ่งตัดสินใจโยนดาบไม้ในมือเขา เข้าใส่ดวงตางูเขียวมรณะได้พอดี ทำให้มันรู้สึกเจ็บปวดชนิดหน้อยเท่านั้น

*** ทำ Damage : 2***

งูเขียวมรณะ HP : 1260 – (2)

*** HP : 1258***

“แล้วเราจะฆ่ามันยังไงเนี่ย เราต้องตาย--”

จิ้งจอกขี้นิ่งยังไม่ทันพูดจบก็พุ่งมาชนเขาเข้าอย่างเต็มแรง

“อ๊ก” (จิ้งจอกขี้นิ่งกระอักเลือดในทันที)

*** ทำ Damage : 427***

จิ้งจอกขี้นิ่ง HP : 10 – (427)

HP : 0

“นี่เรากำลังจะตายอย่างนั้นหรือ” (จิ้งจอกขี้นิ่งกล่าว)

ทันใดนั้นจวินเจียนมีความรู้สึกแปลกๆ ในร่างกายของเขา และมันก็มีเสียงดังก้องอยู่ในหัวว่า Zero Class Ultimate

“ตูมมมมม ะๆๆ”(เสียงระเบิดดังก้อง)

Name : จวินเจียน (ราชันมังกรโบราณ)

Class : Zero Class

Lv.0

HP : ??? MP : ??? ATK : ??? DEF : ???

AGI : ??? INT : ??? LUK : ??? STA : ???

Skill : 1. Zero Class Ultimate (เงื่อนไข : หากสถิติทุกอย่างเป็น 0 จะสามารถใช้สกิลนี้ได้)*

เงิน : 0 Gold / 0 Silver / 0 Copper

จวินเจียนได้กลายเป็นเผ่าเทพปีศาจ ร่างกายเขาค่อยๆเปลี่ยนไป มีปีกสีดำงอกออกมาด้านหลัง ผมของเขาค่อยๆยาวขึ้น ชุดเสื้อผ้าเปลี่ยนเป็นเกราะทมิฬสีดำ มีออราสีดำลอยอยู่ล้อมรอบเหมือนกับเทพแห่งความตาย ภายในดวงตามีสีดำมิดสนิท ผืนฟ้าผืนดินกลายเป็นสีดำราวกับว่าทุกอย่างที่อยู่รอบตัวเขากำลังถูกกลืนกิน

“ฟอออว ฟอออว” (งูเขียวมรณะมันตื่นด้วยความกลัว)

งูเขียวมรณะมันรีบเลื้อยหนีจวินเจียนในทันที แต่หนีไปได้ไม่กี่ไกล ก็เกิดเสียง

“ฉับบบบ” (หัวงูขาดกระเด็น)

อีกด้านหนึ่งของหลังเฟิน เหม่ยหงและเหม่ยหลานที่คอยเฝ้ามองอยู่ไกลๆ ก็สัมผัสพลังอันเยือกเย็นจากด้านในป่า ซึ่งพวกนางได้คลาดสายตาจากจวินเจียนเพียงแปบเดียวเท่านั้น เนื่องจากนางคิดว่ามอนสเตอร์แถวนี้หายไปทั้งหมด จึงทำให้หลังเฟินไม่กังวลเพราะจวินเจียนมีโอกาที่จะพบมอนสเตอร์นั้นน้อยมาก

หลังเฟินรีบพุ่งออกไปดูทันทีโดยทันทีโดยสั่งให้เหม่ยหงและเหม่ยหลานรออยู่ตรงนี้ห้ามออกไปไหนเด็ดขาด

“รับทราบแล้วจู้”(เหม่ยหงและเหม่ยหลานกล่าวพร้อมกัน)

เพียงชั่วเดียวหลังเฟินก็ถึงจุดที่นางสัมผัสพลังแปลกประหลาดนี้ได้

“นั่นมันอะไรกันกลิ่นอายที่น่าขนลุกนี่” (หลังเฟินกล่าว)

บนใบหน้าของหลังเฟินขาวซีดในทันทีเพราะความกลัว รูปร่างกายของนางค่อยๆเรืองแสงเป็นสีขาว สลับทองไปมา เหมือนร่างกายของนางถูกกระตุ้นตอบสนองบางสิ่ง ซึ่งคาดว่าอาจจะเป็นพลังของจวินเจียนก็เป็นได้

ทันใดนั้นจวินเจียนได้สัมผัสพลังบางอย่างจึงหันมามองทางหลังเฟิน แล้วเขาก็พุ่งไปโจมตีหลังเฟินในทันที ซึ่งหลังเฟินยังไม่ทันตั้งตัว

เมื่อทั้งสองยังอยู่ใกล้กันมากเท่าไรก็สัมผัสถึงพลังแปลกๆ ที่เชื่อมโยงถึงกันในพลังสีขาวของหลังเฟินและพลังสีดำของจวินเจียน

เพียงชั่วขณะจวินเจียนได้พุ่งเข้ามาอยู่ข้างๆหลังเฟิน เขาได้เอากำปั้นทุบหลังเฟินในทันที แต่จู่ๆเกิดแสงสีขาวรอบกายหลังเฟิน และหลังเฟินก็ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้เหมือนกับมีใครมาควบคุมตัวนางไว้

ซึ่งมันก็คล้ายๆกับจวินเจียนในตอนนี้ ทันใดนั้นก็ได้เกิดรูปร่างจิตวิญญาณดวงหนึ่งในตัวหลังเฟิน ทำให้หลังเฟินได้กลายเป็นเผ่าราชันมังกรโบราณ แล้วกล่าวว่า

“มีพลังเพียงเท่านี้คิดจะมาต่อกรกับข้าจริง” (จิตวิญญาณในตัวของหลังเฟินกล่าว)

พร้อมกับทำให้หลังเฟินเกิดแสงสีทองรอบตัวหลังเฟินเพื่อป้องกันการโจมตีของจวินเจียน

“ตูมมมมมม” (เกิดเสียงระเบิดอย่างรุนแรง)

ทำให้พื้นที่บริเวณนั้นเป็นหลุมใหญ่กว่า 100 เมตร เศษที่เดียว ทำให้เหล่ามอนสเตอร์ทั้งหลายในป่าล้วนตายจากไปนับพันตัว

“ไม่เจोकัณณานเลยนะ เจ้าคนทรยศ” (จิตวิญญาณในตัวของหลังเฟินกล่าว)

“เจ้าคือ...” (จิตวิญญาณในตัวของจวินเจียนกล่าว)

“วันนี้แหละ ข้าจะสังหารเจ้าซะ” (จิตวิญญาณในตัวของไป่เฟิงกล่าว)

“ชะ-ชะ-ช้าก่อน” (จิตวิญญาณในตัวของจวินเจียน)

จิตวิญญาณของหลังเฟินได้ปล่อยละอองแสงสีทองขึ้นไปสะสมบนฟากฟ้า จนเกิดเป็นประกายแสงระยิบระยับเหมือนแสงของพระเจ้าทั้งสรวงและทรงพลัง จนทำให้สิ่งหลุมที่ถูกทำลายล้างที่อยู่รอบๆ นั้นล้วนเกิดใหม่ขึ้นมาในทันที

ดูเหมือนว่าจิตวิญญาณของไป่เฟิงจะไม่สนใจคำพูดของจิตวิญญาณของเคนเลย เขาไม่รอช้ารีบใช้พลังทั้งหมดของเขาต้านพลังของไป่เฟิงในทันที

จิตวิญญาณของจวินเจียนได้ใช้พลังทั้งหมดสร้างหอกแห่งความตายสีดำทมิฬ เกิดหมอกสีดำล้อมรอบร่างกายของจวินเจียนมันทั้งทรงพลังและแข็งแกร่ง สิ่งที่อยู่ใกล้หอกนี้ล้วนสูญสลายละลายไปในทันที

“เจ้าจงหายไปซะๆๆ” (จิตวิญญาณของไป่เฟิงร้องตะโกนถ่ม)

ลีลาวและลีดำ

“ตูมมมมมมม” (เสียงระเบิดอย่างรุนแรง)

ลมพัดโหมกระหน่ำอย่างรุนแรง ท้องฟ้าปั่นป่วน เกิดสายฟ้าฟาดไปทั่วทั้งป่า ทำให้มอนสเตอร์ที่อยู่แถวนั้นต่างหนีตายเอาตัวรอด ผืนสมุทรสั่นสะเทือนจนเกิดคลื่นลูกใหญ่ ทำให้สิ่งมีชีวิตใต้ท้องทะเลต่างล้มตายนับหมื่น

จิตวิญญาณทั้งสองได้ใช้พลังทั้งหมดในการโจมตีครั้งนี้ ทำให้จิตวิญญาณค่อยๆ เลือนลางกลายเป็นแสงที่ละน้อย จนรู้สึกว่าคุณกำลังจะหายไป

“ข้าอยากจะฆ่าเจ้าให้ตายเสียตอนนี้ เจ้าคนทรยศ” (จิตวิญญาณของไป่เฟิงกล่าว)

“ข้าไม่เคยคิดที่จะทรยศเจ้าเลยสักครั้ง” (จิตวิญญาณของจวินเจียนกล่าว)

“เจ้าคนโกหก เจ้าเป็นคนที่ทอดทิ้งข้า ยังจะทำมาเป็นพวดีอีก” (จิตวิญญาณของไป่เฟิงกล่าว)

“ถึงแม้ว่าข้าพุดยังงั้นเจ้าก็ยังไม่เชื่อ แต่สิ่งที่ข้าพุดได้อยู่เต็มปากคือ ข้ายังคงรักเจ้าอยู่เหมือนเดิม” (จิตวิญญาณของจวินเจียนกล่าว)

“แล้วข้าจะรอวันที่เจ้าให้อภัยข้า” (จิตวิญญาณของจวินเจียนกล่าวต่อ)

แล้วจิตวิญญาณก็เริ่มๆ หายไปในที่สุด พร้อมกับร่างของจวินเจียนและหลิงเฟินที่นอนอยู่ท่ามกลางการทำลายล้างของเหล่าจิตวิญญาณ

อีกด้านหนึ่งของเหม่ยหง เหม่ยหลาน และชาวบ้านในเมืองที่สังเกตเห็นการต่อสู้ที่รุนแรง เหมือนกับพระเจ้าทรงพิโรธลงทัณฑ์มนุษย์ยังงี้ยังงั้น

“พี่สาวและพี่ชายจะเป็นอะไรไหมนะจ้” (เหม่ยหงกล่าวกับเหม่ยหลาน)

“พี่สาวและพี่ชายจะปลอดภัยไหมจ้” (เหม่ยหลานกล่าวกับเหม่ยหง)

เหตุการณ์นี้ทำให้ทั้งสองคนเป็นห่วงอย่างมาก แต่เนื่องจากพี่หลิงเฟินของนางสั่งห้ามไว้จึงไม่สามารถออกไปไหนได้ และตัดสินใจกลับเข้าที่พักโดยหวังว่าพี่ชายและพี่สาวจะปลอดภัย

กลับมาอีกด้านของจวินเจียนและหลิงเฟินอีกครั้ง

“โอ๊ย ! มันช่างเจ็บปวดยิ่งนัก” (จวินเจียนร้องออกมาและหันไปเจอหลิงเฟินที่นอนอยู่ข้างๆ)

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น ! ทำไมที่นี่ถึงละอะไปหมด” (จวินเจียนหน้าขาวซีดในทันทีด้วยความตกใจ)

บริเวณนั้นไม่มีต้นไม้หรือมอนสเตอร์ใดๆอยู่นี่เลย แล้วทำไมเราถึงมานอนอยู่ข้างๆหลิงเฟินได้ละ จวินเจียนบ่นพึมพำด้วยความสงสัย

“หลิงเฟินตื่น ! เจ้าจะมานอนอยู่ตรงนี้ไม่ได้นะ” (จวินเจียนกล่าวและจับมือหลิงเฟินไว้ด้วยความเป็นห่วง)

หลังจากผ่านไประยะเวลาหนึ่ง หลิงเฟินก็ไม่มีท่าทีที่จะตื่นขึ้นเลย จึงทำให้จวินเจียนอุ้มหลิงเฟินเข้าไปหลบในถ้ำก่อนเพราะตอนนี้กำลังจะมีดแล้ว หากกลับเข้าเมืองตอนนี้ย่อมใช้เวลาานพอสมควรและอาจมีอันตรายได้

“อึ๊บบบๆๆๆ” (จวินเจียนอุ้มหลังเฟินในท่าเจ้าหญิง)

ในระหว่างเดินทางมายังถ้ำ จวินเจียนได้อุ้มวางหลังเฟินไว้ในถ้ำก่อนส่วนตัวเขาได้เดินออกไปข้างนอกอีกครั้งเพื่อหาสมุนไพรมารักษาอาการบาดเจ็บของหลังเฟิน

จวินเจียนได้เก็บสมุนไพรหลายชนิด ที่ยังเหลืออยู่ในป่าซึ่งประกอบไปด้วย

ได้รับไอเท็ม : ว่างแห่งพงไพร 10 อัน

ได้รับไอเท็ม : ขมิ้นป่าอสูร 10 อัน

และอื่นๆ ล้วนมีสรรพคุณในการรักษาบาดแผล ชุ่มๆ ได้เกิดเสียงบางอย่างดังก้องในหัวของจวินเจียน

“ฟู้มมมมม~~~~” (มีแสงบางอย่างพุ่งไปหัวของจวินเจียน)

เรียนสกิลอาชีพใหม่ แพทย์สมุนไพร (D) (เสียงดังก้องในหัวของจวินเจียน)

จวินเจียนไม่รอช้าได้ฟังสมาธิและเปิดหน้าต่างไอเท็ม เพื่อดูสกิลใหม่ที่ได้รับ ตาของเขาดูกวาวขึ้นมาในทันที เพราะนอกจากสกิลแล้ว ยังมีบางอย่างอยู่อีก นั่นก็คือการต่อสู้ในครั้งนั้นทำให้เขาได้รับไอเท็มและเงินทองอีกมากมาย จวินเจียนได้ดูอย่างละเอียดและพบว่า

Name : จวินเจียน (มนุษย์)

Class : Zero Class

Lv.0.00 (+0.01)*

HP : 10 MP : 0 ATK : 0 DEF : 0

AGI : 0 INT : 0 LUK : 0 STA : 0

Skill : 1. Zero Class Ultimate (เงื่อนไข)*

2. Zero Stamina (Buff)

NEW* 3. สกลอาชีพเสริมแพทย์สมุนไพร (D)

เงิน : 380,478 Gold / 85,621 Silver / 54,814 Copper

ได้รับไอเท็ม

1) ศิลาจักรพรรดิเทพแห่งป่า 1 อัน

2) ศิลาจักรพรรดิเทพแห่งน้ำ 1 อัน

3) ผลึกมอนสเตอร์หายาก 7 อัน

4) ผลึกมอนสเตอร์ทั่วไป 714 อัน

5) ผลึกมอนสเตอร์ชั้นต่ำ 1581 อัน

6) เนื้อสัตว์ 5123 อัน

7) หนังสือตัว 4210 อัน

8) เกล็ดปลา 4884 อัน

และไอเท็มอื่นๆอีกจำนวนมาก

รายละเอียดสังหาร

1) มนุษย์ Lv.2 1 คน

2) เทพจักรพรรดิแห่งป่า Lv.70 1 ตัว

3) เทพจักรพรรดิแห่งน้ำ Lv.72 1 ตัว

4) หนูหิมะ 3574 ตัว

5) งูเขียวมรณะ 2481 ตัว

6) กระหังคลั่ง 1451 ตัว

7) ปลาเกล็ดหิมะ 4512 ตัว

8) งูน้ำสมุทร 2312 ตัว

และมอนสเตอร์อื่นๆอีกจำนวนนับหมื่นตัว

จวินเจียนรู้สึกตกใจเล็กน้อยเพราะว่ามีมนุษย์ ที่โดนลูกหลงจากการทำลายล้างด้วย เขาจึงรู้สึกหดหู่อย่างมากที่เขาทำโดยไม่ตั้งใจ แม้จะถูกควบคุมอยู่ก็ตาม แต่การทำลายล้างครั้งนี้ทำให้เขารู้สึกดีใจอยู่บ้าง เพราะได้ไอเท็ม เงินทองมากมาย จวินเจียนได้สังเกตเห็นบางอย่าง ที่ทำให้เขาแปลกใจและร้องออกมาว่า

“ในที่สุดเราก็เลเวลอัพแล้ว” (เลเวลของจวินเจียนในตอนนี้เป็น Lv. 0.01 แม้มันจะแปลกๆ ไปก็เถอะ)

จวินเจียนได้ลองนึกย้อนกลับไปเขาก็เห็นว่าชีวิตเขาและห้องที่ไหลออกมา และกล่าวว่า

“ตัวเราสามารถฆ่ามอนสเตอร์หลายหมื่นตัว แต่กับเลเวลอัพแค่นี้” (จวินเจียนบ่นพึมพำและสังเกตเห็นว่า)

“หรือว่าจะเป็น การฆ่ามนุษย์ที่ทำให้เราเลเวลอัพอย่างนั้นหรือ” (จวินเจียนร้องอุทานออกมา)

“แต่ก็ช่างมันเถอะ คิดไปก็ปวดหัวเปล่าๆ ตอนนี้สิ่งสำคัญคือรักษาหลังเฟินก่อน” (จวินเจียนบ่นกับตัวเองอีกครั้ง)

จวินเจียนไม่รอช้าเขารีบกลับเข้ามาในถ้ำอีกครั้ง เพียงไม่นานเขาก็กลับมาถึง และพบว่าหลังเฟินยังคงนอนหลับอยู่ที่เดิม จวินเจียนจึงหยิบไอเท็มศักดิ์วั้นแห่งพงไพรและขมิ้นป้อสุรมาสกดในทันทีเพื่อรักษาหลังเฟิน

สูญเสียไอเท็ม : วั้นแห่งพงไพร 10 อัน

ได้รับไอเท็ม : น้ำวั้นแห่งพงไพร 1 อัน

สูญเสียไอเท็ม : ขมิ้นป้อสุร 10 อัน

ได้รับไอเท็ม : ขมิ้นพวงป้อสุร 1 อัน

จวินเจียนได้กลับมามองหลังเฟินอีกครั้ง ด้วยความรู้สึกเป็นห่วงอย่างมาก ถึงแม้ว่านางจะเป็นคน
โล่เขากออกไปก็จริง แต่จวินเจียนก็สัมผัสได้ว่าเหมือนมีคนเดินตามเขาอยู่ตลอด ซึ่งคนๆนั้นก็คือหลังเฟิน

“หลังเฟินตื่นสิ” (จวินเจียนได้ปลุกหลังเฟินอีกครั้ง)

ผลออกมาก็ยังเหมือนเดิมหลังเฟินไม่มีท่าทีที่จะตื่นเลยแม้แต่น้อย

“ถ้าเจ้าไม่ตื่น งั้นข้าคงเสียมารยาทกับเจ้าแล้วนะ” (จวินเจียนได้พูดกับหลังเฟินอีกครั้ง)

จวินเจียนไม่รอช้าเขาค่อยๆ อุ้มนางขึ้นมานั่งและถอดเสื้อผ้าเพียงเล็กน้อย ทำให้จวินเจียนเห็นแผ่น
หลังที่ขาวเนียนและกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่ออกมาจากตัวนาง จวินเจียนพยายามหักห้ามใจตัวเองไว้ เขาจึงรีบ
ทายาให้นางโดยทันที

ได้ใช้ไอเท็ม : น้ำวุ้นแห่งพงไพร 1 อัน

ได้ใช้ไอเท็ม : ขมิ้นผงป๋าสูร 1 อัน

นิ้วที่เขาสัมผัสลงบนผิวของนางนั้นทั้งนุ่มและขาวเนียนไร้มลทินเป็นอย่างมาก จวินเจียนได้พยายาม
หักห้ามใจตัวเองอีกครั้ง เมื่อจวินเจียนทายาเสร็จ เขาได้สวมเสื้อผ้าของนางให้กลับเป็นเหมือนเดิม
ในทันที

แต่ยังไม่ทันทำอะไร หลังเฟินก็ค่อยๆ ลืมตาตื่นขึ้นในทันที และพบว่าชายที่อยู่ตรงหน้าทำท่าทาง
เหมือนกำลังจะลวนลามนางอยู่

“แป๊ะๆๆๆๆ” (หลังเฟินคบหน้าจวินเจียนไปหลายที)

“เจ้ากำลังลวนลามข้าอย่างนั้นหรือ เจ้าโรคจิต” (หลังเฟินกล่าว)

ใบหน้าของนางเต็มไปด้วยสีแดงเพราะความอายมีน้ำตาซึมๆ ออกมาทำให้นางดูน่ารักเป็นอย่างมาก ไม่เพียงเท่านั้นนางเอามือปิดหน้าอกของตัวเองในทันทีและส่งสายตาม่าพินมาทางจวินเจียน

“เดี๋ยวก่อนๆ มันเป็นเรื่องเข้าใจผิด ข้าเพียงจะทanyaให้เจ้าเท่านั้น” (จวินเจียนตะโกนออกไปด้วยความกลัว)

“เข้าใจผิดอย่างนั้นหรือ ยังไงเจ้าก็ได้ล่วงเกินข้าอยู่ดี” (หลังเฟินส่งสายตาม่าพินอีกครั้ง)

จวินเจียนไม่รอช้าเขารีบก้มกราบหลังเฟินในทันที พร้อมกล่าวว่า

“ข้าขอโทษไปแล้ว ได้โปรดยกโทษให้กับข้าหน่อยด้วย” (จวินเจียนกล่าวด้วยความกลัว)

“ก็ได้ แค่นี้ก็ครั้งเดียวละ” (หลังเฟินกล่าวและมีท่าทีเงินอาย)

เมื่อจวินเจียนได้ยินเช่นนั้นเขาก็รู้สึกโล่งใจอีกครั้ง จากใบหน้าที่ซีดขาวก็เริ่มมีชีวิตชีวามากขึ้น ซึ่งเขาคิดว่าเขาจะต้องมาตายที่นี่ด้วยฝีมือหลังเฟินซะแล้ว

“เจ้าทำอะไรอยู่รีบไปหาน้ำมาให้ข้าได้แล้ว” (หลังเฟินกล่าวกับจวินเจียนอีกครั้งในท่าที่เงินอายเช่นเดิม)

“ได้คร้าบบบบบบ” (จวินเจียนตอบกลับในทันทีและวิ่งออกไปทันที)

“เจ้าคนบ้า” (หลังเฟินบ่นเบาๆออกมา)

ใบหน้าของนางค่อยๆ ยิ้มทีละนิดในแก้มขาวอมชมพูและหูที่แดงเล็กน้อย จนนางเริ่มรู้สึกแปลกๆ ทุกทีในตอนที่เจอหน้าจวินเจียน

“ความรู้สึกที่หน้าหงุดหงิดนี้คืออะไรกันนะ แต่ก็ช่างมันเถอะ” (ไปเฟิงกล่าว)

บาดแผลตอนนี้ของไปเฟิงที่บาดเจ็บจากการต่อสู้ในตอนนั้นก็ค่อยๆ เริ่มสมานแผลกันเองแล้ว นั่นจึงทำให้นางรู้สึกตกใจเล็กน้อยว่าจวินเจียนรู้จักการใช้สมุนไพรด้วยเหรอ หลังจากที่นางคิดเรื่องสมุนไพรที่จวินเจียนทำให้ ใบหน้าของนางก็แดงกล้าอีกครั้ง

“กลับมาแล้ว ! นี่น้ำ เอาไปสิ” (จวินเจียนยื่นให้และยิ้มอย่างอบอุ่น)

ทำให้หลังเฟินหัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะและเร็วขึ้นเรื่อยๆ จนทำให้นางอยากจะเอาน้ำมุดหนีออกไปซะตอนนี้

“อืมมมม ขอบใจ” (หลังเฟินกล่าวหัวนๆ)

หลังจากนั้นจวินเจียนก็ได้ถามหลังเฟินว่ามันเกิดอะไรขึ้นในตอนที่เราจำได้ว่าถูกงูเขียวมรณะโจมตีจนทำให้ HP เหลือ 0 เรามีความรู้สึกว่า มีแสงสีดำที่น่ากลัวมาบดบังความคิด สติค่อยๆ เลื่อนลงหายไป ร่างกายก็ไม่สามารถขยับได้เหมือนมีใครควบคุมเขาอยู่ จากนั้นก็รู้สึกตัวแล้วว่ามันเกิดอะไรขึ้น

จากนั้นหลังเฟินก็เล่าให้จวินเจียนฟังทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นแม้มันจะเลื่อนลงไปบ้าง แต่หลังเฟินก็ยังพอจำได้อยู่บ้าง นางสงสัยแค่จิตวิญญาณที่นางและจวินเจียนถูกควบคุมนั้น มันคืออะไรกันแน่

หลังจากที่หลังเฟินพูดจบก็มีเสียงดังขึ้น

“พวกเจ้าเรียกหาข้าอย่างนั้นหรือ” (จิตวิญญาณของหลังเฟินกล่าวดังก้องในหัวทำให้ทั้งคู่ได้ยั้งชัดเจน)

ถึงแม้ว่าเสียงของมันจะน่าเกรงขามแต่ก็รู้สึกได้ว่ามันกำลังอ่อนแอเป็นอย่างมาก

“ท่านเป็นใคร ทำไมถึงมาอยู่ในตัวข้าได้” (หลังเฟินกล่าว)

“ฮ่าๆๆๆๆ หากพวกเจ้าสงสัยข้าจะตอบให้ก็ได้” (จิตวิญญาณกล่าว)

“ข้าคือจักรพรรดิจอมราชันมังกรขาวหรือเทพหนี่วา และที่ข้าต่อสู้กับปีศาจร้ายตนนั้นคือจักรพรรดิจอมราชันมังกรดำหรือเทพผู้ชีที่เจ้าเห็น มันสถิตอยู่ในตัวของเจ้ายังไงละจวินเจียน” (จิตวิญญาณสีขาวกล่าว)

“จักรพรรดิจอมราชันมังกรดำมันอยู่ในตัวของข้า ! ” (จวินเจียนกล่าวและตกใจเล็กน้อย)

“ใช่แล้ว” (เทพหนี่วากล่าว)

“เมื่อก่อนตัวข้าและเทพผู้ชีเคยเป็นคนรักกันมาก่อน แต่เนื่องจากการกิจบางอย่างทำให้เทพผู้ชีทิ้งข้าไปและไม่เคยกลับมาอีกเลย” (เทพหนี่วากล่าวต่อ)

“ข้าเกลียดผู้ชีมาก ถึงแม้ว่าเขาจะพูดอะไร ข้าก็จะไม่มีวันให้อภัยเขา” (เทพหนี่วากล่าวต่อ)

“ด้วยเหตุผลนี้เองทำให้เทพหนี่วาและเทพผู้ชี เมื่อพบหน้ากันก็จะเกิดการต่อสู้ขึ้นด้วยความเกลียดชังทุกครั้ง นอกจากนี้ยังมีสงครามของเหล่าเทพ ปีศาจ และมนุษย์ ซึ่งสงครามนี้เกิดขึ้นมาหลายหมื่นปีก่อนแล้ว” (เทพหนี่วากล่าวต่อ)

“หลายหมื่นปีก่อน !” (จวินเจียนและหลังเฟินต่างตกตะลึงเพราะมันเป็นเวลาที่ยาวนานมาก)

“ใช่แล้ว เนื่องจากหลายหมื่นปีก่อน ได้เกิดสงครามของเหล่าทวยเทพ ปีศาจและมนุษย์ทำสงครามกัน แต่จู่ๆ ได้เกิดฟ้าร้อง แผ่นดินสั่นไหว ลมพัดแรง และเสียงแห่งความตายที่รุนแรงยิ่งกว่าพลังของพวกเขา มันคือร่างอวตารของเทพผู้สร้างทุกสรรพสิ่งนามว่าผานกู่” (เทพหนี่วากล่าว)

“ผานกู่คือใครกัน” (จวินเจียนกล่าว)

“ผานกู่คือเทพที่ทำให้กำเนิดทุกสิ่งบนโลก แต่เนื่องจากเหล่ามนุษย์ ปีศาจ ทวยเทพ มนุษย์สัตว์ เอลฟ์ คนแคระ ทั้งหมด 6 เผ่าพันธุ์ ต่างฆ่าฟันกันเองเพื่อแย่งดินแดนของอีกฝ่าย จึงทำให้เทพผู้สร้างลงมาจุติ” (เทพหนี่วากล่าวเรื่องผานกู่ให้จวินเจียนและไปเฟิงฟัง)

“ข้าสร้างพวกเจ้ามาแล้ว แต่กลับแก่งแย่งชิงดีชิงเด่น ฆ่าไม่เลือกหน้าเพียงแต่หวังผลประโยชน์ ไม่รู้จักคิดชอบชั่วดี ข้าจะทำลายดวงดาวนี้ในอีกพันปีข้างหน้า” (คำพูดของผานกู่ที่ลงมาจุติท่ามกลางสงคราม)

เทพผู้สร้างกล่าวดังลั่นกลางสนามรบของเหล่ามนุษย์ ปีศาจและทวยเทพที่ทำสงครามอยู่ขณะนั้นก็สงบลงในทันทีเพราะต่างหวาดกลัวเทพผู้สร้าง และสงครามก็จบลงในทันที แต่มันก็สายไปแล้ว เพราะเทพผู้สร้างคิดจะทำลายโลกนี้ในอีก 1000 ปี ข้างหน้า

เหล่าเทพและปีศาจมีพลังที่แข็งแกร่งกว่าสิ่งมีชีวิตอื่น ได้มารวมตัวกัน ซึ่งหวังว่าทั้งสองเผ่าจะร่วมมือปราบเทพผู้สร้างให้จงได้ แต่เนื่องจากสงครามที่ยาวนานรบฆ่าฟันกันมาหลายหมื่นปี เผ่าปีศาจจึงไม่คิดที่จะร่วมมือกับเหล่าทวยเทพและยังคงเกิดสงครามปะทะกันอยู่บ้าง

“และพวกเจ้าทั้งสองคือร่างอวตารใหม่ของข้าและเทพผู้ซึ่งที่ลงมาจุติในรอบหลายพันปีนี้ แต่ที่ข้าสงสัยและแปลกใจอยู่คือ พวกเจ้าต่างมีความรู้สึกรักใคร่กันดี ซึ่งมันหมายถึงอะไรกันแน่นะ” (เทพหนี่วากล่าวต่อด้วยน้ำเสียงเบาๆ)

หลังจากพูดจบ หลิงเฟินและจวินเจียนต่างหน้าแดงถึงใบหูกันทั้งคู่ และหันมามองหน้ากัน หลิงเฟินกล่าวว่า

“อะ-อะ-ใครจะไปรักเจ้าบ้านี้กัน” (หลังเฟินตะ โคนเสียงดัง)

“ฮ่าๆๆๆ สงครามที่ยาวนานคงจะจบลงแล้วสินะ อีกไม่กี่ปีเทพผู้สร้างจะมาทำลายโลกใบนี้ข้าขอฝากความหวังของข้าไว้กับพวกเจ้าทั้งสองด้วย” (เทพหนี่วากล่าวและค่อยๆเลือนลงหายไป)

“เฮ้อออออ อย่างน้อยเราก็พอที่จะรู้อะไรบ้างจากตาแก่นั่น” (จวินเจียนกล่าวกับหลังเฟิน)

“พวกเรากลับบ้านกันเถอะ ที่นี่ก็เริ่มสว่างแล้ว” (จวินเจียนกล่าวต่อ)

“อืม” (หลังเฟินกล่าวกับจวินเจียนอย่างเชื่องช้าและเดินตามจวินเจียนออกไป)

“ไหนๆก็ลองสกิลใหม่เลยดีกว่า Zero Stamina (Buff)” (จวินเจียนกล่าวเบาๆ ทันใดนั้นก็มียางสีดำมาล้อมรอบตัวเขา ซึ่งสกิลนี้สามารถทำให้จวินเจียนวิ่งหรือเดินโดยไม่รู้สึกล้าเหนื่อยอีกแล้ว)

Name : จวินเจียน (มนุษย์)

Class : Zero Class

Lv.0.01

HP : 10 MP : 0 ATK : 0 DEF : 0

AGI : 0 INT : 0 LUK : 0 STA : MAX

Skill : 1. Zero Class Ultimate (เงื่อนใย)*

NEW* 2. Zero Stamina (Buff)

3. สกิลอาชีพเสริมแพทย์สมุนไพร (D)

เงิน : 380,478 Gold / 85,621 Silver / 54,814 Copper

เพียงครู่เดียวเขาก็มาถึงหน้าประตูเมืองในที่สุด...

เรียนเป็นนักตีดาบ

หลังจากที่หลิงเฟินและจวินเจียนเดินกำลังเข้าเมืองก็เกิดเสียงดังขึ้น

“พวกเจ้าทั้งสองทำไม ข้าไม่ค่อยคุ้นหน้าคุ้นตา” (ทหารยามกล่าวและมองไปที่หลิงเฟินด้วยสายตาเห็น
กระหาย)

ทหารยามคนนี้ได้จากลักษณะท่าทางแล้วเหมือนเป็นทหารใหม่ จวินเจียนจึงมองไปที่เขาและสังเกต
ว่าทั้งอาวุธชุดเกราะ ของทหารยามน่าจะมีเลเวลเพียงแค่ Lv.10 เท่านั้น

ซึ่งระดับเลเวลในเมืองเล็กๆนี้ เลเวลเฉลี่ยคือ Lv.20 ซึ่งทหารคนนี้ก็ถือว่ามีความแข็งแกร่งอยู่บ้าง
มันจึงทะนงตัว

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเจ้า เป็นได้แค่ทหารชั้นต่ำเท่านั้น” (หลิงเฟินกล่าวอย่างเย็นชาและมองด้วยสายตา
รังเกียจ)

“บังอาจนัก” (ทหารยามกล่าวพร้อมถือนี้ออกทำท่าเหมือนจะพุ่งเข้ามาทำร้ายหลิงเฟิน)

ในทันใดนั้นได้เกิดเสียงชายหนุ่มดังขึ้น ซึ่งเสียงนั้นคือจวินเจียนนั่นเอง

“หยุดก่อนพี่ชาย นางเพิ่งมาเมืองนี้เป็นครั้งแรกจึงไม่ค่อยรู้เรื่อง ได้โปรดให้อภัยนางด้วย” (จวินเจียนกล่าว
เพราะไม่ต้องการให้มีการปะทะกันเกิดขึ้น)

“ก็ได้ ครั้งนี้ข้าจะยกโทษให้ ค่าผ่านทางคนละ 5 เหรียญทองแดง” (ทหารยามกล่าว)

“อะนี่พี่ชาย 10 เหรียญทองแดง” (จวินเจียนยื่นให้)

จวินเจียนสงสัยว่าทำไมตอนนี้มีการป้องกันที่แน่นหนากว่าเดิมมาก ทั้งๆที่เขา ก็เดินทางนี้มาหลายครั้งแล้ว แต่ก็ไม่เคยเจอทหารยามเลยสักครั้ง หรือว่านี่อาจจะเป็นเหตุการณ์การทำลายล้างต่อนั้นก็ได้ พวกเขาจึงได้รับคำสั่งจากเจ้าเมืองสั่งการลงมาให้ดูแลเข้มงวดมากยิ่งขึ้น

“อืม เข้าไปได้” (ทหารยามกล่าวอีกครั้ง)

“แจ้งเตือน เข้าสู่พื้นที่ปลอดภัย”

หลังจากที่จวินเจียนและหลิงเฟินเดินเข้าเมืองมาสักพัก พวกเขาไม่มีท่าทีที่จะพูดคุยกันเลยแม้แต่คำเดียว ทำให้บรรยากาศตึงเครียดมาก ก่อนที่จวินเจียนจะพูดขึ้นว่า

“เหม่ยหงและเหม่ยหลานเป็นยังไงบ้างนะ” (จวินเจียนกล่าวกับหลิงเฟิน)

“อืม” (หลิงเฟินตอบกลับมาสั้นๆ เหมือนกำลังเหม่อลอย)

“นางเป็นอะไรของนางกันนะ” (จวินเจียนก็ได้แต่ยิ้มแฉ่งๆก่อนที่จะถามออกไปอีกครั้งว่า)

“เหม่ยหงและเหม่ยหลานเป็นน้องสาวสุดรักของเจ้าเลยใช่ไหม” (จวินเจียนกล่าวกับหลิงเฟินอีกครั้ง)

“อืม” (หลิงเฟินตอบสั้นๆกลับมาเหมือนเดิม)

เมื่อจวินเจียนเห็นแบบนี้จึงแกล้งหยอกล้อนางออกไปอีกครั้งว่า

“ข้าคือคนที่เจ้ารักใช่หรือไม่” (จวินเจียนกล่าวกับหลิงเฟินเบาๆ)

“อืม” (หลิงเฟินกล่าวโดยที่นางนั้นไม่ได้คิด)

เพียงสักพักหลิงเฟินก็หน้าแดงขึ้นมาทันที ความรู้สึกของนางตอนนี้เงินอายเป็นอย่างมากแทบจะเอาตัวมุดลงดินไปทันที และไม่เข้าใจตัวเองว่าทำไมถึงพูดออกไปแบบนั้น ก่อนจะกล่าวว่า

“ชะ-ชะ-ข้าจะไปรักเจ้าทำไม ข้าเกลียดเจ้า เกลียดๆๆ ที่สุด” (หลิงเฟินตะโกนลั่นทำให้ผู้คนในเมืองต่างได้ยินเสียงของนาง)

ด้วยความอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนี นางจึงวิ่งหนีออกไปทันที และกล่าวว่า

“เจ้าไม่ต้องตามข้ามานะ” (หลิงเฟินตะโกนไล่จวินเจียนอีกครั้ง)

และนางก็ทิ้งให้จวินเจียนยืนดูด้วยความมึนงง ก่อนที่จวินเจียนจะพูดว่า

“นางเป็นอะไรของนางกันนะ ข้าแค่ล้อเล่นเฉยๆ ไม่เข้าใจเลยจริงๆ” (จวินเจียนบ่นพึมพำ)

หลังจากนั้นจวินเจียนก็เดินทางไปยังร้านค้าทักษะสกลแห่งหนึ่ง

“กริ่งๆๆ” (เสียงกระดิ่งเข้าร้าน)

เมื่อเจ้าแกร่ร้านมองดูจวินเจียน เขาได้ส่ายหัวในทันที เพราะว่าลักษณะของจวินเจียนเหมือนยาจก เนื่องจากการแต่งตัวของเขาสีดำน่าจะเป็นพวกไร้บ้าน หรือพวกคนจรจัดแถวนี้ ก่อนที่เจ้าแกร่ร้านจะตะโกนออกไปว่า

“เจ้าชยะ ออกไปซะ ร้านนี้ไม่ใช่ที่คนอย่างเจ้าจะมาเดินเล่น” (เจ้าแก็ร์ร้านกล่าวอย่างไม่ยอ)

“เข้ามาเพียงซื้อตำราเรียนช่างตีเหล็กเท่านั้น เหตุใดเจ้าถึงเสียมารยาทกับข้าถึงเพียงนี้” (จวินเจียนกล่าวอย่างเย็นชา)

“หึๆ สภาพอย่างเจ้า จะมีเงินมาซื้อตำราหรือ” (เจ้าแก็ร์ร้านกล่าวอย่างดูถูก)

“แล้วราคาตำราทั้งหมดของร้านนี้เท่าไร” (จวินเจียนกล่าวกับเจ้าแก็ร์อีกครั้ง)

เจ้าแก็ร์เจ้าของร้านได้หยิบตำราออกมา 2 เล่ม คือตำราช่างตีเหล็กแปรรูป (D) ช่างตีดาบ (C) ก่อนจะกล่าวว่า

ระดับสกลช่างตีเหล็ก

- 1.1) ช่างตีเหล็กแปรรูป (D)
- 1.2) ช่างตีดาบ (C)
- 1.3) ช่างตีดาบไร้ลักษณะ (B)
- 1.4) ช่างตีดาบประกายแสง (A)
- 1.5) ช่างตีดาบสวรรค์ (S)

ระดับของช่างตีเหล็กต้องเรียนจากขั้นต่ำไปขึ้นสูงตามลำดับไม่สามารถข้ามขั้นได้

“นี่คือตำราระดับ D ราคา 20 เหรียญทอง และ ระดับ C ราคา 100 เหรียญทอง” (เจ้าแก็ร์ได้ส่งสายตาดูถูกซึ่งจำนวนเงินมันไม่น้อยๆ เจ้าเด็กบ้านนั้นไม่มีเงินซื้อหรอก เพราะ 100 เหรียญทองก็สามารถอยู่กินได้เป็นปี เขาเพียงแต่จะอวดจวินเจียนเพียงเท่านั้น)

“ฮ่าๆๆ” (จวินเจียนหัวเราะดังลั่น)

“แค่ 120 เหรียญทอง เองเหรอ” (จวินเจียนกล่าว)

เขาไม่รอช้ารับนำเงินจากช่องเก็บของ จำนวน 120 เหรียญทอง และส่งไปให้เจ้าแก้วก่อนจะพูดว่า

“เจ้าแก้ว นี่จำนวนเงิน 120 เหรียญทอง ตอนนี้ข้าสามารถซื้อได้แล้วใช่ไหม” (จวินเจียนกล่าวอย่างเย็นชา)

เจ้าแก้ววิ่งถึงกับตาลุกวาว เพราะเขาได้มองผู้คนเพียงภายนอกเท่านั้น เขาไม่นึกว่าเด็กหนุ่มคนนี้จะร่ำรวยถึงเพียงนี้ เขาจึงเปลี่ยนท่าทีในทันที และกล่าวว่า

“คุณชายท่านมาจากไหนเหรอ” (เจ้าแก้วกล่าวอย่างนอบน้อมเหมือนกำลังจะศิษนิทจวินเจียน หากเขามีฐานะขนาดนี้ย่อมเป็นบุคคลสำคัญอย่างแน่นอน)

“ข้ามาจากต่างโลกนะ” (จวินเจียนกล่าวกับเจ้าแก้วและเดินจากไปทันที ทิ้งให้เจ้าแก้วยืนงงเป็นไก่ตาแตก)

“ต่างโลก ??? ครีอะราย ???” (เจ้าแก้วบ่นพึมพำและเอียงคอเล็กน้อยด้วยความมึนงง)

ใช้เงิน : 120 Gold

คงเหลือ : 380,358 Gold / 85,621 Silver / 54,804 Copper

หลังจากจวินเจียนเดินออกจากร้านมาแล้วเขาไม่รอช้าหาที่ที่เหมาะสมๆ ซึ่งบริเวณตรงนั้นมีโรงตีเหล็กพอดี เขาจึงเดินเข้าไปทันที เพื่อที่จะได้ทดสอบสกิลหลังเรียนเสร็จ

เพียงแค่แปบเดียวเท่านั้น เขาก็สามารถเข้าใจและจำได้ทั้งหมด

“พื้มมมมม~~~” (ดาราค่อยๆ หายไป)

เรียนสกิลอาชีพใหม่ ช่างตีเหล็กแปรรูป (D) (เสียงดังก้องในหัวของจวินเจียน)

Name : จวินเจียน (มนุษย์)

Class : Zero Class

Lv.0.01

HP : 10 MP : 0 ATK : 0 DEF : 0

AGI : 0 INT : 0 LUK : 0 STA : 0

Skill : 1. Zero Class Ultimate (เงื่อนไข)*

2. Zero Stamina (Buff)

3. สกิลอาชีพเสริมแพทย์สมุนไพร (D)

NEW* 4. สกิลอาชีพเสริมช่างตีเหล็กแปรรูป (D)

เงิน : 380,358 Gold / 85,621 Silver / 54,804 Copper

“สำเร็จ” (จวินเจียนบ่นพึมพำและยิ้มเล็กน้อย)

“เอาละ ต่อไปข้าจะต้องเรียนตำราอีกเล่มเพื่อเพิ่มระดับคลาส” (จวินเจียนบ่นพึมพำอีกครั้งเพราะว่าคลาสปัจจุบันนี้ สามารถแปรรูปเหล็กได้เพียงอย่างเดียว ไม่สามารถตีอาวุธหรือดาบได้)

จวินเจียนได้หยิบเอา ตำราช่างตีดาบ (C) เขาไม่รอช้ารีบเปิดอ่านในทันที แต่จู่ๆ ก็เกิดเสียงดังก้องในหัวกล่าวว่า

ท่านไม่สามารถเรียนได้

เงื่อนไขคือท่านต้องแปรรูปเหล็กจำนวนมากกว่า 10 ครั้ง จึงสามารถเรียนได้

จวินเจียนเศร้าใจเล็กน้อย เพราะจำนวนที่แปรรูปนั้นต้องใช้เวลานานเนื่องจากการแปรรูปแต่ละครั้ง
ต้องใช้ค่า STA (Stamina) จำนวนมาก ซึ่งคนระดับ Lv.30 ยังแปรรูปได้เพียงแค่ 10 ครั้ง / วันเท่านั้น ซึ่งมัน
เป็นไปได้เลยสำหรับจวินเจียนในตอนนี ทันใดนั้นจวินเจียนนึกได้ว่ามีสกิล Zero Stamina (Buff) เขาไม่
รอช้ารีบใช้สกิลทันที

“Zero Stamina (Buff)” (จวินเจียนกล่าวเบาๆทันใดนั้นก็เกิดแสงสีดำนวนตัวเขา)

Name : จวินเจียน (มนุษย์)

Class : Zero Class

Lv.0.01

HP : 10 MP : 0 ATK : 0 DEF : 0

AGI : 0 INT : 0 LUK : 0 STA : MAX

จวินเจียนเดินไปหยิบก้อนที่อยู่ในคลังของโรงตีเหล็ก ซึ่งเขาได้หยิบก้อนระดับสูงซึ่งราคาจะแพง
ตามระดับและจะต้องจ่ายให้กับผู้ดูแลหลังใช้เสร็จ เขาไม่รอช้าหยิบหินแร่ต่างๆขึ้นมา ซึ่งไอเทมเหล่านี้ล้วน
ได้จากการต่อสู้ทำลายล้างตอนนั้น

“โป้งเป้ง โป้งเป้ง ะ ะ ะ” (เสียงแปรรูปแร่)

ดีทั้งหมด 13 ครั้ง

สูญเสียไอเทม : ก้อนเหล็กหยาบ 130 อัน

ได้รับไอเทมแปรรูป : ก้อนเหล็กคุณภาพดี 13 อัน

จวินเจียนได้ใช้เวลาทั้งหมดในการแปรรูปครั้งนี้ เพียงไม่กี่ชั่วโมงเขาก็สามารถตีแร่แปรรูปนับสิบ
ก้อนเมื่อตีครบตามเงื่อนไข เขาก็รีบหยิบ ตำราช่างตีดาบ (C) มาอ่านในทันที

“ฟุ่มम्मมมม~~~~” (ตำราค่อยๆหายไป)

เรียนสกิลอาชีพใหม่ ตำราช่างตีดาบ (C) (เสียงดังก้องในหัวของจวินเจียน)

“สำเร็จแล้ว” (จวินเจียนบ่นพึมพำและยิ้มเล็กน้อย)

Name : จวินเจียน (มนุษย์)

Class : Zero Class

Lv.0.01

HP : 10 MP : 0 ATK : 0 DEF : 0

AGI : 0 INT : 0 LUK : 0 STA : MAX

Skill : 1. Zero Class Ultimate (เงื่อนไข)*

2. Zero Stamina (Buff)

3. สกิลอาชีพเสริมแพทย์สมุนไพร (D)

NEW* 4. สกิลอาชีพเสริมช่างตีดาบ (C)

เงิน : 380,358 Gold / 85,621 Silver / 54,804 Copper

จวินเจียนเอาก้อนเหล็กคุณภาพดี มาตีขึ้นรูปในทันที เนื่องจากสกิล ช่างตีดาบ (C) ตอนนี้สามารถนำ
วัตถุดิบมาตีขึ้นรูปเป็นอาวุธต่างๆได้ เช่นดาบ ธนู มีด คทาเวทย์ และอื่นๆ ซึ่งตอนนี้เขาต้องการใช้อาวุธ
ประเภทเคียว ซึ่งเกมที่จวินเจียนเล่นก่อนที่จะมาโลกนี้ เขาใช้เคียวเป็นอาวุธหลักเท่านั้น ซึ่งตอนนี้เขาก็อยาก
ใช้จนตัวตันไปหมดแล้ว

“หึๆๆๆ อาวุธสุดโปรดของพ่อ พ่อจะดีเจ้าให้งามที่สุดเลย” (จวินเจียนยิ้มจนปากจะฉีก)

ทำให้คนรอบๆ โรงตีเหล็กนั้นจู่ๆ ก็ขนลุกขึ้นมาทันที เหมือนมีออร่าที่น่ากลัวปลดปล่อยออกมาจากจวินเจียน

จวินเจียนกำลังจะลงมือสร้างเคียวขึ้น เขาได้คิดสูตรการสร้างขึ้นมา ซึ่งสูตรที่จำเป็นของเขามากที่สุดคือต้องสร้างอาวุธระดับสูงเท่านั้น โดยความแข็งแกร่งของอาวุธจะขึ้นอยู่กับความคิดที่สร้างสรรค์ และความรู้สึกที่อยากใหมันเป็น จวินเจียนได้นึกถึงเคียวที่เขาเคยใช้ทั้งลักษณะ รูปร่าง ความแหลมคม และน้ำหนักเบา เมื่อนึกเสร็จเขาลงมือสร้างในทันที

“โป้งเป้ง โป้งเป้ง ะ ะ ะ” (เสียงจวินเจียนสร้างอาวุธ)

สูญเสียไอเท็ม : ก้อนเหล็กคุณภาพดี 10 อัน

สูญเสียไอเท็ม : ศิลาจักรพรรดิเทพแห่งป่า 1 อัน

สูญเสียไอเท็ม : ศิลาจักรพรรดิเทพแห่งน้ำ 1 อัน

สูญเสียไอเท็ม : พลิกมอนสเตอร์หายาก 7 อัน

สูญเสียไอเท็ม : พลิกมอนสเตอร์ทั่วไป 200 อัน

“ฟูๆๆๆๆๆ”(เกิดแสงออร่าสีดำนิดๆ)

“เพี้ยงงงง” (จวินเจียนได้ตีครั้งสุดท้าย จนก้อนแตกในทันที)

สูญเสียไอเท็ม : ค้อนระดับสูง 1 อัน

“ตูมมมมมม” (เสียงหลอมรวมของแร่ต่างๆ)

ไ้ได้รับไอเท็ม : เกียวจักรพรรดิเทพปีศาจ ระดับ 7 1 อัน

*** (ระบุ เกียวจักรพรรดิเทพปีศาจ ระดับ 7) ***

+ATK : 694 +AGI : 355 +STA : 280

Effect : มีโอกาส 50% สามารถโจมตีระยะกลาง เป็นคลื่นได้

เกียวจักรพรรดิเทพปีศาจมันมีสีดำทั้งอัน มีใบมีดสะท้อนแสงระยิบระยับสีเงิน และมีน้ำหนักเบา มากเหมือนกับจับกระดาษแต่คุณภาพของมันหนักได้ฟันออกไปแล้ว คนที่อยู่ใกล้ต่างรู้สึกในทันทีว่ามีอาจ รอดพ้นจากเกียวสังหารนี้แน่นอน และหากใครมาอยู่ใกล้จะรู้สึกเหมือนมียมทูตเทพแห่งความตายที่กำลัง จ้องมองเอาวิญญาณ ออราที่แผ่ออกมาแม้แต่ราชาปีศาจก็ยังคงเกรงกลัว

“ฟุววว ~~~ เกือบไปแล้วนี่กว่าจะล้มเหลว แต่สุดท้ายมันก็สำเร็จจจจ” (เสียงจวินเจียนตะโกนดังลั่นและ มองมาที่เกียวของเขา)

จวินเจียนไม่รอช้ารีบนำมันเข้ากระเป๋าไอเท็มในทันทีเพราะคนรอบข้างตามสัมผัสถึงความน่ากลัว ของเกียวได้ ซึ่งทำให้จวินเจียนไม่ค่อยสบายใจเท่าไรหากคิดที่จะนำมันออกมาใช้ เขาจึงตัดสินใจว่าเกียว อันนี้จะเก็บเอาไว้ใช้เป็นไฟตายนั่นเอง เมื่อคิดได้ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจสร้างดาบสำรองไว้

“โป้งเป้ง โป้งเป้ง ๆ ๆ ๆ” (เสียงจวินเจียนสร้างดาบ)

สูญเสียไอเท็ม : ก้อนเหล็กคุณภาพดี 3 อัน

สูญเสียไอเท็ม : ผลิตมอนสเตอร์ขั้นต่ำ 30 อัน

“ตูมมมมมม” (เสียงหลอมรวมของแร่ต่างๆ)

ไ้ได้รับไอเท็ม : ดาบศักดิ์สิทธิ์ ระดับ 1

+ATK : 46 +AGI : 30 +STA : 20

จ๊ว๊นเจ๊ยนไม่ร้อซ่าเขาsvmไต้ในท้นที และสกิลบัฟที่จ๊ว๊นเจ๊ยนไ้ซ้นนั้ก็หมดลง

สกิล Zero Stamina (Buff) คลาย (ละอองแสงสีด้าค่อยๆสลายไป)

Name : จ๊ว๊นเจ๊ยน (มนุษย์)

Class : Zero Class

Lv.0.01

HP : 10 MP : 0 ATK : 46 DEF : 0

AGI : 30 INT : 0 LUK : 0 STA : 20

Skill : 1. Zero Class Ultimate (เจ๊ยนไ้ไข)*

2. Zero Stamina (Buff)

3. สกิลอาชีพเสริมแพทย์สมุนไพร (D)

4. สกิลอาชีพเสริมช่างตีดาบ (C)

เงิน : 380,358 Gold / 85,621 Silver / 54,804 Copper

ฮือๆ ฮือ ฮือ ฮือ ฮือ (จ๊ว๊นเจ๊ยนฮัมเพลงอย่างมีความสุขและเดินออกจากโรงตีเหล็ก)

สร้างศัตรู

จวินเจียนกำลังเดินออกจากโรงตีเหล็กนั้น จู่ๆ ก็เกิดเสียงดังขึ้นว่า

“เจ้าหนุ่ม เจ้ายังไม่ได้ชดใช้ค้อนระดับสูงที่ทำของข้าแตกไปเลยนะ” (หัวหน้าโรงตีเหล็กกล่าว)

“โอ้ ข้าลืมไปเลย แล้วข้าต้องชดใช้เท่าไร” (จวินเจียนกล่าวอย่างอารมณ์ดี)

เมื่อหัวหน้าโรงตีเหล็กได้ฟังดังนั้น มันจึงคิดที่จะหลอกจวินเจียนในทันที เนื่องจากมันเห็นความสามารถในการสร้างของจวินเจียน หากได้เจ้าหนุ่มคนนี้มาช่วยสร้างอาวุธ สำนักของมันจะต้องยิ่งใหญ่กว่าสำนักอื่นอย่างแน่นอน หัวหน้าโรงตีเหล็กจึงกล่าวต่อว่า

“ค้อนระดับสูง ราคา 2,000 เหรียญทอง” (หัวหน้าโรงตีเหล็กกล่าวและนึกในใจว่าราคาของมันจริงๆ แล้ว แค่ 500 เหรียญทองเท่านั้น ซึ่งเงินจำนวนที่แม้แต่เหล่าขุนนางยังลำบาก ชายหนุ่มคนนี้ไม่มีทางจ่ายได้แน่นอน)

“โหหหห ทำไมมันแพงขนาดนี้” (จวินเจียนร้องออกมาด้วยความตกใจ เขาไม่คิดว่าค้อนระดับสูงจะแพงขนาดนี้)

“จวินเจียนไม่ต้องจ่ายก็ได้ เพียงแต่จะต้องบอกสูตรทำอาวุธของเจ้าให้ข้าฟัง” (หัวหน้าโรงตีเหล็กพูดต่อทันที)

จวินเจียนยืนครุ่นคิดอยู่สักพักเขาก็นึกอะไรบางอย่างขึ้น แล้วกล่าวว่า

“อ๊ะ นี่เงิน 2,000 เหรียญทอง และข้าก็มีข้อเสนอให้เจ้าอีกอย่าง” (จวินเจียนยิ้มอ่อนๆ)

เมื่อหัวหน้าโรงตีเหล็กเห็นเงินที่กองอยู่ตรงหน้า มันจึงตาลุกวาวในทันที และกล่าวว่า

“ข้อเสนออะไร ? ” (หัวหน้าโรงตีเหล็กกล่าว)

“ข้าอยากให้สำนักที่เจียงที่เป็น 1 ใน 5 สำนักใหญ่ของเมืองนี้ มาดูแลและสนับสนุนข้าและข้าสัญญาว่าข้าจะให้สูตรอาวุธที่ข้าคิดค้นให้กับเจ้า” (จวินเจียนกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง)

กิลโรงตีเหล็กนั้น เป็น 1 ใน 5 กิลใหญ่ ซึ่ง 5 กิลใหญ่ ประกอบไปด้วย

- 1.สำนักที่เจียง (โรงตีเหล็ก)
- 2.สำนักซวงเจีย (โรงตีชุดเกราะ)
- 3.สำนักซางยี (การค้า)
- 4.สำนักเหยาหวู (นักปรงยา)
- 5.สำนักหนงเทียน (เกษตรกร)

///---ประกาศ : ผู้เขียนขอเปลี่ยนชื่อจากหัวหน้าโรงตีเหล็กเป็นหัวหน้าสำนักที่เจียงแทนนะครับ---///

“ฮ่าๆๆๆ” (หัวหน้าสำนักที่เจียงหัวเราะดังลั่นและพยักหน้าเล็กน้อยเหมือนส่งสัญญาณให้ศิษย์ในสำนัก)

ทันใดนั้นเอง ศิษย์สำนักที่เจียงเดินออกมาปิดล้อมจวินเจียนนับร้อยคน ส่วนใหญ่ Lv.10-20 ถือว่าเป็นพวกระดับสูงทีเดียว และพวกมันมีอาวุธที่ทรงพลังเป็นอย่างมาก จึงไม่แปลกใจเลยว่า สำนักที่เจียงนี้ถึงเป็น 1 ใน 5 สำนักใหญ่ ของเมืองนี้

“ทำไมข้าต้องสนับสนุนเจ้าด้วยละ ทั้งเงินทอง อาวุธ อุปกรณ์ของเจ้าต่างๆ ข้าจะลอกคราบเจ้าให้เกลี้ยง” (หัวหน้าสำนักที่เจียงตะโกนเสียงดังและส่งสายตาม่าฟันมาที่จวินเจียน)

“ฮ่าๆๆๆๆๆ” (จวินเจี้ยนหัวเราะดังลั่น)

“น่าเสียดายยิ่งนัก ข้าอุตส่าห์หวังดีแต่เจ้ากลับคิดร้าย” (จวินเจี้ยนกล่าวน้ำเสียงเบาๆและใบหน้าที่เฉยเมย)

“เจ้ากำลังจะตายอยู่แล้ว ยังมีหน้ามาหัวเราะอีก พวกแกจัดการฆ่ามันซะ” (หัวหน้าสำนักที่เจียงสั่ง)

จวินเจี้ยนไม่รอช้าเขรีบเปลี่ยนอาวุธเป็นเคียวในทันที

Name : จวินเจี้ยน (มนุษย์)

Class : Zero Class

Lv.0.01

HP : 10 MP : 0 ATK : 694 DEF : 0

AGI : 355 INT : 0 LUK : 0 STA : 280

“ข้ากกกก” (จวินเจี้ยนฟาดอาวุธใส่พวกมันทันที)

ติด Effect : มีโอกาส 50% สามารถโจมตีระยะกลางเป็นคลื่นได้

“ตูมมมมม” (เสียงคลื่นระเบิดของจวินเจี้ยน)

รายละเอียดสังหาร

ผ่านมนุษย์ Lv.12 อาชีพนักรบเชี่ยวชาญ 2 คน

ผ่านมนุษย์ Lv.15 อาชีพนักรบเชี่ยวชาญ 1 คน

ผ่านมนุษย์ Lv. 15 อาชีพนินจาเชี่ยวชาญ 1 คน

เลเวลอัพ (เสียงดังก้องในหัวของจวินเจียน)

เลเวลอัพ (เสียงดังก้องในหัวของจวินเจียน)

เลเวลอัพ (เสียงดังก้องในหัวของจวินเจียน)

เลเวลอัพ (เสียงดังก้องในหัวของจวินเจียน)

Name : จวินเจียน (มนุษย์)

Class : Zero Class

Lv.0.01 (+0.04)*

HP : 10 MP : 0 ATK : 694 DEF : 0

AGI : 355 INT : 0 LUK : 0 STA : 280

Skill : 1. Zero Class Ultimate (เจ็อนไซ)*

2. Zero Stamina (Buff)

3. สกิลอาชีพเสริมแพทย์สมุนไพร (D)

4. สกิลอาชีพเสริมช่างตีดาบ (C)

เงิน : 380,358 Gold / 85,621 Silver / 54,804 Copper

จวินเจียนรู้สึกแปลกใจเล็กน้อยเพราะสิ่งที่เขาคิดตอนนั้นมันเป็นจริงแล้ว การสังหารคนจะสามารถยกระดับเลเวลของเขาได้

“ใครอยากตาย ก็ดาหน้ากันเข้ามา” (จวินเจียนตะโกนดังลั่นทำให้พวกมันลังเลที่จะบุกเข้ามา)

“ไอ้พวกไร้ประโยชน์เสียข้าวสุก ไม่มีใครได้เรื่องเลยสักคน” (หัวหน้าสำนักที่เจียงตะโกนอย่างดุดัน)

วัด วิดุดดๆๆ (เสียงซาร์จพลังของนักเวท)

เมื่อจวินเจียนได้เห็นดังนั้นจึงรีบพุ่งด้วยความเร็ว เข้าไปฟันนักเวทพวกนั้นในทันที

ฉับๆๆๆ (เสียงฟาดฟันของจวินเจียน)

อ้ากกก เอ้อๆๆๆ (เหล่าศิษย์สำนักกร็องอย่างโหยหวน)

เลือดสาครกระจายเต็มห้องโถง สภาพศพของพวกมันต่างหว่าดกระเด็นไปตามที่ต่างๆทั่วพื้นที่ สังกลิ่นคาวเลือดออกมาคละคลุ้ง ทำให้เหล่าศิษย์สำนักที่เจียงบางคนอ้วกออกมา ซึ่งเป็นภาพที่สยดสยองเป็นอย่างมาก

รายละเอียดสังหาร

แผ่นมนุษย์ Lv.10 อาชีพนักเวทย์เชี่ยวชาญ 1 คน

แผ่นมนุษย์ Lv.12 อาชีพนักเวทย์เชี่ยวชาญ 1 คน

แผ่นมนุษย์ Lv.14 อาชีพนักเวทย์เชี่ยวชาญ 1 คน

แผ่นมนุษย์ Lv.15 อาชีพนักเวทย์เชี่ยวชาญ 1 คน

เลเวลอัพ (เสียงดังก้องในหัวของจวินเจียน)

เลเวลอัพ (เสียงดังก้องในหัวของจวินเจียน)

เลเวลอัพ (เสียงดังก้องในหัวของจวินเจียน)

Name : จวินเจียน (มนุษย์)

Class : Zero Class

Lv.0.05 (+0.03)*

HP : 10 MP : 0 ATK : 694 DEF : 0

AGI : 355 INT : 0 LUK : 0 STA : 280

Skill : 1. Zero Class Ultimate (เงื่อนไข)*

2. Zero Stamina (Buff)

3. สกิลอาชีพเสริมแพทย์สมุนไพร (D)

4. สกิลอาชีพเสริมช่างตีดาบ (C)

เงิน : 380,358 Gold / 85,621 Silver / 54,804 Copper

หลังจากที่จวินเจียนสังหารศิษย์สำนักที่เจียงไป 8 คน ทำให้ตัวหัวหน้าของมันเดือดดาลเป็นอย่างมาก

“เจ้ามีอาจอยู่ร่วมโลกกับข้าได้อีกต่อไปแล้ว” (หัวหน้าสำนักที่เจียงคำรามดั่งลั่นอย่างกับอสูรกาย)

“พวกเจ้าทั้งหมดสังหารมันซะ” (หัวหน้าสำนักที่เจียงตะโกนอย่างบ้าคลั่งขอแค่เพียงสังหารจวินเจียนได้ก็พอ แม้จะต้องมีคนตายกี่คนตาม)

เมื่อจวินเจียนได้ยืนคังนั้นจึงรีบวิ่งหนีออกไปด้านนอกทันที เนื่องจากมันอันตรายมาก หากเขาพลาด โดนการโจมตีแม้เพียงทีเดียว เขาจะต้องตายอย่างแน่นอน เนื่องจาก HP ของจวินเจียนมีเพียงแค่ 10 เท่านั้น

“อย่าให้มันหนีไปได้” (หัวหน้าสำนักที่เจียงตะโกนอีกครั้ง)

ด้วยความเร็วของจวินเจียนทำให้ไม่มีใครสามารถวิ่งตามได้ทัน AGI : 355 เมื่อเทียบกับหัวหน้าสำนักที่เจียงแล้ว มันน่าจะมี AGI : 200 เท่านั้น ซึ่งสถิติแตกต่างกันประมาณ 2 เท่า จึงยากมากที่จะตามจวินเจียนทัน

เพียงไม่นานเท่านั้น สำนักของทีเจียงก็ได้หยุดตามจวินเจียน

“บัดชนเอยมันหนีไปได้ กอยดูเถอะ หากเจอครึ่งหน้าข้าจะสังหารมันซะ” (หัวหน้าสำนักทีเจียงร้องออกมาด้วยความแค้น)

เมื่อจวินเจียนหนีพ้นแล้ว เขาก็ได้เปลี่ยนอาวุธเป็น ดาบศักดิ์สิทธิ์ Lv.0 เพื่อปิดบังตัวตนอีกครั้ง และได้เดินทางไปบ้านหลังเฟินด้วยความเร็ว เพียงไม่กี่ก้าวจวินเจียนก็เดินทางกับไครบางคน

Name : จวินเจียน (มนุษย์)

Class : Zero Class

Lv.0.08

HP : 10 MP : 0 ATK : 46 DEF : 0

AGI : 30 INT : 0 LUK : 0 STA : 20

“โอ๊ย ! ขอโทษครับ/ขอโทษค่ะ”

“ตู่บ” (เหมือนมีบาบอย่างตกจากกระเป๋)

เมื่อจวินเจียนได้ยินเสียงที่ไพเราะของนาง จวินเจียนรู้สึกอ่อนระทวยในทันที เสียงของนางช่างมีเสน่ห์เข้ายวนยัณัก เมื่อจวินเจียนได้เห็นใบหน้าซดๆของนาง ทำให้รู้ว่านางคือเอลฟ์ ด้วยผมที่ยาวสีเขียวดั่งมรกต และดวงตาสีเขียวดั่งหยก มีใบหูที่เรียวยาว หน้าตาของนางราวกับเทพธิดาแห่งผืนป่า ผิวพรรณขาวเนียนน่าสัมผัส มีกลิ่นหอมดอกไม้ป่าอ่อนๆ และส่วนหน้าอกก็ใหญ่มากๆอีกด้วย ทำให้จวินเจียนคิดถึงหลังเฟินในทันทีว่า

“ถึงนางจะคงามแคไหนแต่ก็มีอาจสู้ความงามของหลังเฟินได้หรอก” (จวินเจียนบ่นในใจ)

“แล้วทำไมข้า ต้องไปคิดถึงนางกันนะ” (จวินเจียนบ่นในใจอีกครั้ง)

“ข้าขอโทษด้วย ข้าต้องรีบไปแล้ว” (เอลฟ์สาวรีบวิ่งออกไปทันทีโดยที่ไม่ถือจวินเจียนถือเอาไว้)

ได้รับไอเท็ม : ยาม่วงลึกลับ 1 อัน

“คะ-คะ-เดี๋ยวก่อน” (จวินเจียนตะโกนหาเอลฟ์เพื่อจะบอก่านางทำยาตกไว้)

นางหันกลับมาองเล็กน้อยด้วยใบหน้าเศร้าสร้อยและน้ำตาที่ค่อยๆ ไหลลงจากใบหน้าของนาง ก่อนที่นางจะปาดน้ำตาและวิ่งไปออกไป โดยที่จวินเจียนไม่ทันพูดอะไรเลย ทำให้จวินเจียนรู้สึกใจเต้นเป็นอย่างมาก แม้นางจะร้องไห้แต่ก็ยังคงความงดงามอยู่

“นี่เราใจเต้นอะไรกันเนี่ย นางกำลังร้องไห้อยู่นะ” (จวินเจียนบ่นพึมพำ ด้วยความรู้สึกว่าต้องไปช่วยเหลือนาง จวินเจียนจึงพุ่งตามไปทันที)

“เอลฟ์คนนั้นเป็นอะไรกันนะ ทำไมนางถึงร้องไห้กัน” (จวินเจียนบ่นพึมพำอีกครั้ง)

เพียงแค่แปบเดียวเท่านั้น จวินเจียนก็ได้มาถึงจุดที่เอลฟ์สาวนั้นยืนอยู่ จวินเจียนคอยสังเกตการณ์อยู่ห่างๆ เพื่อดูว่ามันเกิดอะไรขึ้น และพบว่าเอลฟ์ตัวน้อยวัย 12 ปี ถูกล้อมไปด้วยชายฉกรรจ์ 5 คน ซึ่งคนพวกนั้นก็ดูคunningหน้าคunดาดี พวกมันคือกลุ่มสำนักของทีเจียงนั่นเอง

“ไอ้พวกสวะนั้นอีกแล้ว” (จวินเจียนบ่นพึมพำด้วยใบหน้าที่ยิ่งเต็มไปด้วยความโกรธและกำปั้นที่กำแน่น)

“ปล่อยน้องสาวของข้าเถอะ” (เอลฟ์กล่าวด้วยน้ำตา)

“อ่าๆๆๆ ข้าปล่อยเจ้าเด็กนี้ไปก็ได้ แต่ตัวเจ้าต้องมาสนุกกับข้าแทนนะ” (กลุ่มชายฉกรรจ์มองเอลฟ์สาวด้วยสายตาเห็นกระหาย ซึ่งนางเองไม่สามารถทำอะไรได้เลย)

“คะ-ได้ ตะ-แต่เจ้าต้องปล่อยน้องสาวข้าก่อนนะ” (เอลฟ์สาวกล่าวด้วยน้ำเสียงที่สั่นเพราะความกลัว)

“ได้” (กลุ่มชายฉกรรจ์ได้ปล่อยน้องสาวของนางตามสัญญา)

เมื่อเอลฟ์สาวเห็นว่าน้องสาวของตนปลอดภัยแล้ว นางจึงเปลี่ยนท่าที่เป็นเอ็นชา พร้อมกับร้ายเวทย์ลูกบอลสายฟ้าสีขาวโจมตีเหล่าชายฉกรรจ์ในทันที

“พวกเจ้าทุกคน จะต้องตายอยู่ที่นี่” (เอลฟ์สาวตะโกนดังลั่นทำให้เหล่าชายฉกรรจ์ตกใจเล็กน้อยก่อนยิ้มที่มุมปาก)

“เวทย์มนต์สะท้อนหวนกลับ” (นักเวทย์ในกลุ่มชายฉกรรจ์กล่าวขึ้น)

เวทย์มนต์สะท้อนหวนกลับนั้น คือสกิลที่สามารถสะท้อนเวทย์มนต์ปกติได้ทั้งหมดและส่งพลังกลับไปหาอีกฝ่าย แต่ไม่สามารถสะท้อนการโจมตีกายภาพได้ ซึ่งสกิลนี้สามารถใช้ได้กับ อาชีพนักเวทย์องค์ลักษณ์ Lv.20 ขึ้นไปเท่านั้น

“อะไรกัน” (เอลฟ์สาวกล่าว)

“อ่าๆๆๆ” (เอลฟ์สาวร้องด้วยความเจ็บปวดและเสื้อผ้าที่ขาดกระเจา (Break out))

(ระบุ ชื่อ??? Lv. 17 อาชีพนักเวทย์ ภูตศักดิ์สิทธิ์ เผ่าเอลฟ์)

*** ทำ Damage : 284***

เอลฟ์สาว HP : 284 – (192)

*** HP : 92***

เสื้อผ้าที่ขาดออกนั้นทำให้เหล่าชายฉกรรจ์มีคิณหามากยิ่งขึ้นไปอีก บนร่างกายของนางมีแผลและเลือดไหลนิดหน่อย มีชิ้นส่วนเสื้อผ้าที่ขาดทำให้เห็นเนินอกที่ใหญ่ของนาง และเปิดขาอ่อนสีขาวเล็กน้อย ทำให้ใบหน้าของนางแดงอมชมพูเพราะความอาย

“ช่างงดงามยิ่งนัก วันนี้แหละข้าจะได้มีเมียกับเขาสักที” (นักเวทย์ในกลุ่มชายฉกรรจ์กล่าวขึ้นและส่งสายตาหื่นกามไปที่นาง รวกับว่าจ้องจะกินเลือดกินเนื้อ)

“ปล่อยพี่สาวของหนูไปนะ เจ้าพวกคนชั่ว” (น้องสาวของเอลฟ์กล่าวขึ้นและเดินออกมาข้างหน้าราวกับพยายามปกป้องนาง)

เหล่าชายฉกรรจ์ไม่สนใจเล็กน้อยเลย สิ่งที่ทำให้พวกมันสนใจก็คือร่างกายของหญิงสาวเอลฟ์ที่โตเต็มที่เท่านั้น และพวกมันค่อยๆเดินมาทีละก้าว ๆ เมื่อมาถึงมันไม่รอช้า ชักดาบออกมาเตรียมที่จะฟันเด็กสาวเอลฟ์ในทันที

“จิบ” (เลือดสาครกระเด็น)

“ไม่นะๆๆๆๆๆๆๆ !!!” (สาวเอลฟ์ตะโกนดังลั่นด้วยความเจ็บปวดเพราะหากน้องสาวของนางตาย นางคงมีอาจมีชีวิตอยู่ได้อีกแล้ว)

แต่ทันใดนั้นเองเอลฟ์สาวได้สังเกตว่าเลือดที่พุ่งออกมานั้น ไม่ใช่ของสาวของตน แต่เป็นเลือดของเหล่าชายฉกรรจ์ และชายหนุ่มที่เข้ามาช่วยนั้นคือคนที่เดินชนกับนางนั่นเอง

“เจ้าหนูเป็นอะไรไหม” (จวินเจี้ยนกล่าวกับเด็กสาวเอลฟ์ แล้วนำมือมาลูบหัวอย่างอ่อนโยน)

“พี่ชายเป็นใครหรือคะ” (เด็กสาวเอลฟ์กล่าวด้วยความสงสัย)

จวินเจี้ยนยังไม่ได้ตอบอะไร เขาได้รับฟังไปหาเหล่าชายฉกรรจ์ในทันที ด้วยเคียวมรณะของเขา เพียงครู่เดียว จวินเจี้ยนได้สังหารพวกมันไป 4 คน เหลือไว้เพียงแต่ตัวหัวหน้า

ฉับๆๆ (เสียงแรงเหวี่ยงโจมตีของจวินเจี้ยน)

ติด Effect : มีโอกาส 50% สามารถโจมตีระยะกลางเป็นคลื่นได้

ติด Effect : มีโอกาส 50% สามารถโจมตีระยะกลางเป็นคลื่นได้

Critical Damage

Critical Damage

“หวีด หวิด” (เสียงคลื่นพลังของจวินเจี้ยน)

พลังโจมตีของจวินเจี้ยนกลายเป็นคลื่นสองลูกใหญ่ๆ ทั้งให้พวกมันที่ระดับต่ำกว่าเลเวล 20 ตายทั้งหมดในทันที

รายละเอียดสังหาร

เผ่ามนุษย์ Lv.10 อาชีพนักเวทย์เชี่ยวชาญ 1 คน

เผ่ามนุษย์ Lv.14 อาชีพนักรบเชี่ยวชาญ 1 คน

ผ่านมนุษย์ Lv.15 อาชีพนักรบเชี่ยวชาญ 1 คน

ผ่านมนุษย์ Lv.17 อาชีพนักเวทย์เชี่ยวชาญ 1 คน

เลเวลอัพ (เสียงดังก้องในหัวของจวินเจียน)

เลเวลอัพ (เสียงดังก้องในหัวของจวินเจียน)

Name : จวินเจียน (มนุษย์)

Class : Zero Class

Lv.0.08 (+0.02)*

HP : 10 MP : 0 ATK : 46 DEF : 0

AGI : 30 INT : 0 LUK : 0 STA : 20

Skill : 1. Zero Class Ultimate (เจ็อนไซ)*

2. Zero Stamina (Buff)

NEW* 3. Zero Defense (Buff)

4. สกิลอาชีพเสริมแพทย์สมุนไพร (D)

5. สกิลอาชีพเสริมช่างตีดาบ (C)

เงิน : 380,358 Gold / 85,621 Silver / 54,804 Copper

“มันซักรวดเร็วยิ่งนัก ข้าไม่สามารถมองเห็นได้เลย” (หัวหน้านักเวทย์เหนือไหลพรากในทันที)

หัวหน้านักเวทย์ของพวกเขาตกใจเป็นอย่างมาก เนื่องจากคนที่พามาด้วยล้วนอยู่ในระดับสูงทั้งนั้น แต่กลับถูกเด็กเมื่อวานขึ้น สังหารตายในการโจมตีเพียง 2 ครั้งเท่านั้น มันได้จ้องมองจวินเจียนไม่กระพริบตา เพื่อพยายามเปิดหน้าต่างข้อมูลตัวละครของจวินเจียน

“ไม่สามารถตรวจสอบได้!” (หัวหน้านักเวทย์ตกใจเล็กน้อย)

เนื่องจากระดับเลเวลในตอนนี้สามารถตรวจสอบข้อมูลตัวละครแทบจะทั่วทั้งเมือง แต่ทำไมไม่สามารถตรวจสอบเด็กหนุ่มคนนี้ได้กัน หัวหน้านักเวทย์ขมวดคิ้วเล็กน้อย

จวินเจียนได้สังเกตท่าทางของหัวหน้านักเวทย์ ก็สามารถรู้ได้ทันทีว่า มันกำลังตรวจสอบสเตตัสเขาอยู่

จวินเจียนไม่รอช้ารีบตรวจสอบมันคืนบ้าง

(ระบุ ชื่อ??? Lv. 21 นักเวทย์องค์ลึกลับ ผ่ามนุษย์)

“เลเวล 21 ! เราจะประมาทมันไม่ได้แล้ว หากเราพลาดคือตายสถานเดียว” (จวินเจียนบ่นพึมพำในใจและความกลัวเล็กน้อยเนื่องจากเขาไม่เคยสู้กับ เลเวล 20 มาก่อน ซึ่งเลเวล 10 กับ 20 แตกต่างกันอย่างมาก)

ทั้งคู่ต่างคุงิกันว่าใครจะเป็นคนเริ่มก่อน ซึ่งจวินเจียนได้ใช้ไหวพริบของเขาและนึกขึ้นได้ว่า ยาที่สาวเอลฟ์ทำตกไว้น่าจะเป็นยาบัพอย่างแน่นอน

“มันต้องเพิ่มความสามารถให้เราแน่” (จวินเจียนยิ้มอย่างมีความสุข)

จวินเจียนไม่รอช้ารีบหยิบยาขึ้นมาแล้วรีบดื่มเข้าไปทันที

ใช้ไอเท็ม : ยาม่วงลึกลับ 1 อัน

อีกด้านของหัวหน้านักเวทย์นั้น เมื่อเห็นจวินเจียนดื่มอะไรบางอย่าง มันจึงไม่รอช้ารีบเปิดบัพ เท้าเมฆาสวรรค์ ในทันที ซึ่งบัพนี้มันจะเพิ่มความเร็วเพื่อหลบหนีความเร็วของจวินเจียนได้

หลังจากที่จวินเจียนดื่มเข้าไปเขาก็รู้เร็วแรงในทันทีโดยไม่รู้สาเหตุ ทำให้เกิดเสียงดังก้องอยู่ในหัวว่า

ลดความสามารถ STA ลง 300

Name : จวินเจียน (มนุษย์)

Class : Zero Class

Lv.0.10

HP : 10 MP : 0 ATK : 694 DEF : 0

AGI : 355 INT : 0 LUK : 0 STA : 280 - (300)

Skill : 1. Zero Class Ultimate (เงื่อนไข)*

2. Zero Stamina (Buff)

3. Zero Defense (Buff)

4. สกิลอาชีพเสริมแพทย์สมุนไพร (D)

5. สกิลอาชีพเสริมช่างตีดาบ (C)

เงิน : 380,358 Gold / 85,621 Silver / 54,804 Copper

เอลฟ์สาวตกใจเป็นอย่างมาก เพราะนางไม่คิดว่ายาของนางจะอยู่กับชายหนุ่มนี้ได้ หลังจากทีนาง
ครุ่นคิดสักพักก็พบว่ายานี้มีคนนำมาให้นาง ซึ่งมันน่าจะเป็นยาบัพ แต่พอคิดไปคิดมาคนที่นำมาให้ก็แต่งกาย
คล้ายๆ พวกสำนักที่เจียงเลย

หรือว่าคนพวกนี้ได้ติดตามนางมาสักพักแล้ว และรอจังหวะให้นางดื่มยานี้เข้าไป หากนางดื่มเข้าไป
แล้วก็ต้องถูกพวกมันฉวยโอกาสนี้ทำมิถิมีร่ายนางอย่างแน่นอน แต่พวกมันทนรอไม่ไหวจึงได้ลี้มเล็กแผนนี้
และหันไปใช้แผนลักพาตัวแทน

“ไอ้พวกสารเลว” (สาวเอลฟ์กำหมัดแน่นและอยากจะฆ่าพวกมันให้หมด)

ทันใดนั้นเองจวินเจียนได้นึกขึ้นมาได้ว่าหาก STA เป็น 0 จะสามารถใช้สกิล Zero Stamina (Buff) ได้

“ตูมम्मม” (แสงสีดำน้อยๆลอยขึ้นมาล้อมรอบตัวเขา)

Name : จวินเจียน (มนุษย์)

Class : Zero Class

Lv.0.10

HP : 10 MP : 0 ATK : 694 DEF : 0

AGI : 355 INT : 0 LUK : 0 STA : MAX

จวินเจียนสามารถเคลื่อนไหวได้ปกติอีกครั้ง และไม่รอช้าเขรีบใช้เคียวพุ่งเข้าหาหัวหน้านักเวทย์ทันที

“วูบบบ” (เสียงฟันอากาศ)

“ฮ่าๆๆๆ ไม่เลว หากเข้าไม่ได้ใช้บัฟเท้ามะสาสวรรค์ ข้าคงหนีเจ้าไม่พ้นแน่” (หัวหน้านักเวทย์กล่าว)

“ทีนี้ก็ถึงทีของข้ามั่ง อัสนิพิโรธ” (หัวหน้านักเวทย์ร้ายมนต์ทันที)

อัสนิพิโรธคือสกิลสายฟ้าที่จะติดตามจนกว่าจะโดนเป้าหมาย ถึงแม้ว่าสกิลนี้จะมีพลังค่อนข้างต่ำ แต่มันก็สามารถฆ่าจวินเจียนได้ในทีเดียว จวินเจียนจึงเร่งความเร็วสูงสุดเพื่อที่จะหลบหนีสายฟ้านี้ไปได้

“แยละสิ” (จวินเจียนกล่าว)

“อ้ากกกกกกกก” (จวินเจียนร้องตะโกนดังลั่น และเขากระเด็นออกไปหลายเมตร)

“ฮ่าๆๆๆ ข้าฆ่ามันได้!” (หัวหน้านักเวทย์กล่าวไม่ทันจบก็เกิดเสียงบางอย่างขึ้น)

“ฉับ” (เสียงเกี่ยวผ่าร่างหัวหน้านักเวทย์ออกเป็นสองท่อนและตายในทันที)

รายละเอียดสังหาร

เผ่ามนุษย์ Lv.21 นักเวทย์องค์ลักษณ์ 1 คน

เลเวลอัพ (เสียงดังก้องในหัวของจวินเจียน)

Name : จวินเจียน (มนุษย์)

Class : Zero Class

Lv.0.10

HP : 10 MP : 0 ATK : 694 DEF : MAX

AGI : 355 INT : 0 LUK : 0 STA : MAX

Skill : 1. Zero Class Ultimate (เจ็อนไซ)*

2. Zero Stamina (Buff)

3. Zero Defense (Buff)

4. สกิลอาชีพเสริมแพทย์สมุนไพร (D)

5. สกิลอาชีพเสริมช่างตีดาบ (C)

เงิน : 380,358 Gold / 85,621 Silver / 54,804 Copper

สาวเอลฟ์ได้แปลกใจเป็นอย่างมาก นางคิดว่าชายหนุ่มคนนั้นได้ตายไปแล้วซะอีก แต่เพราะเหตุใด เขายังมีชีวิตอยู่ นางกล่าวพร้อมทำหน้ามึนงง

จวินเจียนสามารถรอดมาได้เพราะในช่วงวินาทีแห่งความตาย เขาได้เปิดบัฟ Zero Defense (Buff) ในทันที ซึ่งทำให้เขามี DEF : MAX และรอดมาได้

สกิล Zero Stamina (Buff) คลาย (ละอองแสงสีดำน้อยๆสลายไป)

สกิล Zero Defense (Buff) คลาย (ละอองเกราะสีดำน้อยๆสลายไป)

หลังจากนั้นไม่กี่นาทีจวินเจียนได้กระอักเลือดและสลบไปทันทีเพราะความเหนื่อยล้าและความเจ็บปวดเนื่องจากสกิลทั้งสองของเขาเป็นเหมือนดาบสองคม ซึ่งการใช้สกิล 2 อย่างพร้อมกันทำให้ร่างกายรับภาระหนักเป็นอย่างมาก หากเขารู้ว่ามันจะสาหัสขนาดนี้จวินเจียนไม่คิดที่จะใช้มันพร้อมกันอย่างแน่นอน ...

ความรัก

หลังจากเหตุการณ์ทั้งหมด เอลฟ์สาวได้พาจวินเจียนที่หมดสติอยู่ไปยังบ้านของนาง ซึ่งบ้านของนางเปิดร้านสมุนไพร นางจึงพาจวินเจียนไปรักษาที่นั่น ซึ่งตอนนี้นางกำลังปรุงยาระดับกลาง ทำให้รู้ว่านางเป็นนักเวทย์เชี่ยวชาญและมีสกิลอาชีพเป็น แพทย์โอสถ (C) ซึ่งสกิลนี้สามารถนำสมุนไพรมาทำเม็ดยาได้ มันมีประสิทธิภาพมากกว่าการสกัดสมุนไพร (D) เหมือนกับตอนที่จวินเจียนกับหลิงเฟินอยู่ในถ้ำ

“บู่่ง ๆ ๆ ๆ ๆ” (เสียงฟองอากาศปรุงยา)

“ตุ้มมมมม ๆ ๆ ๆ” (การปรุงยาสำเร็จ)

ได้รับไอเต็ม : เม็ดยาโสมร้อยปี 1 อัน

ด้วยกลิ่นของยาที่หอมของเม็ดยานั้นทำให้จวินเจียนค่อยๆลืมตาตื่นขึ้น และสังเกตเห็นเด็กน้อย ผมสีเขียวเข้ม มีใบหูเล็กเรียวยาว ดวงตาสีเหลืองทอง ใบหน้าน่ารักสดใส รูปร่างตัวเล็กบอบบางน่าทะนุถนอม ผิวพรรณสีขาวเหมือนเมฆ นางนั่งเฝ้าดูอย่างเรียบร้อย หากดูดีๆแล้วนางต้องเติบโตใหญ่เป็นหญิงงามอย่างแน่นอน

ซึ่งจวินเจียนดูแล้วก็คุ้นหน้าคุ้นตาดีนางก็คือน้องสาวของเอลฟ์ในตอนนั้น ซึ่งตอนนี้นางจ้องมองจวินเจียนอยู่อย่างไม่ละสายตา และตะโกนดังลั่นว่า

“พี่มูซิงคะ พี่ชายเขาตื่นแล้วค่ะ” (เด็กสาวตะโกนหาพี่สาวมูซิงในทันที)

“อืม พี่มาแล้ว” (มูซิงหรือสาวเอลฟ์ ได้เดินออกมาพร้อมเม็ดยาที่ผสมลงไปในช่วง)

“เจ้าชื่ออะไรอย่างนั้นหรือ และตอนนี้รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง” (มุซิงถามจวินเจียนด้วยใบหน้าที่เป็นห่วง)

“ข้าชื่อจวินเจียน อาการตอนนี้ก็เริ่มดีขึ้นมามากแล้ว” (จวินเจียนกล่าวด้วยใบหน้าที่ยิ้มอ่อนๆ)

เมื่อนางได้เห็นใบหน้าของจวินเจียนในตอนนั้นก็ทำให้หัวใจเต้นเร็วขึ้น และใบหน้าที่แดงกล้า ด้วยความรู้สึกดีใจ และมีความรู้สึกอื่นที่นางไม่เข้าใจแทรกเข้ามาอีกด้วยก่อนที่นางจะแนะนำตัวเองว่า

“ข้าชื่อมุซิง ส่วนทางนี้น้องสาวของข้า ชื่อมุผิง” (มุซิงกล่าวแนะนำตัวเองช้าๆ)

“หนูชื่อมุผิงเองค่ะ” (มุผิงกล่าวด้วยน้ำเสียงน่ารักสดใส)

“พวกเราสองพี่น้องต้องขอบคุณท่านมากจริงๆ หากไม่ได้ท่านช่วยพวกเราเอาไว้ เราอาจโดนคนพวกนั้นทำมีดมีร้ายไปแล้ว และน้องสาวข้าอาจจะถูกทำร้ายก็เป็นได้” (มุซิงกล่าวและทั้งคู่มก้มหัวลงเล็กน้อย)

เมื่อนางก้มลงทำให้ชุดของนางเปิดออกเล็กน้อย จวินเจียนจึงเห็นเนินอกที่อวบอ้อมของมุซิง และหน้าแดงขึ้นนิดหน่อยก่อนที่จะตอบกลับไปว่า

“ไม่เป็นไร ข้าเองก็เกลียดเจ้าพวกนั้นอยู่เหมือนกัน” (จวินเจียนกล่าวด้วยใบหน้าที่แดงกล้าเล็กน้อย)

มุซิงได้เห็นท่าทีของจวินเจียนก็หน้าแดงขึ้นมาทันที นางจึงรีบเอามือขึ้นมาปิดหน้าอกด้วยท่าทีที่เขินอายหากใครมาเห็นอาการนี้ของนางต้องอยากจะสวมกอดอย่างแน่นอน นางจึงหลบตาจวินเจียนก่อนที่จะเดินออกไปด้วยท่าทีที่แปลกประหลาด

“ที่มุซิงเป็นอะไรของเขากันนะ” (มุผิงพูดเบาๆ ด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยความไร้เดียงสา)

“กริ่งๆๆ” (เสียงกริ่งเปิดประตู)

“ขอโทษด้วยค่ะจู้” (เหมยหงกล่าว)

“หนูอยากจะทำขนมไพโรนอยะจู้” (เหมยหลานกล่าวตาม)

“อ้าว ! น้องเหมยหงจ้ะ น้องเหมยหลานจ้ะ วันนี้ก็มาทำขนมไพโรนเหมือนเดิมหรอจ้ะ” (มู่ซิงกล่าวกับเด็กทั้งสอง)

“ใช่แล้วจู้” (เหมยหงและเหมยหลานกล่าวและพยักหน้าพร้อมกัน)

ทันใดนั้นเองเหมยหงได้สังเกตเห็นชายหนุ่มที่กำลังนอนบาดเจ็บอยู่ นางรู้ในทันทีว่าชายคนนั้นคือจวันเจียนอย่างแน่นอน นางไม่รอช้ารีบวิ่งกระโดดเข้าไปอยู่ข้างๆจวันเจียนในทันที และเหมยหลานที่อยู่ใกล้ๆ ก็วิ่งตามเหมยหงไปตามกัน

“พี่จวันเจียน เป็นอะไรหรอจู้” (เหมยหงกล่าว)

“ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ได้จู้” (เหมยหลานกล่าวตาม)

มู่ซิงและมู่ผิงต่างแปลกใจเพราะไม่คิดว่าเหมยหงและเหมยหลานจะรู้จักชายคนที่ช่วยเหลือนางไว้ มู่ซิงจึงกล่าวว่า

“ทั้งสองคนรู้จักจวันเจียนอย่างนั้นหรอ” (มู่ซิงกล่าวด้วยความแปลกใจ)

“ใช่แล้วจู้” (เหมยหงกล่าว)

“พี่ชายเป็นแฟนของพี่สาวของเหมยหังและเหมยหลานเองจ้ะ” (เหมยหลานกล่าวตาม)

“พะ-พะ-แฟนอย่างนั้นหรือ” (มุซิงกล่าวด้วยใบหน้าที่แดงก่ำและซ็อกเล็กน้อย)

เมื่อจวินเจี้ยนได้ยินอย่างนั้น ใบหน้าของจวินเจี้ยนก็แดงขึ้นเล็กน้อย และสงสัยว่าเหมยหังและเหมยหลานเอาคำพูดพวกนี้มาจากไหน จวินเจี้ยนจึงกล่าวไปว่า

“คงจะมีอะไรเข้าใจผิด ข้าไม่ใช่แฟนของหลิงเฟินหรือจ้ะ” (จวินเจี้ยนกล่าว)

“อ้าว ไม่ใช่อย่างนั้นหรือจ้ะ” (เหมยหังกล่าวด้วยใบหน้าที่ไร้เดียงสา)

“พี่หลิงเฟินเล่าว่าในคืนนั้นตลอดทั้งคืน ทั้งสองได้อยู่ในถ้ำด้วยกันสองต่อสอง หนูก็นึกว่าเป็นแฟนกันซะอีกจ้ะ” (เหมยหลานกล่าวตามด้วยใบหน้าที่ไร้เดียงสา)

“สะ-สะ-สองต่อสอง” (มุซิงกล่าวและใบหน้าที่แดงก่ำ)

จวินเจี้ยนที่กำลังกินชาอยู่นั้นก็สาลักน้ำออกมาในทันทีและพยายามกล่าวว่า

“เข้าใจผิดแล้ว พวกเราทั้งสองคนไม่ได้ทำอะไรกันสักหน่อย คะ-กะ-แค่” (จวินเจี้ยนกล่าวอย่างรีบร้อน)

“แค่อะไร” (มุซิงกล่าวอย่างเย็นชา)

“แค่ ะ-ะ ถอดเสื้อผ้าทายนิดหน่อยเท่านั้นเอง” (จวินเจี้ยนกล่าวอย่างเงินขาเมื่อนึกถึงตอนนั้น)

เมื่อมูซิงได้เห็นน้ำเสียงและท่าทีของจวินเจียน นางจึงตอบกลับไปทันทีว่า

“เจ้าสัตว์เดรัจฉาน เจ้าคนโรคจิต เจ้าคนไร้ยางอาย” (มูซิงกล่าวอย่างไม่ใยดีและส่งสายตาเย็นชามาที่จวินเจียน)

ความรู้สึกแรกของมูซิงนั้น นางประทับใจที่จวินเจียนได้เข้าไปช่วยเหลือนางและน้องสาวของนาง แต่ตอนนี้นางกลับคิดว่าเขาเป็นเพียง สัตว์เดรัจฉาน เจ้าคนโรคจิต เจ้าคนไร้ยางอาย เท่านั้น ทำให้ความรู้สึกของมูซิงในตอนนี้ตึงกันมั่วไปหมด

“พี่มูซิง หนูยังไม่ได้สมุนไพรมะคะ” (เหมยหงกล่าวกับมูซิงอย่างกับว่าไม่เข้าใจเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น)

“หนูต้องรีบไปแล้วจะดู เดี่ยวจะไม่ทันจู” (เหมยหลานกล่าวตามและความรู้สึกที่เหมือนกัน)

“ขอโทษด้วย พี่ลืมไปเลย” (มูซิงกล่าวกับทั้งสองด้วยท่าทีปกติเหมือนลืมเรื่องทั้งหมดก่อนหน้านี้)

ทันใดนั้นได้มีเด็กสาวตัวน้อยแบกสมุนไพรมะ เดินออกมาจากหลังร้าน นางก็คือมูซิงนั่นเอง พร้อมกล่าวว่า

“นี่ละ สมุนไพรมะได้แล้ว ทั้งหมด 50 เหรียญเงินละ” (ยฺวี่พุดด้วยน้ำเสียงสดใส)

“นี่ละจ 50 เหรียญเงินพอดีละจ” (เหมยหงกล่าวและยื่นเงินให้)

“หนูต้องรีบไปแล้วจะจ” (เหมยหลานกล่าวตาม)

“จะเอาสมุนไพรไปทำอะไรเธอ” (มูซิงกล่าวอย่างสงสัย)

“พี่หลังเฟิน ไม่สบายนะจ้ะ” (เหมยหงกล่าวด้วยใบหน้าเศร้าเล็กน้อย)

“ตัวร้อนมากๆเลยจ้ะ” (เหมยหลานกล่าวตามด้วยความรู้สึกเศร้าเช่นกัน)

เมื่อจวินเจียนได้ยินดังนั้น ใบหน้าที่เขินอายเมื่อสักครู่ได้หายไปหมด เหลือเพียงแค่ใบหน้าที่นั่งสงบและเย็นชาเท่านั้น แต่ในใจของจวินเจียนยังร้อนดั่งไฟด้วยความรู้สึกที่ไม่สามารถบอกได้ เขาจึงคิดตัวเองขึ้นมาจากเตียงในทันทีด้วยท่าทางร้อนใจ และกล่าวกับทุกคนว่า

“ข้าต้องไปแล้ว เดี่ยวข้าจะไปส่งเหมยหงและเหมยหลานเอง” (จวินเจียนกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง)

เมื่อมูซิงเห็นท่าทีของผู้ชายคนนี้ หัวใจของนางก็เต้นไม่เป็นจังหวะอีกครั้ง มันเหมือนความรู้สึกตอนที่เขาไปช่วยนางและน้องสาวของนาง ก่อนมูซิงจะกล่าวกับจวินเจียนว่า

“อะ-อิม ข้าเข้าใจแล้ว” (มูซิงพยักหน้าเล็กน้อย)

จวินเจียนไม่รอช้าเขารีบคว้ามือเหมยหงและเหมยหลานและพุ่งทยานออกไปอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้มูซิงและมูผิงอยู่ในห้องเพียงสองคนเท่านั้น

ระหว่างทางที่จวินเจียนวิ่งออกไปนั้นเขาไม่ได้พูดคุยหรือถามอะไรกับเหมยหงและเหมยหลานเลย แม้แต่คำเดียว เหมือนกับเขาต้องการไปเจอหน้าหลังเฟินให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ และเพียงครู่เดียวก็มาถึงหน้าบ้านหลังเฟิน

“ปัง” (เสียงเปิดประตู)

จวินเจียนได้เห็นหญิงสาวผมสีขวานนอนอยู่บนเตียง ซึ่งนางคือหลิงเฟินนั่นเอง ใบหน้าของนางขาวซีดและตัวร้อนเป็นอย่างมาก ถึงแม้ว่านางมีไข้แต่ใบหน้าของนางก็ยังคงงดงามไม่เคยเปลี่ยน และมีแสงสีขาวลอยอยู่รอบตัวนางเป็นจำนวนมาก จวินเจียนแปลกใจเล็กน้อยแต่ก็ไม่ได้สนใจอะไร ก่อนจะกล่าวว่า

“เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง” (จวินเจียนกล่าวเสียงเบาๆพร้อมกับจับมือของนางไว้อย่างอ่อนโยน)

ทันใดนั้นก็เกิดแสงระอองสีทองและสีเทาอ่อนๆ รอบกายของทั้งสอง จวินเจียนรู้สึกได้ว่าตัวเขาเหมือนกำลังถูกดูดพลังออกไป ซึ่งทำให้ใบหน้าของหลิงเฟินผ่อนคลายเล็กน้อยเหมือนกับว่าดวงจิตทั้งสองสามารถรักษาซึ่งกันและกันได้ แต่หลิงเฟินยังคงสละมึนสลืออยู่ ก่อนกล่าวว่า

“ท่านพ่อ ท่านแม่พวกท่านอย่าทิ้งข้าไป” (นางกล่าวกับจวินเจียนพร้อมจับมือของจวินเจียนกำแน่น และใบหน้าเต็มไปด้วยน้ำตา)

เมื่อจวินเจียนได้ยินดังนั้นเขาก่อนข้างรู้สึกแปลกใจว่ามันเกิดอะไรขึ้นกัน นางกำลังฝันร้ายอยู่หรือนั้นหรือ เขาได้เอามือมาปาดน้ำตาให้เล็กน้อยอย่างอ่อนโยน และท่าทีของหลิงเฟินในตอนนี เขารู้สึกปวดใจเป็นอย่างมาก ก่อนจะกล่าวว่า

“ข้าอยู่ที่นี้แล้ว ไม่เป็นไรนะ” (จวินเจียนกล่าวและยื่นขึ้นช้าๆ แต่มือของเขายังคงกุมมือหลิงเฟินกำแน่นอยู่)

“จูบ” (จวินเจียนจูบไปที่หน้าผากของหลิงเฟินอย่างอ่อนโยน)

“ข้ารักเจ้านะ ได้โปรดหายไฉๆ เจ้าหญิงของข้า” (จวินเจียนกล่าวก่อนที่จะหมดสติไป เพราะเขารู้สึกว่าพลังในตอนนี้งอกของเขา กำลังถูกดูดออกไปเยอะมาก)

เหมยหงและเหมยหลานที่เตรียมอาหารและยาอยู่ด้านนอก ก็ได้เดินเข้ามาดูในห้องและพบว่าพี่ชายและพี่สาวนอนกุมมือกันอยู่ พวกนางจึงไม่ได้เข้าไปรบกวนใดๆ และวางถาดข้าวและยาไว้ข้างๆ ก่อนจะเดินออกไป

เวลาผ่านไปหลายชั่วยามจนหลังเพนค่อยๆ ลืมตาตื่นขึ้นและพบว่า มีผู้ชายกำลังกุมมือของนางอยู่ จึงทำให้นางหน้าแดงกล้าไปถึงโบทู โบทูนำสีขาวซัดตอนนั้นก็เริ่มกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง เหมือนกับว่าเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ หลังเพนจำไม่ได้เลยแม้แต่น้อย แต่นางก็ยังความรู้สึกอบอุ่นทุกครั้งที่ได้เห็นโบทูของจวินเจียน

เมื่อจวินเจียนรู้สึกเหมือนมีอะไรยับ เขาก็ค่อยๆ ลืมตาตื่นขึ้น และพบกับโบทูของหลังเพนอันเป็นที่รักของเขาอีกครั้ง และกล่าวว่า

“เจ้าหายดีแล้วอย่างนั้นหรือ” (จวินเจียนกล่าวและยิ้มอย่างอบอุ่น)

“อืม” (หลังเพนกล่าวอย่างเงินอายและมองมาที่มือ)

เมื่อจวินเจียนได้เห็นหลังเพนมองมาที่มือ เขาจึงปล่อยมือนางในทันทีและกล่าวว่า

“ข้าขอโทษ ข้าไม่ได้ตั้งใจนะ” (จวินเจียนกล่าวกับหลังเพนด้วยความกลัว)

“อืม ไม่เป็นไร” (หลังเพนกล่าวอีกครั้งด้วยท่าทีที่เงินอาย)

ทำให้จวินเจียนรู้สึกแปลกใจเป็นอย่างมากในท่าทีของนางที่เหมือนกับกระต่ายสีขาวตัวน้อยน่ารัก เพราะตอนล่าสุดที่จวินเจียนกับหลังเพนอยู่ในถ้ำนั้น นางได้ตบหน้าจวินเจียนหลายครั้งในตอนที่ยังจวินเจียนพยายามให้ ซึ่งเขาก็รู้ดีว่าได้ล่วงเกินนางไปจริงๆ และครั้งนี้ก็เช่นกันที่เขาได้จับมือนางในตอนนี้นางหมดสติอยู่ เมื่อจวินเจียนเห็นว่าหลังเพนไม่ได้ทำอะไรจวินเจียนจึงลุกเดินออกไปทันที

“คะ-เคี้ยวก่อน” (หลังเฟินตะโกนจากด้านหลังจวินเจียน)

“ข้ายังไม่ได้ออกให้เจ้าออกไปเลยนะ นั่งลงเดี๋ยวนี้” (หลังเฟินกล่าวด้วยท่าทีที่โกรธมาก)

จวินเจียนไม่สามารถขัดขึ้นคำสั่งนางได้เลย และทำตามแต่โดยดี

“มีอะไรนั่นหรือ” (จวินเจียนถามด้วยความสงสัยและเอียงคอเล็กน้อย)

“มะ-มือข้ายังไม่ค่อยมีแรงเลย ช่วยป้อนข้าวให้ข้าด้วย” (หลังเฟินกล่าวด้วยความเหนื่อยเล็กน้อย)

กับข้าวที่วางอยู่นี้คือข้าวของเหมยหงและเหมยหลานที่เตรียมไว้ให้ ซึ่งมันก็ผ่านมาหลายชั่วยามแล้ว อาหารจึงเย็นหมดแล้ว ก่อนที่จวินเจียนจะกล่าวว่า

“เดี๋ยวให้เหมยหงและเหมยหลานมาป้อนให้ก็ได้ และอาหารมันก็เย็นหมดแล้วด้วย” (จวินเจียนกล่าวด้วยความแปลกใจ)

“เจ้านั้นแหละป้อนข้า ถึงแม้อาหารจะเย็นแล้วก็ไม่เป็นไร ข้ากินได้ หากเจ้าไม่ยอมทำก็ไม่เป็นไร” (หลังเฟินกล่าวด้วยน้ำเสียงโกรธอีกครั้ง)

“อืม ! เอาจันก็ได้ ข้าไปล่ะ” (จวินเจียนกล่าวและทำหน้าทะเล้น)

เมื่อหลังเฟินเห็นจวินเจียนกำลังเดินออกไป ทำให้หัวใจนางแทบหยุดเต้นและแตกสลายในทันที และมีน้ำตาไหลออกมาเพราะนางไม่คิดว่าจวินเจียนจะเดินออกไปจริงๆ ก่อนจะกล่าวว่า

“ข้าเกลียดเจ้า เกลียดๆๆๆๆ” (หลังเฟินตะโกนลั่นออกมา)

หลังจากจวินเจียนเดินออกไปเพียงไม่นาน จวินเจียนก็ได้เอาอาหารและยาเดินกลับมาอีกครั้ง และนั่งลงข้างๆหลังเฟิน ก่อนจะกล่าวว่า

“อาหารมันเย็นหมดแล้ว หากกินเข้าไปมันไม่ดีต่อร่างกายหรอกนะ” (จวินเจียนกล่าวอย่างอ่อนโยนพร้อมกับลูบหัวของหลังเฟิน)

ซึ่งหลังเฟินในตอนนี้นางกำลังนั่งหันหลังร้องไห้อยู่นั่นเอง เพราะจวินเจียนไม่รู้ว่าคำพูดและการกระทำของเขาในตอนนั้นมันจะทำให้หลังเฟินร้องไห้ฟูมฟายอย่างกับเด็ก เมื่อจวินเจียนได้เห็นดังนั้นจึงไม่รอช้าและเดินเข้าไปโอบกอดด้านหลังนางในทันที และกล่าวว่า

“ข้าขอโทษ ข้าแค่หยอกเจ้าเฉยๆ ข้าไม่คิดว่าเจ้าจะเสียใจ” (จวินเจียนกล่าวและโอบกอดนางอย่างอ่อนโยน)

“อืม” (หลังเฟินพูดเบาๆ และหันกลับมาที่จวินเจียนช้าๆด้วยใบหน้าที่เลอะน้ำตา)

“คูสิ หน้าเลอะหมดแล้ว” (จวินเจียนกล่าวพร้อมกับปาดน้ำตาเบาๆให้หลังเฟิน)

“ไหน อา-อ๋มมมมม ซี้” (จวินเจียนกล่าวและหยิบข้าวมาป้อนให้หลังเฟิน)

“อา-อ๋มมมมม จ๋าๆๆๆ” (หลังเฟินทำตามที่จวินเจียนบอก)

เพียงไม่นานหลังเฟินก็กินข้าว กินยาจนหมด และนางได้นอนหลับไปเหลือเพียงจวินเจียนเท่านั้นที่ยังนั่งอยู่ข้างๆ พร้อมกับลูบหัวนางเบาๆอีกครั้ง และกล่าวว่า

“ข้าต้องไปแล้ว ข้าต้องแข็งแกร่งมากกว่านี้เพื่อที่จะสามารถปกป้องเจ้าได้” (จวินเจี้ยนกล่าวเบาๆและเดินออกไปทันที)

ตั้งเป้าหมาย

หลังจากที่จวินเจียนได้ออกจากบ้านของหลิงเฟินไปไม่นานเขาได้ไปเห็นใบประกาศของอาณาจักรรับสมัครผู้เข้าโรงเรียนเซนิช และโรงเรียนในอาณาจักรอื่นๆ ภายในเดือนหน้า

จวินเจียนได้ตัดสินใจตั้งเป้าหมายในทันที คือเขาต้องเข้าโรงเรียนให้ได้ หากพรรคพวกที่จะสนับสนุน และยึดครองทวีปแห่งนี้ จวินเจียนจึงคิดอะไรบางอย่างขึ้น ก่อนจะบ่นพึมพำว่า

“ข้าต้องหาพรรคพวกที่จะสนับสนุนให้ได้ ก่อนที่จะสมัครเข้าโรงเรียนเซนิช” (จวินเจียนบ่นพึมพำ)

“ข้าได้ยินมาว่า สำนักเหยาหวู เป็นสำนักที่มีคุณธรรมมากกว่าทุกสำนักในเมืองนี้ น่าจะชวนมาเป็นพวกได้” (จวินเจียนบ่นพึมพำ)

และการที่จะชักชวนสำนักเหยาหวู เข้าเป็นพวกได้ จวินเจียนจะต้องสร้างความประทับใจให้กับพวกมันเสียก่อน

เพราะฉะนั้นจวินเจียนต้องหาหม้อปรุงยาระดับสูงให้ได้ ไม่อย่างนั้นปรุงยาแปบเดียวหม้อก็จะถูกทำลาย เนื่องจากหม้อระดับปกติสามารถปรุงยาได้แค่ 100 ครั้งเท่านั้น ซึ่งจวินเจียนต้องการปรุงยามากกว่า 1,000,000 ครั้ง เพื่อให้บรรลุเป็นขั้น แพทย์จุด (S) ได้

ซึ่งเป็นไปไม่ได้เลยที่จะใช้แค่หม้อธรรมดา เพราะฉะนั้นเขาต้องการเข้าประมูลเพื่อหาหม้อระดับสูงให้ได้ แต่การที่จะเข้าประมูลได้ต้องมีระดับสกิลคือ พ่อค้ายักประมูล (A) ซึ่งคนทั่วไปไม่สามารถเข้าไปได้ แต่จะใช้วิธีการจ้างให้ พ่อค้ายักประมูล (A) เข้าไปหาสินค้าและทำการแข่งขันประมูลออกมาตามผู้ว่าจ้างสั่ง โดยส่วนใหญ่แล้ว ผู้ว่าจ้างจะเป็นพวกขุนนางหรือราชวงศ์เท่านั้น

จวินเจียนได้คิดไตร่ตรองและตัดสินใจในทันทีว่าเขาต้องเรียน อาชีพพ่อค้านักขาย (D) และพัฒนาให้เป็น พ่อค้านักประมูล (A) ให้ได้

จวินเจียนไม่รอช้าเขารีบเดินไปเขตย่านการค้าในทันที เขตการค้าแห่งนี้มีการค้าขายกันหลายอย่าง เช่นอาวุธ ชุดเกราะ อัญมณี ผลึกอสูร หรือแม้กระทั่งทาส และสถานที่นี้ห้ามต่อสู้เด็ดขาด โดยที่นี้มีเสียงดังเอะอะโวยวายไปทั่วทั้งตลาด ซึ่งแต่ละคนต่างตะโกนเรียกลูกค้าน้อย่างสุดเสียง ทำให้เห็นถึงความมั่งคั่งในเมืองนี้เป็นอย่างมาก

“เจ้าทาส รีบนำชุดเกราะ ออกมาวางขายได้แล้ว” (ชายชรากล่าวเสียงดังในร้านของเขา)

“ยังจะชักช้าอีก” (ชายชรากล่าวอีกครั้ง)

“เพี้ยน” (เสียงตอบหน้าทาสของชายชรา)

ทำให้ทาสผู้นั้นล้มลงและส่งสาตาเย็นชาที่อยากจะฆ่าฟันชายชราให้ตายเสียะตอนนี้ ซึ่งขณะนั้นจวินเจียนได้เดินมาเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด จวินเจียนได้รู้สึกพลังบางอย่างจากตัวของทาสผู้นี้ ก่อนที่จะเดินเข้าไปใกล้ๆ ก็เกิดเสียงดังจากชายชราดังลั่นอีกครั้งว่า

“เจ้าขอทานออกไปไกลๆ จากร้านข้าซะ” (ชายชรากล่าวกับจวินเจียน)

จวินเจียนได้ตกใจเล็กน้อยและสงสัยว่าเหตุใดชายชราถึงพูดแบบนั้น เขาจึงหันกลับมามองที่ตัวเองและเข้าใจในทันทีว่า เขายังใส่ชุดเริ่มต้นขาดๆอยู่เลย ตั้งแต่ที่จวินเจียนมาโลกนี้ก็ยังไม่ได้เปลี่ยนชุดใหม่ จวินเจียนได้หันมามองชายชราในทันทีก่อนที่จะกล่าวอย่างไม่แยแสว่า

“ข้าเองก็มาค้าขายที่นี่เหมือนกัน” (จวินเจียนกล่าวอย่างไม่สนใจและยิ้มอ่อนๆให้)

“ฮ่าๆๆๆ” (ชายชราหัวเราะดังลั่น)

“ขอทานอย่างเจ้าจะมาขายขยะอย่างนั้นหรือ” (ชายชราท้าวทักกับจวินเจี้ยนและยืมเล็กน้อยก่อนที่จะค้าขายต่อ)

เมื่อจวินเจี้ยนได้ยืนแบบนั้นเขาไม่รอช้ารีบเอาผ้ามาปูนั่งข้างๆ ชายชราในทันที และรีบนำไอเท็มที่เก็บมาจากการทำลายล้างในตอนนั้นออกมาขาย ซึ่งของส่วนใหญ่แล้วจะเป็นพวกเกล็ดปลา หนังสัตว์ และอื่นๆ ที่เอาไว้สำหรับการทำชุดเสื้อผ้า หรืออาวุธ ซึ่งเป็นส่วนประกอบหลักของการทำชุดหรืออาวุธระดับกลาง

เมื่อชายชราได้เห็นไอเท็มของจวินเจี้ยน ก็ถึงกับสะดุ้งและเหงื่อไหลไหลโซกออกมาชุ่มเต็มแผ่นหลังด้วยความมั่งคั่งของเขา เขาน่าจะเป็นคุณชายของสำนักขางยี อย่างแน่นอน ชายชราได้เปลี่ยนท่าที่เป็นอ่อนน้อมและมาประจบจวินเจี้ยนว่า

“สิ่งที่ข้าเสียมารยาทกับคุณชาย ข้าเพียงแค่ล้อเล่นเท่านั้น ได้โปรดคุณชายโปรดอภัยให้ข้าด้วย” (ชายชราท้าวอย่างอ่อนน้อม)

“ข้าไม่ใช่<-คุณชายหรือ ข้าเป็นเพียงแค่คนที่ผ่านมาเท่านั้น” (จวินเจี้ยนกล่าวและยืมเล็กน้อย)

“คุณชายอย่าล้อข้าเล่นแบบนี้สิ จันเพื่อเป็นการขอโทษ ข้าจะให้ชุดเกราะระดับสีฟ้า (ระดับ 3) ให้เพื่อเป็นการขอโทษได้หรือไม่” (ชายชราท้าว)

ทันใดนั้นจวินเจี้ยนได้ยืมที่มุมปากของเขาขึ้นและได้หันมามองทาสที่ได้ชุดคลุมสีดำปิดหน้าปิดตา ซึ่งทาสคนนั้นก็คือคนที่ชายชราคบหานั่นเอง ก่อนที่จวินเจี้ยนกล่าวว่า

“เด็กที่อยู่ตรงนั้นเป็นใครอย่างนั้นหรือ” (จวินเจี้ยนกล่าว)

“อ้อ เด็กคนนี้เป็นทาสของข้าเอง ข้าซื้อมาเมื่อไม่กี่วันก่อนจากพ่อค้าทาส ซึ่งอายุเพียง 12 ปีเท่านั้น” (ชายชรา กล่าวอย่างอ่อนน้อม)

จวินเจียนรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย เหตุใดชายชราถึงได้พบกับทาสคนนั้น เหมือนกับเด็กธรรมดา เพราะสิ่งที่จวินเจียนรู้สึกได้ ทาสผู้นี้ไม่ใช่มนุษย์อย่างแน่นอน โดยท่าทีและอารมณ์ของเขาที่ถูกชายชราคดึถึงขนาดนั้น แต่กลับไม่ตอบโต้และอยู่ในความสงบ เหมือนกับคนที่ผ่านประสบการณ์เลวร้ายมานับไม่ถ้วน ก่อนที่จวินเจียนกล่าวว่า

“ข้าต้องการทาสคนนั้น” (จวินเจียนกล่าว)

ชายชราเกิดความสงสัยในทันที เหตุใดชายหนุ่มผู้นี้ถึงต้องการทาส มากกว่าชุดเกราะระดับ 3 เพราะเขาซื้อทาสมา เพียงแค่ 50 Gold ซึ่งเป็นราคาที่แพงมากเมื่อเทียบกับชุดเกราะระดับ 3 ที่มีมูลค่าถึง 300 Gold เลยทีเดียว ก่อนที่ชายชราจะกล่าวว่า

“คุณชายข้าขอเตือนท่าน ข้าคิดว่าทาสผู้นี้ทำประโยชน์ให้กับท่านไม่ได้หรอก มันไม่เคยทำอะไรได้เรื่องเลยสักอย่าง และมีหน้าตาที่เต็มไปด้วยแผลจากการถูกทรมาน และยารักษาระดับสูงเท่านั้นถึงจะรักษาได้ ซึ่งมีราคาแพงมากละ-และ--” (ชายชรากล่าว)

“1000 Gold” (จวินเจียนได้กล่าวขัดจังหวะชายชราเนื่องจากมันคุ้มค่าจนทำให้จวินเจียนรู้สึกไร้ค่า)

ชายชราถึงกับพูดไม่ออก เพราะเงิน 1000Gold มันมากพอที่จะสามารถจ้างกองทัพลittleๆ ได้เลยทีเดียว ชายชราไม่รอช้ารีบดึงตัวทาสมาให้จวินเจียนในทันที ก่อนจะกล่าวว่า

“เจ้าทาสออกมาได้แล้ว และนี่คือเจ้านายใหม่ของเจ้า” (ชายชรา กล่าวกับทาสเสียงดังลั่น)

“...” (ทาสไม่ยอมตอบอะไรและยังยืนอยู่ที่เดิมอย่างไม่สนใจชายชราเลยแม้แต่น้อย)

“ไอ้ตัวบ้ดสบ ข้าสั่งให้เข้ามานี่” (ชายชรากล่าวอย่างโกรธเกรี้ยว)

ชายชราดึงโซ่ที่ล่ามทาสเอาไว้อย่างรุนแรง ซึ่งทำให้ทาสล้มลงในทันที เมื่อจวินเจี้ยนได้เห็นแบบนั้น ก็รีบกล่าวกับชายชราในทันทีว่า

“ทาสผู้นี้เป็นของข้าแล้ว เหตุใดเจ้าถึงยังใช้ความรุนแรงอยู่” (จวินเจี้ยนกล่าว)

“ข้าขอภัยด้วยคุณชาย เพราะว่าทาสผู้นี้หยิ่งโสยิ่งนัก” (ชายชรากล่าวอย่างนอบน้อม)

“ไม่เป็นไร เดียวข้าจัดการเอง เอาใบสัญญาทาสที่เจ้ามีออกมาให้ข้า” (จวินเจี้ยนกล่าวอีกครั้ง)

“ได้ขอรับ คุณชาย” (ชายชรากล่าวและพยักหน้าเล็กน้อย)

ได้รับไอ้เพิ่ม ใบพันธสัญญาสัญญาทาส 1 อัน

จวินเจี้ยนได้เดินมาอยู่ข้างๆทาสและเอามือค่อยๆ เปิดหมวกสีดำอย่างช้าๆ เมื่อเขาได้เห็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยบาดแผล จวินเจี้ยนถึงกับร้องไห้ออกมาเล็กน้อย และกล่าวอะไรบางอย่างว่า

“เจ้าคงจะถูกทรมานมามากสินะ เจ้าคงเจ็บปวดมามากสินะ แต่จากนี้ไปข้าขอสัญญา ข้าจะดูแลเจ้าเหมือนคังน้องแท้ๆของข้า และข้าจะไม่ยอมให้ใครทำร้ายเจ้าได้” (จวินเจี้ยนกล่าวและเดินเข้าไปกอดเขาอย่างอบอุ่น)

เมื่อทาสได้เห็นจวินเจียนแบบนั้น เขาก็อดที่จะร้องให้ตามไม่ได้ ซึ่งทำให้ชายชราถึงกับตกใจ เพราะตั้งแต่ที่ชายชราซื้อทาสมาเขายังไม่เคยเห็นมันแสดงอารมณ์ใดๆออกมาเลยแม้แต่เนื้อยู่ ถึงแม้จะถูกทำร้ายหลายครั้งก็ตาม

“ข้าขอทำสัญญาว่าจะเป็นผู้รับใช้ท่านตลอดไป” (ทาสกล่าว)

จวินเจียนไม่รอช้ารีบนำไอเท็มใบพันธสัญญาสัญญาทาสออกมาทันที และกรีดเลือดของตัวเองลงบนใบพันธสัญญา และมีแสงสีดำนางอย่างเกิดขึ้นรอบตัวของเขา และค่อยๆจางหายไป รวมถึงโซ่ตรวนที่ล่ามอยู่ก็ค่อยๆสลายไปตามกัน

ท่านได้ทำพันธสัญญาผู้รับใช้สำเร็จ (เสียงดังก้องในหัวของจวินเจียน)

ชายชราตกใจเป็นอย่างมาก เพราะทาสส่วนใหญ่จะไม่ยอมทำสัญญากับใครง่ายๆ เพราะแน่นอนว่าไม่มีใครอยากเป็นทาสหรอก พวกพ่อค้าทาสจึงใช้วิธีการทำสัญญาบังคับ (จะมีโซ่ล่ามเอาไว้) เพื่อบังคับไม่ให้หนีไปไหนได้ แต่ผิดกับของจวินเจียนที่สามารถทำพันธสัญญาแบบผู้รับใช้ซึ่งเป็นการยินยอมจากทาสโดยตรง (ไม่มีโซ่ล่าม) ซึ่งสามารถรู้ที่อยู่ซึ่งกันและกันได้ ในระยะทางไกลระดับหนึ่ง

“เจ้าชื่ออะไรอย่างนั้นหรือ” (จวินเจียนกล่าว)

“หนูไม่มีชื่อหรือเจ้าคะ” (ทาสกล่าว)

จวินเจียนรู้สึกตกใจมากเพราะไม่คิดว่าทาสคนนี้จะเป็เด็กผู้หญิง เนื่องจากใบหน้าที่เต็มไปด้วยบาดแผล และชุดคลุมที่ปิดมิดชิด จึงทำให้จวินเจียนนึกว่าเป็นผู้ชาย ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

“ชั่วหนา เจ้าชื่อชั่วหนา เจ้าคิดว่าชื่อนี้เป็นยังงัยบ้าง” (จวินเจียนกล่าว)

“เจ้าคะ ข้าขอบชื่อนี้” (ชีวหยากกล่าวอย่างดีใจ)

“เอาละ ต่อไปข้าขอขายของก่อนนะ ชิวหยาก็มาช่วยข้าหน่อยสิ” (จวินเจียนกล่าวอย่างอ่อนโยน)

“เจ้าคะ” (ชีวหยากกล่าวและพยักหน้าเล็กน้อย)

“เร่เข้ามาๆๆๆ ของมีจำนวนจำกัด” (จวินเจียนตะโกนเรียกลูกค้า)

ในระหว่างที่จวินเจียนกำลังขายของก็ได้ถามเรื่องชีวหยากต่างๆมากมาย ทำให้รู้ว่านางไม่ใช่มนุษย์อย่างที่จวินเจียนคาดการณ์ไว้จริงๆ แต่นางเป็นแวมไพร์ที่พบเจอในทวีปนี้ได้ยากมาก และด้วยสกิลบางอย่างจึงสามารถปกปิดลักษณะภายนอกให้เหมือนกับมนุษย์ได้ หากมีใครรู้ว่านางเป็นแวมไพร์ก็จะถูกริบมาอย่างต่างๆ เพื่อเอาเลือดของแวมไพร์ไปใช้ประโยชน์ จึงทำให้นางมีสภาพเหมือนตอนนี้

หลังจากพูดคุยกันเพียงไม่นานจวินเจียนก็สามารถขายของได้หลายหมื่นชิ้นเพราะวัตถุดิบที่จวินเจียนขาย เป็นวัตถุดิบที่มีราคาไม่สูงมากแต่สามารถทำอาวุธหรือชุดเกราะระดับกลางได้ สำหรับจวินเจียนแล้วไอเท็มพวกนี้ก็เหมือนกับขยะดีนี่เอง ซึ่งทำให้จวินเจียนตอนนี้สามารถเพิ่มระดับสกิลและมีเงินมากกว่าล้านทอง

เรียนสกิลอาชีพใหม่ พ่อค้านักขาย (D) (เงื่อนไข : ขายไอเท็มจำนวน 100 ชิ้น สำเร็จ)

เรียนสกิลอาชีพใหม่ พ่อค้ามืออาชีพ (C) (เงื่อนไข : ขายไอเท็มจำนวน 1,000 ชิ้น สำเร็จ)

เรียนสกิลอาชีพใหม่ พ่อค้านักต่อรอง (B) (เงื่อนไข : ขายไอเท็มจำนวน 5,000 ชิ้น สำเร็จ)

เรียนสกิลอาชีพใหม่ พ่อค้านักประมูล (A) (เงื่อนไข : ขายไอเท็มมากกว่า 10,000 ชิ้น สำเร็จ)

Name : จวินเจียน (มนุษย์)

Class : Zero Class

Lv.0.11

HP : 10

MP : 0

ATK : 0

DEF : 0

AGI : 0

INT : 0

LUK : 0

STA : 0

Skill : 1. Zero Class Ultimate (เงื่อนไข)*

2. Zero Stamina (Buff)

3. Zero Defense (Buff)

4. สกิลอาชีพเสริมแพทย์สมุนไพร (D)

5. สกิลอาชีพเสริมช่างตีดาบ (C)

NEW* 6. พ่อค้ายักษ์ประมุข (A)

เงิน : 1,024,912 Gold / 547,205 Silver / 841,198 Copper

จวินเจียนรู้สึกดีใจเป็นอย่างมาก เพียงแค่ไม่กี่ชั่วโมง ก็สามารถบรรลุเป้าหมายได้ ซึ่งตอนนี้เขาสามารถเข้าใช้งาน โรงประมุขได้แล้ว และตอนนี้เขาก็เหนื่อยมาก แคมชีวิตเขาก็อ่อนเพลียจากการช่วยจวินเจียนขายไอเท็มอีกด้วย ก่อนที่จวินเจียนจะกล่าวขึ้นว่า

“ตอนนี้ก็เริ่มใกล้มืดแล้ว เรากลับบ้านกันเถอะ” (จวินเจียนกล่าวกับชีวิตเขาและลูกหัวเล็กลittle)

“ลืมไป เราไม่มีบ้านนี้หว่า งั้นเราไปหาที่พักแถวๆนี้แทนแล้วกัน” (จวินเจียนกล่าว)

“.....” (ชีวิตเขาไม่ตอบอะไรเพียงพยักหน้าเล็กน้อย)

ใบหน้าที่น่ารังเกียจ

“แกร็ก” (เสียงประตูเข้าโรงเตี๊ยม)

จวินเจียนและซิวหย่าได้เดินเข้ามาภายในโรงเตี๊ยม ซึ่งด้านในก็ดูธรรมดาที่ตกแต่งด้วยดอกไม้แจกัน
ดูสวยงาม ซึ่งจวินเจียนได้เคยเข้ามาที่นี่หลายครั้งแล้ว ในตอนที่เขามาโลกนี้ใหม่ๆ เขาได้เดินสำรวจเมืองและ
ได้มาเจอโรงเตี๊ยมแห่งนี้ ซึ่งตอนนั้นจวินเจียนไม่มีที่ไปและไม่มีเงินด้วย จวินเจียนจึงมาขอพักชั่วคราวและ
ทำงานเพื่อเป็นข้อแลกเปลี่ยน

“ว่าไงจะ เลี้ยวเจียนวันนี้จะมาพักที่นี่ใช่ไหม” (เจ้าของโรงเตี๊ยมกล่าวกับจวินเจียน)

“ครับเจ้ฮั่วหลาน” (จวินเจียนกล่าว)

“ข้าบอกแล้วไงว่าให้เรียกว่าพี่ฮั่วหลาน” (ฮั่วหลานกล่าวด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ)

“โอ้ยยยๆๆๆ ขอมแล้วๆๆ” (จวินเจียนร้องดงลั่นเพราะฮั่วหลานดึงหูของจวินเจียน)

“แล้วเด็กที่ดูลึกลับนี่คือใครกัน” (ฮั่วหลานกล่าวและเอียงคอเล็กน้อยด้วยความสงสัย)

“หนูชื่อซิวหย่าเจ้ค่ะ เป็นทา--” (ซิวหย่ากล่าว)

“ซิวหย่าเป็นน้องสาวของข้าเองแหละ” (จวินเจียนพูดจัดซิวหย่าทันที)

“งั้นพี่สาวของคุณน่าซดๆได้ไหมจ๊ะ” (ฮั่วหลานกล่าวกับซิวหย่า)

เมื่อชั่วหยาได้ยืนแบบนั้นนางจึงรีบเดินหลบเข้าไปด้านหลังของจวินเจียนในทันที เนื่องจากใบหน้าของนางตอนนี้ไม่เหลือความงดงามใดๆเลย หากฮั่วหลานมาเห็นเข้าอาจจะทำให้นางรู้สึกรังเกียจ ก่อนที่ชั่วหยาจะกล่าวว่า

“ใบหน้าของหนูไม่น่าดูหรือเจ้าคะ” (ชั่วหยากล่าวเสียงสั่นๆ)

“ไม่เป็นไรหรอก ข้าอยากเห็นใบหน้าของน้องสาวเสื้อเงินชุดๆเท่านั้นเอง” (ฮั่วหลานกล่าวด้วยความหนักแน่น)

ชั่วหยาได้ยืนเช่นนั้นก็รู้สึกหนักใจไม่น้อยเพราะนางไม่อยากจะทำให้จวินเจียนต้องรู้สึกอับอายหากมีน้องสาวที่หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวเช่นนี้ ชั่วหยาจึงหันหน้ามาที่จวินเจียนเหมือนกับพยายามจะบอกอะไรบางอย่าง ว่านางไม่อยากจะให้ใครมาเห็นใบหน้าของนางในสภาพนี้

“ไม่เป็นไรหรอก” (จวินเจียนกล่าวพร้อมกับลูบหัวชั่วหยาอย่างอ่อนโยน)

เมื่อชั่วหยาได้ยืนเช่นนั้นนางจึงก้าวเท้าออกมาแล้วค่อยๆ เปิดผ้าคลุมใบหน้าช้าๆ ซึ่งผู้คนในโรงเตี๊ยมก็สนใจไม่น้อยกับการพูดคุยกันที่ดูสนิทสนมระหว่างจวินเจียนและฮั่วหลาน

“ปีศาจ แกมันปีศาจชุดๆ ช่างน่าเกลียดน่ากลัวอะไรขนาดนี้” (เสียงนินทาจากคนในโรงเตี๊ยมและบางคนถึงกับวิ่งออกไปทันทีเพราะไม่อยากจะเห็นคนหน้าตาอัปลักษณ์เช่นนี้)

ฮั่วหลานถึงกับช็อกไปชั่วขณะเพราะไม่คิดว่าจะเป็นถึงขนาดนี้ และตอนนี้ชั่วหยาได้เห็นคนในโรงเตี๊ยมวิ่งกระจัดกระจาย และเสียงนินทาต่างๆมากมาย จึงทำให้ชั่วหยาเกิดน้ำตาขึ้นเล็กน้อย ถึงแม้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา ถึงนางจะทำตัวแข็งเกร่งแต่แท้จริงแล้วนางก็เป็นเพียงเด็กสาวที่อายุ 13 ปีเท่านั้น

“พี่บ” (เสียงฮัวหลานกอดจีวหย่า)

“ข้าขอโทษ ที่ทำให้เจ้าเจอเหตุการณ์แบบนี้ ได้โปรดยกโทษให้พี่สาวคนนี้ได้ไหม” (ฮัวหลานกล่าวและกอดฮัวหลานแน่นยิ่งขึ้น)

“เจ้าคะ” (จีวหย่ากล่าวพร้อมกับน้ำตาที่ไหลออกมา)

เพราะวันนี้นางฟิ่งจะรับรู้ถึงความรักที่จวินเจียนกับฮัวหลานเป็นคนมอบให้ เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา มีเรื่องต่างๆมากมายที่ทำให้รู้สึกแย่มาตลอด จนกระทั่งวันนี้ทำให้ชีวิตของจีวหย่าได้เปลี่ยนไปตลอดกาล

“เอาล่ะ นี่คือนุญแจห้องของเจ้า” (ฮัวหลานกล่าวกับจวินเจียน)

“จีวหย่าก็มานอนพักที่ห้องของข้าแทนแล้วกัน” (ฮัวหลานหันมากล่าวกับจีวหย่า)

“อืม เอาอย่างนั้นก็ดีเหมือนกัน จีวหย่าจะได้มีคนดูแล” (จวินเจียนกล่าว)

หลังจากนั้นทั้งสองก็แยกย้ายไปยังห้องของตนเอง และจีวหย่าก็ได้มีฮัวหลานช่วยดูแลในเรื่องต่างๆ เช่นการอาบน้ำ และพูดคุยกันทั่วไป จนกระทั่งถึงรุ่งเช้า

“อรุณสวัสดิ์เจ้ฮัวหลาน” (จวินเจียนกล่าวกับฮัวหลาน)

“ข้าบอกให้เจ้าเรียกข้าว่าพี่ฮัวหลานไม่ใช่เธอ แต่ก็ขี้มั่นเถอะ” (ฮัวหลานกล่าวกับจวินเจียน)

“แล้วจีวหย่าไปไหนล่ะ” (จวินเจียนกล่าว)

“ข้าเห็นว่านางกำลังนอนอยู่ข้าเลยไม่ได้ปลุก” (ฮั่วหลานกล่าว)

ในตอนนี้อี๋หยาได้นอนอยู่ที่ห้องของฮั่วหลาน เนื่องจากนางไม่ได้พักผ่อนหรือรู้สึกปลอดภัยเลย เมื่อนางยังเป็นทาส แต่ตอนนี้นางรู้สึกผ่อนคลายและนอนหลับอย่างสบายใจ อย่างกับว่าเรื่องทั้งหมดนี้เป็นเพียงแค่ความฝัน

“งั้นก็ดีแล้วที่อี๋หยาสามารถนอนหลับได้” (จวินเจียนกล่าว)

“วันนี้ข้าจะไปโรงประมูลเพื่อหาหม้อปรุงยาสักหน่อย หวังว่าจะมีคนนำมาขายนะ” (จวินเจียนกล่าวอีกครั้ง)

ฮั่วหลานรู้สึกตกใจมาก เพราะนางจำได้ว่าเมื่อไม่กี่วันก่อนจวินเจียนเป็นได้แค่เพียงยาจกเท่านั้น แต่ตอนนี้เขาสามารถเข้าโรงประมูลได้ แสดงว่าตัวเขานั้นต้องร่ำรวยมากเป็นแน่

“อะไรนะ เจ้าจะเข้าโรงประมูลอย่างนั้นหรือ เป็นไปได้ยังงั้น” (ฮั่วหลานกล่าวด้วยความตกตะลึง)

“ความลับนะ แต่ก็ขอบคุณเจ้ฮั่วหลานมากๆเลยนะ ถ้าไม่เจอเจ้ในตอนนั้นก็ไม่ว่าข้าจะไปอยู่ที่ไหน” (จวินเจียนกล่าวด้วยความรู้สึกขอบคุณ)

“อืม เข้าใจแล้ว ถ้าเจ้าพูดถึงขนาดนี้ข้าก็จะไม่บังคับให้เจ้าบอกความลับหรอก” (ฮั่วหลานกล่าว)

“ถ้างั้น ข้าขอฝากอี๋หยาไว้ให้ท่านช่วยดูแลเป็นการชั่วคราวได้หรือไม่” (จวินเจียนกล่าวพร้อมทำหน้าจริงจัง)

“อืม เข้าใจแล้ว” (ฮั่วหลานกล่าว)

เมื่อฮั่วหลานได้เห็นท่าทางจริงจังของจวินเจี้ยน นางจึงไม่ได้ถามอะไรเพราะรู้ว่ามันต้องสำคัญอย่างแน่นอนที่จวินเจี้ยนมาขอเรื่องขนาดนี้

“แล้วก็นี่ เงิน 10,000 Gold ฝากดูแลเรื่องเสื้อผ้าและยารักษาแผลให้ชีวหายหน่อยนะ” (จวินเจี้ยนยื่นเงินให้ฮั่วหลานและรีบเดินออกไปทันทีที่ทิ้งให้ฮั่วหลานตกตะลึงกับเงินจำนวนมากมายขนาดนี้)

หลังจากที่จวินเจี้ยนออกจากโรงเตี๊ยมแล้ว เพียงไม่นานเขาก็มาถึงหน้าโรงประมูล และไม่รอช้ารีบเดินเข้าไปในทันที ก่อนจะมีเสียงคนเฝ้ายามดังขึ้น

“เจ้าจากออกไปซะ ที่นี่มันไม่ใช่ที่ขอทานอย่างเจ้าจะเข้ามา” (ทหารยามกล่าว)

จวินเจี้ยนรู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อยว่าทำไมคนในเมืองนี้มักมองคนที่ภายนอก และดูเขาเป็นเพียงขอทานเท่านั้น จวินเจี้ยนจึงหยิบอะไรบางอย่างขึ้นเพื่อหยุดทหารยามปากมากคนนี้

“100 Gold เอาไปซะ แล้วก็หุบปากเน่ๆของเจ้าได้แล้ว” (จวินเจี้ยนกล่าวอย่างไม่ใยดี)

ทำให้ทหารยามถึงกับพูดไม่ออกเพราะเงินจำนวนนี้เทียบเท่ากับเงินทั้งเดือนของเขาเลยทีเดียว ก่อนที่จะเปลี่ยนท่าทีเป็นอ่อนน้อมและกล่าวว่า

“ข้าขอโทษด้วยที่เสียมารยาท เจริญคุณชายขอรับ” (ทหารยามกล่าวอย่างอ่อนน้อม)

จวินเจี้ยนได้เดินเข้ามาถึงด้านในและพบกับสาวงาม ดูๆแล้วนางน่าจะเป็นเจ้าของโรงประมูลแห่งนี้ ซึ่งนางก็ได้หันมามองจวินเจี้ยนพอดี ก่อนจะกล่าวว่า

“ข้าเป็นเจ้าของโรงประมูลแห่งนี้ นามว่าหยินอู้ ไม่ทราบว่าคุณมาทำอะไรหรือเจ้าคะ” (หยินอู้หรือเจ้าของโรงประมูลกล่าว)

“ข้าต้องการมาหาของประมูลเท่านั้น” (จวินเจียนกล่าว)

“ไม่ทราบว่าคุณชายสนใจสิ่งใดหรือเจ้าคะ” (หยินอู้กล่าวอีกครั้ง)

“ข้าต้องการหม้อปรุงยาระดับสูงและเครื่องแต่งกาย” (จวินเจียนกล่าว)

“ถ้าอย่างนั้นก็พอดีเลย เพราะมีคนนำหม้อปรุงยาระดับสูงมาประมูลพอดี” (หยินอู้กล่าว)

“เชิญท่านขึ้นไปด้านบนและแสดงบัตรผ่านด้วยเจ้าคะ” (หยินอู้กล่าวอีกครั้ง)

“บัตรผ่าน ?” (จวินเจียนกล่าวด้วยความสงสัย)

“ข้าลืมนะ คุณชายคงเป็นผู้ที่เข้ามาใหม่สินะ ท่านต้องเสียภาษีให้กับโรงประมูลเป็นจำนวน 2,000 Gold เพื่อเป็นเครื่องยืนยันว่าท่านเป็น พ่อค้ายักประมูล (A)” (หยินอู้กล่าวซ้ำๆ เพื่อให้จวินเจียนเข้าใจ)

“ไม่มีปัญหา นี่เงิน 2,000 Gold ” (จวินเจียนยื่นเงินให้หยินอู้)

“นี่คือบัตรผ่าน คุณชายโปรดเก็บไว้ด้วยเจ้าคะ” (หยินอู้กล่าว)

จวินเจียนได้เดินขึ้นไปยังชั้นสองของโรงประมูล โดยจวินเจียนได้เอาผ้าสีดำมาปิดหน้าต่างเอาไว้ เพื่อไม่ให้รู้ว่าเขาเป็นใคร

“ในที่สุดก็ถึงเวลาที่พวกท่านรอคอย ข้าขอเปิดการประมูล ณ บัดนี้” (เสียงนี้ก็คือเสียงของหยินอู้)

“แปะๆๆๆๆๆ” (เสียงปรบมือ)

“ของประมูลชิ้นแรกคือ เชื้อทเถาะเพลิงอสูร อย่างที่พวกท่านทราบกันว่า มันมีคุณสมบัติที่สามารถป้องกันไฟได้ทุกชนิดและเป็นเกราะระดับสูง ข้าขอเปิดประมูลที่ 10,000 Gold ” (หยินอีกกล่าวเสียงดังเพื่อให้ทุกคนได้ยิน)

“ของชิ้นแรกก็เป็นของที่สุดยอดขนาดนี้แล้ว แล้วชิ้นอื่นๆจะทรงพลังขนาดไหนกันนะ” (เสียงของผู้เข้าร่วมประมูลดังเอะอะ รวมถึงจิ้นเจียนที่ตาตุ่กวาวด้วยความอยากได้)

“10,000 Gold” (เสียงนักประมูลคนหนึ่งดังขึ้น)

“12,000” Gold” (เสียงนักประมูลคนที่สองดังขึ้น)

“15,000 Gold” (เสียงนักประมูลคนหนึ่งกล่าวขึ้นอีกครั้ง)

“20,000 Gold” (เสียงนักประมูลคนที่สองก่ดฟันพุดอีกครั้ง)

“30,000 Gold” (เสียงจิ้นเจียนกล่าว)

ซึ่งทำให้นักประมูลคนอื่นๆถึงกับกลืนน้ำลายเลยทีเดียว เพราะเงินจำนวนนี้มัน ไม่ใช่่น้อยๆเลย ที่จะมีคนกล้าจ่ายถึง 30,000 Gold

“นับครั้งที่ 1” (เสียงหยินอีนับ)

“นับครั้งที่ 2” (เสียงหยินอีนับ)

“นับครั้งที่ 3 สิ้นสุดการประมูลเชื้อทเถาะเพลิงอสูร ที่ 30,000” (เสียงหยินอีนับ)

“ไอเพิ่มชิ้นต่อไปคือ รากไม้มังกร มันเป็นวัตถุดิบในการรักษาระดับสูงที่สามารถรักษาบาดแผลต่างๆให้หายดีได้ภายในพริบตา และยังสามารถเพิ่มเลเวลของตัวเองได้อีกด้วย ซึ่งรากไม้นี้เป็นของทีล้าค่าที่หาไม่ได้เลยในทวีปนี้ ข้าขอเปิดประมูลที่ 100,000 Gold”

“นะ-นะ-หนึ่งแสนโกลด์” (นักประมูลทุกคนต่างตกตะลึงในราคาของมัน)

“ข้าต้องเอามันมาให้ได้” (จวินเจียนบ่นพึมพำ)

“100,000 Gold” (ชายชุดดำปริศนากล่าว)

“120,000 Gold” (จวินเจียนกล่าวต่อทันที)

“150,000 Gold” (ชายชุดดำกัดฟันพูด)

“200,000 Gold” (จวินเจียนกล่าวอย่างไม่สนใจราคาเลยแม้แต่หนึ่งด)

ซึ่งทำให้ทุกคนในโรงประมูลต่างช็อกกับราคาที่มากมายขนาดนี้ แม้แต่เจ้าเมืองเองยังไม่มีเงินทองมากมายที่จะซื้อไอเทมนี้ได้

“เขาเป็นใครกันนะถึงกล้าใช้เงินสิ้นเปลืองขนาดนี้” (เสียงซุบซิบจากนักประมูล)

“นับ 1...2...3... สิ้นสุดการประมูลราคามันอยู่ที่ 200,000 Gold” (เสียงหยินอีกกล่าวขึ้น)

“เฮลละ เรามาถึงไอเทมชิ้นสุดท้ายของวันนี้กันแล้ว มันคือหม้อปรุงยาสวรรค์ เป็นไอเทมสีทอง (ระดับ 7) มันสามารถปรุงยาได้มากกว่าล้านครั้งและสามารถปรุงยาได้ทุกชนิดทุกประเภทอีกด้วย ซึ่งเรียกได้ว่ามันเป็นหม้อที่หายสาบสูญไปหลายพันปีแล้ว แต่มีคนเข้าไปพบเจอในเมืองร้างแห่งหนึ่งซึ่งหม้อไบนี้นั้นยังอยู่ในสภาพดี ข้าขอเปิดประมูลที่ 500,000 Gold” (หยินอีกกล่าวเสียงดังลั่น)

“หะ-ห้าแสน โกลด์ บ้าไปแล้วหรือยัง ใจใคร่กันที่สามารถซื้อไอเท็มชิ้นนี้ได้ เงินจำนวนมากขนาดนี้สามารถซื้อเมืองๆหนึ่งได้เลยนะ” (เสียงดังซุบซิบดังจากนักประมูลดังกว่าครั้งก่อนๆ)

“ในที่สุดก็เจอแล้วสิ่งที่ข้าตามหามาตลอด” (จวินเจียนกล่าวพร้อมกับยิ้มกว้างและตาที่เปล่งประกายออกมา)

“หากไม่มีใครเสนอราคา ข้าจะขอปิดประมูลแต่เพียงเท่านี้” (หยินอีกกล่าวซ้ำๆ)

“500,000 Gold” (จวินเจียนกล่าว)

ทำเอาทุกคนในโรงประมูลต่างตัวสั่น เพราะทุกคนต่างหันมามองชายหนุ่มที่แต่งตัวเหมือนยาจก แต่เขาสามารถชนะการประมูลมาตลอด ซึ่งทำให้ทุกคนอยากรู้จักเขาว่าเป็นใครมาจากไหน

“นับ 1...2...3... สิ้นสุดการประมูลหม้อปรงยาสวรรค์ 500,000 Gold” (เสียงหยินอีกกล่าว)

หลังจากการประมูลสิ้นสุดลงจวินเจียนจึงเดินเข้าไปที่หลังโรงประมูลเพื่อรับไอเท็มทั้งหมด

ได้รับไอเท็มเซ็กเกราะเพลิงอสูร 1 เซ็ก

ได้รับไอเท็มรากไม้มังกร 1 อัน

ได้รับไอเท็มหม้อปรงยาสวรรค์ 1 อัน

ใช้เงิน : 730,000 Gold

คงเหลือ : 284,812 Gold / 547,205 Silver / 841,198 Copper

“ขอบคุณที่ใช้บริการโรงประมูลของเราเจ้าค่ะ” (หยินอีกกล่าวอย่างนอบน้อม)

“อืม ไรซ์จะมาใหม่” (จวินเจียนกล่าวสั้นๆ พร้อมกับเดินออกไป)

ของขวัญที่ล้ำค่า

หลังจากที่จวินเจียนได้ออกจากโรงประมุขไปแล้ว เขาไม่รอช้ารีบมุ่งหน้าไปโรงเตี๊ยมทันที เพื่อทำการทดสอบการปฐญา

“เกร็ก” (เสียงประตูเข้าโรงเตี๊ยม)

“นายท่านกลับมาแล้ว” (ชว่หยากกล่าวแล้ววิ่งเข้ามาถอดจวินเจียนในทันที)

“อ๋ม ข้ากลับมาแล้ว” (จวินเจียนกล่าวเบาๆพร้อมกับลูบหัวเบาๆ)

“เจ้อวลาน ข้าขอขึ้นไปบนห้องก่อนนะ ห้ามให้ใครมารบกวนด้วย” (จวินเจียนกล่าวกับอวลาน)

“อ๋ม เข้าใจแล้ว” (อวลานกล่าวเบาๆ)

หลังจากนั้นจวินเจียนได้เข้าไปในห้องของตนเองและไม่รอช้ารีบทดสอบการปฐญาในทันที จวินเจียนได้เปิดใช้สกิล Zero Stamina (Buff) เพื่อให้เขาไม่รู้สึเหนื่อยเวลาปฐญา STA : MAX เวลาผ่านไปหลายวัน โดยไม่หลับ ไม่นอน ไม่กินข้าว ไม่อาบน้ำ ไม่แปรงฟัน ไม่ล้างหน้า ทำเหมือนกับชีวิตเก่าของเขา และในตอนนี้จวินเจียนได้ทดลองปฐญามากกว่าแสนครั้ง ทำให้จวินเจียนในตอนนี้เพิ่มระดับอย่างรวดเร็ว

เรียนสกิลอาชีพใหม่ แพทย์ไอสด (C) (เงื่อนไข : ทำการปฐญารักษาจำนวน 10,000 ครั้ง สำเร็จ)

***เรียนสกิลอาชีพใหม่ แพทย์ยาพิษ (B) *** (เงื่อนไข : ทำการปฐญาพิษจำนวน 1,000 ครั้ง สำเร็จ)

เรียนสกิลอาชีพใหม่ แพทย์สมรรถภาพ (A) (เงื่อนไข : ทำการปฐญาสมรรถภาพจำนวน 1,000 ครั้ง สำเร็จ)

เรียนสกิลอาชีพใหม่ แพทย์จู้ติ (S) (เงื่อนไข : ทำการปฐญาวัตถุอันตรายให้สำเร็จ 1 ครั้ง ยังไม่สำเร็จ)

การปรุงยาให้สำเร็จนั้นเป็นเรื่องยากมาก เพราะโอกาสสำเร็จในการปรุงยาแต่ละครั้งมีโอกาasl้มเหลวสูง และจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆตามระดับนักปรุงยา ซึ่งจวินเจียนล้มเหลวการปรุงยามากกว่าแสนครั้ง และสำเร็จเพียงไม่กี่หมื่นครั้งเท่านั้น

ในเมืองนี้การเป็นนักปรุงยาระดับสูงเป็นเรื่องยากมาก แม้แต่ผู้อาวุโสสูงสุดของนักปรุงยายังอยู่แค่ระดับ แพทย์สมรรถภาพ (A) เท่านั้น และส่วนใหญ่จะเป็นนักปรุงยา แพทย์โอสถ (C) และแพทย์ยาพิษ (B) ซึ่งทำให้เห็นว่าหากใครที่อยู่ในระดับ (A) ขึ้นไปจะเป็นบุคคลที่สำคัญอย่างมาก

ตอนนี้จวินเจียนอยู่ในระดับ แพทย์สมรรถภาพ (A) แล้ว เขาต้องการเลื่อนขั้นเป็น แพทย์จู้ติ (S) ให้ได้ เขาไม่รอช้ารีบนำวัตถุอันตรายจากการประมูลขึ้นมา นั่นก็คือรากไม้มังกร ผสมกับวัตถุอันตรายที่มีคุณสมบัติในการรักษา ซึ่งจวินเจียนมีหม้อปรุงยาสวรรค์จึงมีโอกาสำเร็จเพิ่มขึ้นเป็น 10%

ภายในเมืองนี้มีผู้อาวุโสนักปรุงยาอยู่แค่ระดับ (A) เนื่องจากการที่ไม่สามารถหาหม้อระดับสูงได้ และวัตถุอันตรายหายากและมีราคาที่สูงมาก ทำให้นักปรุงยาหลายคนไม่กล้าเสี่ยงที่จะปรุงมัน จึงคิดที่จะขายดีกว่า

“เออละ เรามาเดิมพันกันครั้งสุดท้าย ว่าจะสำเร็จหรือแหก” (จวินเจียนบ่นพึมพำและเหงื่อที่ไหลท่วมตัว)

“บุ๋งๆๆๆ” (เสียงปรุงยา)

เป็นเวลาหลายชั่วยามแล้วที่จวินเจียนไม่ได้ขยับไปไหน เขายังคงเพ่งสมาธิเพื่อให้งานสำเร็จ จนกระทั่งเกิดอะไรบางอย่างขึ้น แสงสีทองค่อยๆลอยออกมาจากหม้อ

“อีกแค่นิดเดียว” (จวินเจียนบ่นพึมพำพร้อมกับใบหน้าที่ซีดเซียวเนื่องจากความอ่อนล้า)

“อีกแค่นิดเดียวเท่านั้น” (จวินเจียนบ่นพึมพำอีกครั้ง)

“ตูมมมม” (เสียงการปรุงยาสำเร็จ)

มีแสงสีทองพุ่งออกมาจากโรงเตี๊ยมของฮั่วหลาน ซึ่งทำให้ทุกคนที่อยู่ใกล้ๆ ต่างตกใจเพราะสิ่งที่ไม่มีการพบเจอมาหลายร้อยปี บัดนี้มันได้เกิดขึ้นแล้ว มันคือแสงของผู้ที่สำเร็จ แพทย์จู้ติ (S)

เรียนสกลอาชีพใหม่ แพทย์จู้ติ (S) (เงื่อนไข : ทำการปรุงยาวัตถุอันตรายที่หายากให้สำเร็จ 1 ครั้ง สำเร็จ)

ได้รับไอเท็ม : เมื่อยารากไม้มังกรจุติ 1 อัน

เมื่อชีวหยาและฮวลานเห็นแสงสีทองที่ออกมาจากห้องของจวินเจียน พวกนางจึงไม่รอช้ารีบวิ่งขึ้นไปดูในห้องของจวินเจียนในทันที

“นายท่านเป็นยังไงบ้าง” (ชีวหยาถามพร้อมกับความกลัวว่าถ้าจวินเจียนตายไป นางก็ไม่ต้องมีชีวิตอยู่อีกแล้ว)

“เขาไม่เป็นไร แค่มดสติไปเฉยๆ” (ฮวลานกล่าวเบาๆ)

ชีวหยาได้ยินเช่นนั้นก็โล่งใจเล็กน้อย แต่ก็ยังคงมีความกังวลอยู่ หลังจากนั้นชีวหยาที่คอยมาดูแลจวินเจียนอยู่ตลอด 7 วัน จนกระทั่งจวินเจียนค่อยๆลืมตาตื่นขึ้น และพบว่าชีวหยานั่งอยู่ข้างๆ

“นายท่านตื่นแล้ว” (ดวงตาชีวหยาเปล่งประกายและเข้ามากอดจวินเจียนทันที)

“ขอโทษที่ทำให้เป็นห่วงนะ” (จวินเจียนกล่าวเบาๆ)

“นี่ข้าสลับไปกี่วันแล้วเนี่ย” (จวินเจียนกล่าวเบาๆอีกครั้ง)

“7 วัน เจ้าคะ” (ชีวหยากล่าว)

“ตอนนี้ข้ารู้สึกหิวมากเลย” (จวินเจียนกล่าว)

“เดี๋ยวชีวหยาไปทำอาหารมาให้เจ้าคะ” (ชีวหยากล่าวและรีบเดินออกไปทันที)

จวินเจียนได้ใช้สมาธิเพ่งเพื่อเช็คสเตตัสปัจจุบันของเขาในตอนนี้และไอเท็มต่างๆ พบว่า

Name : จวินเจียน (มนุษย์)

Class : Zero Class

Lv.0.11

HP : 10

MP : 0

ATK : 0

DEF : 0

AGI : 0

INT : 0

LUK : 0

STA : 0

Skill : 1. Zero Class Ultimate (เงื่อนไข)*

2. Zero Stamina (Buff)

3. Zero Defense (Buff)

NEW* 4. สกิลอาชีพเสริมแพทย์จู้ติ (S)

5. สกิลอาชีพเสริมช่างตีดาบ (C)

6. พ่อค้านักประมูล (A)

เงิน : 284,812 Gold / 547,205 Silver / 841,198 Copper

ได้รับไอเท็ม

1) เม็ดยารากไม้มังกรจู้ติ 1 อัน

2) ยารักษาทั่วไป 2000 อัน

3) ยาพิษหรือยาลดสมรรถภาพ 1,000 อัน

4) ยาเสริมพลังกาย 1,000 อัน

เอาละเท่านี้ข้าก็คือนักปรุงยาที่เก่งที่สุดในทวีปนี้แล้ว ซึ่งการขอให้ สำนักเหยาหลู มาเป็นพวกคงไม่ยากนัก แต่ตอนนี้ข้าคงต้องพักผ่อนร่างกายก่อน แล้วค่อยออกเดินทางในวันพรุ่งนี้

จวินเจียนได้เดินลงมาด้านล่าง และพบกับชีวหย่าที่กำลังเตรียมอาหารให้จวินเจียนอยู่ ซึ่งทักษะการทำอาหารนี้มาจากเจ้าของโรงเตี๊ยมหรือฮั่วหลานนั่นเอง

“ชีวหย่ากำลังทำอะไรอยู่หรือ” (จวินเจียนเดินมาใกล้ชีวหย่าและกล่าวเบาๆทำให้ชีวหย่าตกใจเล็กน้อย)

“ข้ากำลังทำเนื้อตุ๋นอยู่เจ้าคะ” (ชีวหย่ากล่าวและขมเล็กน้อย)

“ฟังดูแล้วน่าจะอ่อยนะ ข้าไม่ได้กินอะไรแบบนี้มานานมากแล้ว” (จวินเจียนกล่าว)

หลังจากนั้นจวินเจียนก็ได้เดินมาหาฮั่วหลานและพูดคุยกันเรื่องทั่วไป

“เจ้ฮั่วหลาน ข้ามีเรื่องอยากจะขอร้องท่าน” (จวินเจียนกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง)

“เรื่องอะไรนั่นเหรอ” (ฮั่วหลานกล่าว)

“ท่านเป็นศิษย์อาณาจักรไคลิช ใช่หรือไม่” (จวินเจียนกล่าว)

ฮั่วหลานสะดุ้งเล็กน้อยนางรีบเอาดาบมาจี้ที่คอจวินเจียนในทันที เนื่องจากเรื่องนี้ไม่มีใครรู้ และที่นางมาที่นี่เพราะทำหน้าที่เป็นสายลับจากอาณาจักรไคลิช แล้วจวินเจียนรู้ได้อย่างไร แล้วทำไมเขาถึงถามนางเรื่องนี้ ก่อนที่ฮั่วหลานจะกล่าวน้ำเสียงจริงจังว่า

“เจ้ารู้ได้ยังไง” (ฮั่วหลานกล่าว)

“ใจเย็นๆก่อนเจ้ฮั่วหลาน ข้าไม่เคยบอกใครเกี่ยวกับเรื่องนี้” (จวินเจียนกล่าว)

“ข้าสังเกตท่านมาหลายวันแล้ว ตั้งแต่ครั้งแรกที่เราเจอกันแล้ว เหตุใดคนที่มาโรงเตี๊ยมเป็นหญิงสาวชะงวอนใหญ่ ซึ่งพวกนั้นก็น่าจะเป็นคนของท่าน และคนพวกนั้นต่างทำความเคารพท่านอย่างกับเป็นนายหญิง มันจึงทำให้ข้ามั่นใจว่าท่านต้องเป็นคนของอาณาจักรไคลิชที่ภายในอาณาจักรมีแต่เพศหญิงเท่านั้น” (จวินเจียนกล่าวต่อ)

“แล้วเจ้าต้องการอะไร” (ฮั่วหลานกล่าว)

“ข้าต้องการให้ท่านช่วยดูแลชีวิตข้า 3 ปี ได้หรือไม่” (จวินเจี้ยนกล่าว)

“แล้วถ้าข้าตอบว่าไม่ เจ้าจะทำยังไง” (ฮั่วหลานกล่าว)

“ท่านไม่ทำอย่างนั้นหรอก ตั้งแต่ที่ข้ารู้จักท่าน ข้ารู้ว่าท่านเป็นคนยังไง” (จวินเจี้ยนกล่าว)

“เฮ้อออออ ~~~” (ฮั่วหลานถอนหายใจเฮือกใหญ่)

“ข้าแพ้เจ้าหมดรูปเลย เอาอย่างนั้นก็ได้ ข้าจะดูแลชีวิตข้า 3 ปี” (ฮั่วหลานกล่าว)

“ท่านไม่ถามอะไรข้าหน่อยหรือ” (จวินเจี้ยนกล่าว)

“ข้าเชื่อใจเจ้า เจ้าจะต้องมีเหตุผลบางอย่างแน่นอน” (ฮั่วหลานกล่าวพร้อมกับยิ้มอ่อนๆ)

“ข้าขอบคุณท่านมาก บุญคุณครั้งนี้ข้าจะตอบแทนอย่างแน่นอน” (จวินเจี้ยนกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น)

“แล้วชีวิตข้าเป็นยังไงบ้าง” (จวินเจี้ยนกล่าวต่อ)

“นางก็ดูเหมือนสบายดีนะ” (ฮั่วหลานกล่าว)

“อ้อ ข้าลืมไปวันนี้รู้สึกราวจะเป็นวันเกิดนางด้วยสิ” (ฮั่วหลานกล่าวต่อ)

“วันนี้เป็นวันเกิดนางอย่างนั้นหรือ” (จวินเจียนร้องออกมาด้วยความตกใจ)

“อืม ใช่” (ฮั่วหลานกล่าว)

“อะไรมันจะเหมาะเจาะขนาดนี้” (จวินเจียนกล่าว)

“ทำไมหรือ” (ฮั่วหลานกล่าว)

“ข้าได้เตรียมของขวัญสุดพิเศษให้กับนางไว้แล้ว ตอนแรกคิดที่จะมอบให้วันอื่น แต่เปลี่ยนเป็นวันนี้ดีกว่า” (จวินเจียนกล่าว)

“ของขวัญอะไรหรือ” (ฮั่วหลานกล่าวด้วยความอยากรู้อยากเห็น)

“เดี๋ยวเจ้าฮั่วหลานก็จะรู้เอง” (จวินเจียนกล่าวและยิ้มเล็กน้อย)

หลังจากนั้นชีวหยาก็นำอาหารที่ทำมา นำมาให้กับจวินเจียนซึ่งจวินเจียนก็ได้กินจนหมด เพราะว่ามันอร่อยอย่างไม่น่าเชื่อ ก่อนที่จวินเจียนจะถามบางอย่างกับชีวหย่า

“ชีวหย่า เจ้ามีอะไรที่อยากได้เป็นพิเศษหรือป่าว” (จวินเจียนกล่าว)

“ข้าไม่อยากจะอะไรหรอกเจ้าคะ ขอเพียงนายท่านไม่ทิ้งข้าไปไหนก็พอ” (ชีวหยากล่าวทำให้จวินเจียนถึงกับพูดไม่ออก)

“อย่างนั้นหรือ” (จวินเจียนกล่าว)

“เจ้าคะ” (ชีวหยากล่าวพร้อมกับยิ้มเล็กน้อย)

จวินเจียนรู้สึกหนักใจไม่น้อยกับคำตอบของชีวหย่า มันทำให้เขารู้สึกผิดมาก ในตอนแรกจวินเจียนคิดจะให้ชีวหย่า ได้เข้าโรงเรียนในอาณาจักร ไคลิซ ซึ่งอาณาจักรแห่งนี้สามารถเข้าได้แค่เพศหญิงเท่านั้น เพื่อทำแผนการขั้นต่อไป แต่ไม่คิดว่าชีวหย่าจะติดตามเขาถึงขนาดนี้ ก่อนที่จวินเจียนจะบอกถึงเหตุผลว่าเหตุใดจึงซื้อนางมา

“ข้าขอโทษเจ้าด้วย ที่ข้าโกหกเจ้ามาตลอด” (จวินเจียนกล่าวและก้มหน้าลงเล็กน้อย)

“เรื่องอะไรหรือเจ้าคะ” (ชีวหยากล่าว)

“เรื่องที่ข้าซื้อเจ้ามา ยังไงล่ะ เพราะข้ารู้สึกถึงพลังในตัวเจ้าและมีเพียงเจ้าเท่านั้นที่จะทำงานนี้ได้” (จวินเจียนกล่าวต่อ)

“.....” (ชีวหย่าเงิบ)

“การที่ข้าซื้อเจ้ามา ข้าต้องการให้เจ้าสืบเรื่องต่างๆ ภายในอาณาจักร ไคลิซ และให้เจ้าไปเป็นนักเรียนเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักร โดยแผนการอื่นๆ ข้าจะบอกในภายหลัง” (จวินเจียนกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง)

“แล้วเรื่องที่ท่านบอกชีวหย่าว่า ข้าคือน้องสาวของท่านล่ะ เป็นเรื่องโกหกหรือไม่” (ชีวหยากล่าวและก้มหน้าเล็กน้อย)

“เรื่องนี้ข้าพูดความจริง ข้าคิดว่าเจ้าคือน้องสาวแท้ๆ คนหนึ่งของข้า ข้ารู้สึกแบบนั้นจากใจจริง” (จวินเจียนกล่าวพร้อมกับกอดชีวหย่าแน่น)

“ท่านพี่” (ชีวหยากล่าวพร้อมกับน้ำตาที่เอ่อล้นลงบนแก้มของนาง)

“ชีวทยา ข้ามีของบางอย่างให้เจ้า” (จวินเจียนกล่าวอย่างอบอุ่น)

“อะไรหรอคะ” (ชีวทยากล่าวด้วยความสงสัย)

“หลับตาก่อนสิ” (จวินเจียนกล่าว)

ทันใดนั้นชีวทยาก็หลับตาลง จวินเจียนจึงรีบนำเม็ดยารากไม้มั่งกรจูดออกมา และหยิบกระจกที่วางอยู่ใกล้ๆกับเขา ก่อนที่จะกล่าวว่า

“ลืมตาได้แล้ว” (จวินเจียนกล่าวเบาๆพร้อมกับยื่นเม็ดยาให้)

ชีวทยารู้สึกแปลกใจเล็กน้อยว่านี่คือเม็ดยาอะไรกัน แต่นางไม่สนใจหากมันเป็นยาพิษ นางก็ไม่คิดที่จะลังเลเลยที่จะกลืนมัน ถ้ามันมาจากมือพี่ชายของนาง

“อึก” (เสียงชีวทยากลืนยา)

ทันใดนั้นได้เกิดแสงสีขาวลอยรอบตัวของนาง แผลค่อยๆสมานกันทีละน้อย และเริ่มเห็นใบหน้าแท้จริงของชีวทยา ทำให้ทุกคนที่อยู่ภายในโรงเตี๊ยมต่างตกตะลึงในความงามของนาง จนลืมนางเป็นแวมไพร์

เพราะนางมีใบหน้าที่สวยงามดั่งกับเทพธิดาสวรรค์ มีแก้มชมพูแดงบนใบหน้า มีเขี้ยวยื่นออกมาเล็กน้อย ดวงตาเปล่งประกายสีฟ้าเข้ม ผมที่ยาวสลวยขึ้นและมีสีน้ำเงินคราม สีผิวสีขาวอมชมพูและสะท้อนแสงราวกับเพชร และปีกที่สยายออกมาเป็นสีดำเงา ซึ่งดูแล้วเหมือนกับราชินีแวมไพร์ตัวน้อย

จวินเจียนรู้สึกตกตะลึงในความงามของชีวหาในทันที และเริ่มสงสัยถึงภูมิหลังของนาง ด้วยลักษณะความสง่างามแล้ว นางต้องเป็นบุตรชนชั้นสูงจากเหล่าแวมไพร์แน่นอน จวินเจียนได้ดึงสติกลับมาและกล่าวว่า

“สุขสันต์วันเกิดนะ น้องพี” (จวินเจียนกล่าวพร้อมกับส่งกระຈးให้)

เมื่อชีวหาได้เห็นใบหน้าของตนเองกลับมาเป็นเหมือนเดิมแล้ว นางก็ยังร้องไห้หนักกว่าเดิมเพราะวันนี้เป็นวันที่นางมีความสุขมากเพราะตั้งแต่เกิดมาก็เจอแต่เรื่องเลวร้ายมาตลอดทั้งชีวิตของนาง

“ข้ารักท่านพี่มากที่สุดเลย” (ชีวหากล่าวพร้อมกับพุ่งไปกอดจวินเจียนอีกครั้ง)

“ขอบคุณค่ะ ขอบคุณสำหรับทุกอย่าง” (ชีวหากล่าวเบาๆและมีน้ำตาไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง)

หลังจากนั้นทั้งคู่ก็จัดฉลองวันเกิดของชีวหาจนถึงเช้า และได้วางแผนจัดเตรียมเป็นเวลา 3 วัน โดยมีฮวลานเป็นผู้ดูแล ก่อนที่จะส่งชีวหาเข้าโรงเรียนโคลิซเป็นเวลา 3 ปี จนกว่านางจะได้เป็นหนึ่งในผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดของอาณาจักร...